Annabel Murray

Suspiciune

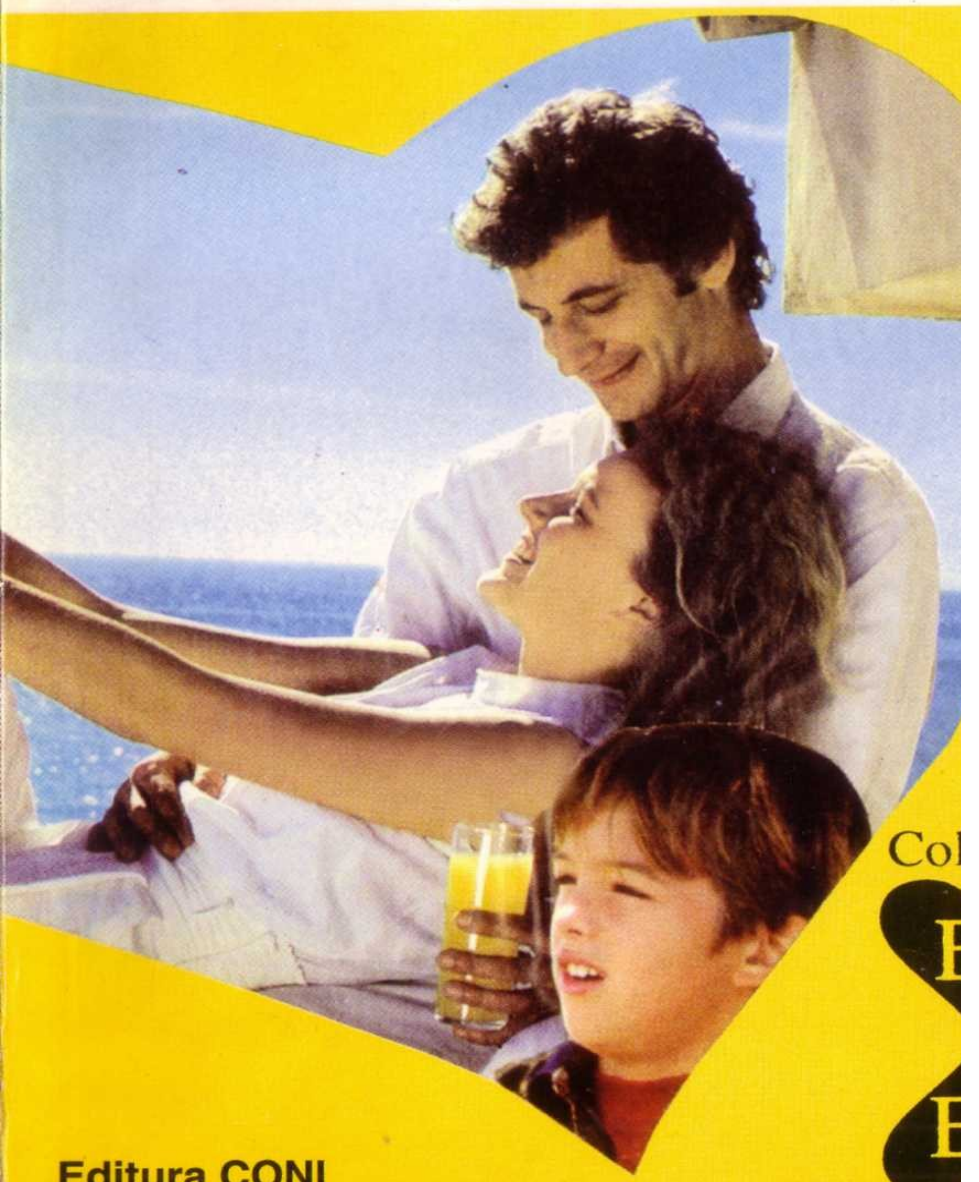

Col

Editura CONI

Annabel Murray

Suspiciune

No Strings Attached

În românește de: Luli Filipescu

BUCUREȘTI,1994

Colecția *„EL și EA”*
– 35 –

I

— De mult doream să te întreb, Vicky, nu te-ai săturat să duci o asemenea viață?

Gail Sampson își privea sora care se pregătea să iasă pentru a treia oară în acea zi.

— Să mă satur?

Victoria Raven, Vicky pentru prieteni, râse ușor.

— Din contră, n-am timp să mă plictisesc.

— Aș vrea să te pot crede, suspină Gail, dar ești mereu pe drumuri. Aproape nici nu te vede omul. Fără a mai spune că practic nu ești niciodată la tine acasă, asta nu-ți lipsește?

— Bineînțeles că nu. Frumoasa gură senzuală a lui Vicky schiță un surâs amuzat.

— Evident, regret că nu te pot vedea mai des pe tine și pe Barry, dar în rest… O să am destul timp să tricotez la gura sobei când o să fiu bătrână. Dar acum, cât mai sunt tânără, am intenția fermă de a străbate lumea în lung și-n lat.

— O să vină și ziua când vei dori să te stabilești undeva și să te măriți, obiectă Gail. Dacă nu cumva te gândești să faci asta la pensie, adăugă ea cu un aer puțin ironic.

Privirea verde a surorii mai mici licări șmecherește.

— Toate femeile măritate sunteți la fel. Vreți ca toată lumea să vă urmeze exemplul.

— Trebuie să recunosc că am destule de spus în favoarea căsătoriei, i-o întoarse Gail.

— A ta, într-adevăr, este foarte reușită, recunoscu Vicky.

Sora ei era măritată cu un doctor; se adorau și formau un cuplu perfect din toate punctele de vedere.

— Totuși, nu ai reușit să mă convingi, reluă ea. Îmi iubesc prea mult libertatea.

— Așa crezi acum… Dar așteaptă să cazi pradă farmecului vreunui superb reprezentant al genului masculin și o să-ți schimbi pe loc părerea.

— M-ar mira nespus, cred că sunt complet imunizată în privința asta.

Dacă culoarea blondă a părului și silueta îi asigurau un mare succes în ochii bărbaților, unii din ei chiar foarte atrăgători, nici unul din cei întâlniți până acum nu-i plăcuse într-atât încât s-o facă să se gândească măcar pentru o secundă, să se îndepărteze pe drumul pe care și-l alesese.

— Bine… și unde te mai duci în seara asta? o întrebă Gail, începând să coboare scara.

— La un cocktail. Laura a aranjat ceva. Vicky nu rămânea niciodată destul timp

la Londra ca să stabilească niște relații durabile sau măcar să cunoască numele oamenilor din cercul în care se învârtea. De altfel, fluctuația era mare și, în mintea ei, îi asemuia cu niște păsări călătoare.

— Iar?

Gail se oprise și o privea coborând.

— Nu ți s-a acrit de atâtea serate? Mă și întreb cum de poți rămâne atât de suplă, cu toate aceste petreceri.

Și suspină cu invidie privind silueta mezinei ei, pe care se mula o rochie de seară din mătase turcoaz. Gail fusese întotdeauna puțin plinuță.

— Foarte simplu, replică Vicky. Mă mulțumesc cu un singur pahar și o singură farfurie până la sfârșitul serii. Doar nu mă duc pentru bufet ci pentru plăcerea de a vedea lumea. Oamenii mă fascinează.

Poate că o fascinează oamenii, gândi Gail cu tristețe, dar nimeni nu-i reținea prea mult timp interesul. Departe de a fi o persoană superficială, Vicky lega și strica relațiile cu aceeași ușurință și aceeași lipsă de regrete cu care părăsea un loc pentru a se îndrepta spre un altul, mai exotic și mai atrăgător. Probabil că doar Gail, care era de altfel singura ei familie, avea un loc permanent în inima ei.

— Și când contezi să-ți iei din nou zborul?

— Sper că peste vreo trei săptămâni, răspunse Vicky entuziasmată. Am stat destul închisă în birou.

— Și de data asta unde te duci?

— În Caraibe. Travelway este în tratative cu o nouă rețea de hoteluri recent construite în zonă. Va fi una din inspecțiile mele obișnuite.

Vicky dorise întotdeauna să călătorească și știa că cea mai bună metodă de a-și satisface această ambiție era să lucreze în turism. Urmase studii de specialitate. Acum, la douăzeci și cinci de ani, avea un salariu în lire sterline format din cinci cifre și un post la o agenție care îi convenea; aici se ocupa să plănuiască și să vândă călătorii, cea mai mare parte cu destinații de vis. Trei ani de serviciu nu reușiseră s-o facă să se plictisească. Îi ajungea să se afle într-un aeroport, pe picior de plecare, ca să simtă cum îi crește nivelul adrenalinei. Își petrecea cam jumătate din timp în străinătate pentru a negocia contracte cu diferite grupuri hoteliere, companii de aviație și firme care închiriau mașini, iar restul în Anglia, în stațiunile turistice la modă. Timpul petrecut la sediul londonez al Societății Travelway era întotdeauna cat mai scurt posibil. Vacanță își lua rar. În fond, prin specificul activității ei, avea mereu impresia că e în concediu, obiecta ea când Gail părea că se supăra prea rău peea.

După ce taxiul plecă s-o ducă pe sora ei la ultima serată dintr-o lungă succesiune de mondenități, Gail închise ușa și se sprijini de ea, cu fruntea încrețită de îngrijorare. Se necăjea prea mult din cauza lui Vicky și a existenței ei – artificială în ochii ei – pe care aceasta o ducea. Barry, soțul ei, îi reproșa adesea asta.

Chiar atunci, el apăru în pragul salonului și ghici imediat starea de spirit a soției sale.

— Vicky a plecat din nou, nu? Doamne, Gail, e mare acum… și e fată inteligentă.

— Știu, știu…

Gail se apropie de el și i se ghemui la piept.

— Dar asta nu mă împiedică să fiu îngrijorată, continuă ea. Aș dori atât de mult să fie fericită, Barry.

— Te asigur că este. Face numai ce are chef să facă…

— Dar oamenii ăștia pe care îi frecventează! Nu printre ei îl va întâlni pe bărbatul care îi trebuie.

— Și de care nu are încă nevoie, după câte am înțeles eu. Și nici nu-și face iluzii în privința bărbaților, sunt sigur de asta. Îi consideră doar amuzanți… dar complet neinteresanți.

Gail scoase un suspin. Ca soție fericită, îi dorea și lui Vicky același lucru, dar începuse să dispere, îi mărturisi ea lui Barry.

— Va sfârși prin a se liniști când va găsi bărbatul vieții ei, sunt convins de asta, scumpa mea. Mai dă-i încă un an și se va plictisi de toate astea. Chiar și călătoriile își vor pierde în timp farmecul lor. O să vezi că nu se va mai gândi decât să se ancoreze undeva.

* * *

În taxi, Vicky era preocupată de cu totul altceva. Nu de petrecere care, după cum bine ghicise cumnatul ei. nu reprezenta mai mult decât o simplă distracție, ci de viitoarea ei misiune. Multe lucruri depindeau de

succesul ei, eventual un parteneriat cu acest nou grup hotelier.

Pentru ea asta însemna cincisprezece zile în Caraibe, deplasări în majoritatea insulelor pentru a vizita hotelurile și a hotărî dacă ele corespundeau criteriilor de exigență ale clientelei britanice, apoi elaborarea și semnarea contractului. Asemenea tratative pretindeau nu numai competență ci și talentul de a stabili raporturi bune cu directorii, pentru a obține tarife preferențiale.

Își alungă din minte temporar aceste preocupări profesionale când taxiul o lăsă în fața unei case în stil georgian, situată pe malul Tamisei. În ciuda temperaturii scăzute a lunii ianuarie, invitații, elegant îmbrăcați, roiau pe trotuar. Puțini oameni își petreceau noaptea în același loc, dacă aveau posibilitatea să se ducă încă la vreo două sau trei petreceri.

— Bună seara, scumpa mea.

Gazda lor, Laura și nu mai știa cum, rezerva la toată lumea aceeași primire anonimă, plină de prudență.

— Intră, ia un pahar și fă cunoștință cu toată lumea.

Ceea ce Vicky și făcu, cu calm și siguranță. Trecu plină de grație de la un grup la altul, amestecându-se în conversație, aruncând câte o poantă. Era peste tot binevenită, farmecul și frumusețea ei servindu-i ca introducere, mai ales în compania bărbaților.

— Mereu între două călătorii? o întrebă un bărbat tânăr, a cărui figură îi reamintea în mod vag de ceva.

Dar el nu aștepta un răspuns detaliat și nici nu-l primi. Vicky înțelesese de mult timp că o discuție serioasă nu era posibilă cu aceste păsări de noapte. Nu-i disprețuia pentru asta, dar câteodată i se întâmpla să-i plângă căci, dacă pentru ea aceste reuniuni mondene nu erau decât un mod ocazional de

a-și petrece timpul, pentru ei constituiau fundamentul întregii lor existențe.

Recepția cunoscu de-a lungul orelor mai multe valuri de invitați, ca în sfârșit să rămână doar un mic nucleu, format mai ales din femei.

— Dorește cineva cafea? se interesă Laura. Sau o ținem pe șampanie?

Aproape toată lumea optă pentru cafea. Era momentul când, rămași într-un cadru restrâns, conversația devenea mai serioasă. Se vorbea de cei care plecaseră, de cei care nu veniseră, câteodată cu puțină malițiozitate, câteodată cu aviditate, cum era cazul acum.

— Ce s-a întâmplat cu „Turnul de fildeș” în această seară, Laura? se interesă o fermecătoare roșcată cu ochii verzi.

Gazda ridică din umeri cu un aer dezinvolt…

— Cine știe? Ăsta nu face decât cum îl taie capul.

— Un adevărat sălbatic, interveni o altă invitată.

— Independența personificată!

Dacă descrierile erau atât de diferite, păreau și destul de misterioase.

— De ce „Turnul de fildeș”? Vicky era intrigată.

— De necucerit, scumpa mea, declară o preafrumoasă brunetă, cu o voce pe care Vicky o consideră încărcată de animozitate, ca și cum ar fi avut motive să-i poarte pică acestui domn. Nici una dintre noi n-a reușit să-i sucească mintea.

— Sau încă n-am aflat noi, interveni o alta.

— Are un nume totuși? se interesă Vicky.

În fond, nu era un subiect de conversație mai rău ca altele.

— Cine naiba îl știe! replică micuța roșcată. Cred că am auzit odată pe cineva strigându-l Rocky, dar cred că era doar o glumă. Unde l-ai descoperit Laura? Nu prea ne seamănă, nu-i așa?

— Pur și simplu a venit aici într-o seară cu o prietenă. Laura își aprinse o țigară.

— Iar faptul că nu prea ne seamănă, mi se pare mai mult o chestiune de gust… Ceea ce explică de altfel și de ce sunteți toate nebune după el.

Vicky era din ce în ce mai curioasă. Acest „Rocky”, sau care i-o fi fost numele, trebuia să fie un bărbat deosebit, dacă reușise să înflăcăreze aceste minți blazate.

— Ei bine, când vorbești de lup…

Din nou să făcuse auzită vocea înțepătoare a brunetei.

— Iată cine a venit și pe cine ne-a adus astăzi.

N-a fost nevoie să spună mai mult. Un murmur ușor și toate privirile se întoarseră spre perechea care tocmai intra pe ușă. Și imediat, în timp ce Laura își îndeplinea misiunea de stăpână a casei, comentariile țâșniră, cu un ton mai scăzut decât înainte.

— Rochia asta trebuie să fi costat o avere.

— Pentru ce acoperă… sau descoperă, merită!

— E mai accesibilă așa! remarcă cineva cu răutate.

— Ați observat că are o adevărată predilecție pentru blonde?

— Cine o mai fi și asta?

— Habar n-am. Își schimbă prietenele ca alții șosetele.

— E un adevărat Don Juan. Le iubește și le părăsește!

— Exact ceea ce îmi convine! Amuzată, Vicky își aduse contribuția:

— Mi-e groază de bărbații posesivi.

— În locul tău, Vicky, m-aș feri, o sfătui micuța roșcată. Multe femei și-au schimbat părerea după ce l-au întâlnit pe „Turnul de fildeș”.

— În ceea ce mă privește, ar trebui să aibă într-adevăr ceva extraordinar ca să mă răzgândesc, replică ea cinică.

Totuși, îi trezise interesul. Mulți bărbați erau atrași de amestecul de răceală și senzualitate pe care îl ghiceau în ea. Unii încercaseră s-o atragă într-o aventură, alții să se căsătorească cu ea, dar ea le rezistase. Ar fi ceva nou și deosebit de excitant să-și încrucișeze sabia cu acest domn care respinsese asalturile repetate ale acestor femei atrăgătoare.

În timp ce el discuta cu gazda și îi prezenta splendida creatură care îl însoțea, Vicky îl studie cu atenție. Înțelese de unde îi venise porecla de Rocky. Înalt, cu o înfățișare atletică, degaja o impresie de forță ascunsă, iar figura cu trăsăturile aspre părea dăltuită în granit.

Nu părea totuși lipsit de sensibilitate căci se întoarse brusc, ca și cum ar fi fost conștient că ea îl observa, și, timp de câteva derutante secunde, Vicky se găsi sub focul intens al unor ochi a căror culoare nu se putea distinge de la această distanță.

În mod ciudat simți că se înroșește și se întoarse către vecina ei pentru a-i adresa o remarcă oarecare – pe care mai pe urmă nici nu mai reuși să și-o amintească.

— Atenție, o avertiză aceasta, omul nostru te-a reperat. Dacă este fidel principiilor sale, Laura ți-l va aduce dintr-un moment în altul.

Niciodată până acum, în viața particulară sau în cea profesională, Vicky nu se mai simțise atât de speriată. Cu înfrigurare, cercetă din ochi încăperea căutând o eventuală portiță de ieșire, dar el se găsea între ea și singura ușă care exista și, abandonându-și complet blondina, se apropie de ea.

— Cunoașteți pe toată lumea cu excepția lui Vicky, cred, declară Laura. Vicky ți-l prezint pe Craig.

Ca de obicei, nici un nume de familie nu fu pronunțat.

El schiță un salut din cap la adresa celorlalte femei dar ochii lui – constată acum că erau cenușii – rămaseră fixați pe Vicky. Îi întinse mâna și ea i-o dădu pe a ei, nu fără o oarecare reticență.

Simți ca o descărcare electrică. Căldura degetelor lungi păru că se propagă în tot corpul ei și doar absența comentariilor pe această temă o convinse că nu, salonul nu începuse să se învârtească. Cele auzite mai înainte o ajutară totuși să-și revină. Acest domn avea o reputație periculoasă de seducător și chiar dacă ea nu se lăsa ușor impresionată, era mai bine să fie prudentă.

Recomandare pe care trebui să și-o repete când, cu o ușurință dezarmantă, el reuși s-o monopolizeze, excluzându-le cu amabilitate pe celelalte din conversație.

Aflată atât de aproape de el, Vicky își dădu prea bine seama cât era de diferit de bărbații care frecventau în mod obișnuit aceste serate. Nu făcea parte din tagma celor îmbrăcați cu sobrietate în costum, dar nu făcea totuși nici o concesie modei.

Reprezenta însăși virilitatea, de la părul des și negru, până la picioarele lungi și puternice. La această elegantă petrecere, blugii și cămașa descheiată la gât ar fi fost suficiente ca să atragă privirile asupra lui, dar atenția lui Vicky nu fusese reținută doar de îmbrăcăminte. Figura lui aspră și bărbia voluntară nu aparțineau tipului de petrecăreț, obișnuit al saloanelor mondene. Ochii lui cenușii, umbriți de sprâncenele stufoase, erau ușor strânși, sub efectul unei maxime concentrări. Vicky știa că, înainte să traverseze încăperea, el înregistrase deja toate detaliile înfățișării ei… ceea ce făcuse și ea, de ce să nu recunoască, în privința lui. Nu credea despre

el că face parte din categoria celor care-și petrec mult timp în aer liber, deși avea palmele puțin bătătorite. Pentru o astfel de viață, ar fi trebuit să fie mai bronzat.

— Cine ești și cu ce te ocupi, Vicky?

Vocea lui, cu inflexiuni profunde, avea un accent american sau canadian. Aparținea unei persoane cultivate. O altă surpriză, pe care ținuta lui vestimentară nu te-ar fi lăsat s-o bănuiești.

— În general oamenii nu-mi cer detalii despre activitatea mea.

Dorise ca răspunsul ei să fie spiritual, își spuse enervată. Se simțea aproape timidă în fața lui, ea care nu era lipsită de replică, de obicei. Și felul cum o învăluia parcă din priviri nu aranja deloc lucrurile.

— Dar tot ce te privește mă interesează, Vicky, obiectă el.

Pulsul tinerei femei se acceleră. Tonul, puțin răgușit, părea atât de sincer încât se simți tentată, pentru o clipă, să-i dea crezare. Își reveni însă repede. Ținând seama de reputația lui, era desigur interesat doar de un singur lucru.

— Îți neglijezi prietena, observă ea.

Nu fără o oarecare ironie, se gândi că era fără îndoială pentru prima oară când încerca să deturneze atenția unui bărbat asupra altei femei. Dar eșua în mod lamentabil.

— Sophie știe prea bine că nu sunt proprietatea ei exclusivă. Și apoi, prefer să stau de vorbă cu tine.

Colțurile gurii mari și senzuale se ridicară ușor, ca și cum i-ar fi ghicit stratagema prin care vroia să scape de el și s-ar fi amuzat.

Surâsul îi îmblânzi trăsăturile și atrase privirea lui Vicky spre buzele lui pe care le găsi nespus de ispititoare.

— Sunt dezolată, dar eram pe picior de plecare, declară ea brusc. Pe altă dată, poate.

Era o simplă formulă de politețe. N-avea chef să-l mai reîntâlnească pe Graig. Unde dispăruse oare frumoasa ei stăpânire de sine, dacă zece minute în compania lui o puneau pe fugă? Și nu era numai din cauza celor ce le auzise pe seama lui… Niciodată nu și-ar fi închipuit că un bărbat ar fi putut-o tulbura într-atât.

— Te însoțesc.

Răspunsul lui îi tăie răsuflarea. Părea că nu-și pierdea timpul: abia îi fusese prezentat.

— Este inutil, voi lua un taxi, spuse ea pe un ton fără replică.

Și se întoarse, căutând-o pe Laura din priviri ca să-și ia rămas bun.

— Ei bine, o să-l folosim împreună.

Timp de câteva secunde, se măsurară din priviri. Ea înghiți cu nervozitate.

— Dar… n-ai nici cea mai mică idee unde locuiesc. Poate nu…

— N-are importanță, principalul e să fiu cu tine.

— Eu…

Se clătină ușor când, în trecere, el o prinse de cot și o trase spre ușa de intrare.

— Dar, domnule…!

— Craig, ajunge.

O salutară în grabă pe gazdă și, în ochii tuturor femeilor prezente, Vicky reuși să descifreze o luminiță de curiozitate și invidie.

— Presupun că scorpiile astea te puseseră deja în gardă împotriva mea, spuse el pe un ton ușor amuzat când ajunseră pe trotuar.

— Mi-au spus că-ți schimbi prietenele ca șosetele, replică ea.

— Oh, mult mai des! exclamă el. În exercițiul funcțiunilor mele, șosetele figurează pe ultimul loc.

— Și în ce constau aceste funcții când nu e vorba să lași galeria cu gura căscată?

— Ah, nu, tu n-ai vrut să-mi explici cu ce te ocupi.

El oprise un taxi și o împingea acum pe bancheta din spate unde o urmă, cu un braț trecut nonșalant în jurul umerilor ei.

— Unde mergem?

Vicky, de obicei imaginea personificată a hotărârii, ezită. După ce stătuse un timp de trei zile la sora și cumnatul ei, plănuise ca seara asta să se ducă la ea acasă. Ar fi fost fără îndoială mai prudent să dea adresa lor, reflectă ea. Mai prudent dar mai puțin incitant, îi suflă un drăcușor. De ce să nu-l prindă în plasa propriului joc?

După câte auzise, el ar fi lăsat-o mai ușor dacă ar fi crezut că-i mușcase din momeală. Se aplecă și-i indică șoferului adresa ei.

— Un cartier șic, comentă tovarășul ei. Oricare ar fi natura activității tale, pare să fie rentabilă.

Ea îi ignoră aluzia.

— E momentul să afli, îi declară ea, că nu sunt genul de femeie care își pierde ușor capul. Deci să nu-ți faci iluzii numai fiindcă te-am lăsat să mă conduci acasă.

„L-a lăsat s-o conducă acasă”! Termenul păru să aibă o nuanță ironică. Doar nu avusese de ales. În mod evident, Craig era maestru în arta de a-și atinge scopul și, într-un anumit fel, nu avea deloc impresia că-și vor spune la revedere, jos în fața ușii. Dar era într-adevăr grăbită să scape de el? Nu prea era sigură de asta!

Încercă deci un sentiment de ușurare amestecată cu neliniște când ajunseră la destinație. Ușurare că a scăpat de intimitatea din mașină – intimitate de care,

spre marea ei surpriză, nu încercase să profite – și neliniște de a se găsi în fața unei noi încercări.

— Accept cu plăcere cafeaua, spuse el înainte ca ea să poată rosti vreun cuvânt.

— Ce te face să crezi că aveam intenția să-ți propun una? se zbârli ea.

— Nimic, ba chiar din contra, de aceea ți-am luat-o înainte.

Râsul lui era la fel de seducător ca și accentul și tot restul persoanei, iar Vicky nu se putu împiedica să-i admire îndrăzneala.

— De acord, urci dar numai atât cât să bei o cafea, îl preveni ea pe un ton ferm.

El nu riposta în nici un fel dar nici nu aproba, iar maniera în care o privi în spațiul strâmt al cabinei ascensorului o tulbură nespus.

Se așteptase ca el să se instaleze și să se lase servit, la fel ca cei mai mulți bărbați. Dar nu era cazul! Manifestând un viu interes pentru tot ce-l înconjura, o urmă din salon în bucătărie, unde o ajută să pregătească cafeaua, și n-ar fi fost deloc jenat să intre și în dormitor, dacă ea n-ar fi evitat cu grijă orice ocazie.

— Am impresia că ai călătorit mult, comentă el. Dacă nu cumva e vorba de logodnicul tău?

O trecu un fior de teama, văzându-l cum umblă cu câteva din cele mai prețioase suveniruri, dar nici un accident nu se produse.

— Eu sunt cea care călătorește, răspunse ea așezându-se cu grație într-un fotoliu.

Evitase să se așeze în enormul fotoliu Chesterfield ca să nu fie tentat să vină lângă ea, dar stratagema ei se dovedi ineficace. Craig se cocoță imediat pe unul din brațele fotoliului, poziție care era poate și mai intimă.

— Ai bani, nu-i așa?

Ochii lui se plimbau cercetători prin încăpere.

— Îmi câștig singură existența.

Replica fu rostită pe un ton sec. Era decepționată. Nu cumva era un aventurier, un vânător de zestre, care alerga după o nevastă bogată?

— Ei bine, și eu fac la fel.

La aceste cuvinte, ea încercă o inexplicabilă ușurare. În fond, ce-o interesa ce fel de om este?

— Presupun că munca ta are legătură cu aceste călătorii, reluă el.

— Într-adevăr. Petrec unsprezece luni pe an în străinătate, exageră ea în mod voit. Aici e doar un refugiu între două călătorii.

— Ceva mai mult totuși.

Și din nou privirea lui parcurse încăperea, înregistrând toate detaliile, care purtau amprenta personalității ei.

— Ai mult gust, observă el. Și cred că ești, ceea ce se numește în mod obișnuit o femeie de interior.

— Așa după cum ți-am explicat deja, mă aflu destul de rar aici, datorită carierei mele. Dar când sunt acasă, îmi place să mă simt bine. Știu să gătesc și să întrețin o casă. Totuși n-am întâlnit încă bărbatul care să facă din mine o femeie casnică. După cincisprezece zile de stat acasă, simt nevoia să-mi iau zborul.

Crezu că observă o oarecare ușurare pe fața lui și-și văzu imediat confirmată această impresie.

— Ah, bine, înseamnă că nici tu nu cauți legături pe termen lung, remarcă el. E foarte bine, suntem făcuți pentru a ne înțelege. De altfel, eram sigur de asta.

— Ce vrei să spui?

Era intrigată și chiar puțin neliniștită, după această aluzie la o eventuală „legătură„.

El se ridică și se postă în fața ei, părând să ocupe dintr-o dată întreg spațiul cu prezența lui virilă. Inima lui Vicky își opri pentru o clipă bătăile.

— Nu mă dau drept ce nu sunt, Vicky. Îmi place nespus compania femeilor frumoase. Dacă se ivește ocazia, nu-mi displace o aventură cu una dintre ele și, în acest moment, doresc să am una cu tine. Dar nimic serios, nu-i așa?

Vicky înghiți cu greu. În ciuda tuturor eforturilor ei, nu găsea replica potrivită ca să-i scoată această idee din cap, să-l facă să înțeleagă că nu-i împărtășea deloc punctul de vedere.

Ochii cenușii se fixară acum pe gura ei și simți că o trec fiorii. N-ar fi trebuit să-i permită niciodată să se apropie atât de mult de ea. Se arătase prea sigură pe ea, prea sigură că este invulnerabilă. Dar ar fi putut face altfel? Fusese târâtă de un curent căruia nu-i putea rezista și avea slăbiciunile ei, ca fiecare dintre noi de altfel.

Simți cum se crispează când el, încetișor, întinse mâna și o cuprinse în brațe.

II

— Vicky? Privește-mă, îi pretinse el.

Ea încercă să nu-i dea ascultare, dar, fără voia ei, se pomeni studiind și memorând fiecare trăsătură a chipului său. Nu era frumos în sensul clasic al cuvântului, hotărî ea. Liniile feței erau prea dure. Tot farmecul lui se datora numai extraordinarei senzualități pe care o degaja.

Nervoasă, conștientă că el îi pândea cea mai mică reacție, își umezi buzele.

— Ești o femeie foarte frumoasă, Vicky, articulă el cu o voce puțin răgușită. Dar asta nu-i o noutate pentru tine, nu-i așa?

— Ei, bine, vorbești în calitate de cunoscător, presupun?

Încercase să pară nepăsătoare, dar nu reușise. Îi lipsea aplombul ei obișnuit. Dacă tot trebuia s-o sărute, măcar s-o facă mai repede. Tensiunea ultimelor clipe o făcuse să-și piardă sângele rece.

— Știu ceea ce îmi place, admise el.

Gura lui se apropiase în mod periculos de a ei. Cu o mană o ținea, iar cu cealaltă mână îi mângâia ușor spatele, atrăgând-o încetișor spre el.

— Și îmi placi chiar foarte mult, Vicky, reluă el. Mi-ai plăcut din secunda când te-am zărit. Ești… foarte diferită de celelalte.

Precis îi auzea bătăile frenetice ale inimii. Avea impresia că răsună asurzitor. Mâinile lui i se plimbau acum nestingherite pe umeri, pe talie, pe șolduri, lipind-o în mod posesiv de trupul lui mușchiulos.

Nu putea nega: avea de-a face cu un expert în arta seducerii. Și nici nu putea susține că nu fusese avertizată. Totuși, dacă se juca cu focul, căldura flăcărilor era un adevărat deliciu și, trebui ea să-și mărturisească stupefiată, fiecare secundă, fiecare mângâiere, îi împrăștiau încetul cu încetul reticențele.

— Toate femeile îți plac, murmură ea totuși.

— Atunci explică-mi de ce sunt cu tine și nu cu o alta?

Nici un răspuns potrivit nu-i veni în minte și de altfel, nici n-ar fi avut posibilitatea să-l rostească. Gura lui se lipise în sfârșit de a ei și plăcerea care o cuprinsese o împiedica să mai judece corect. Se topea de dorință și lipită de el era conștientă doar de senzațiile pe care le trezea în trupul ei.

Când sărutul luă sfârșit, Vicky nu încercă să se îndepărteze. Se temea că n-o să se poată ține singură pe picioare.

— Nu obișnuiești să-ți pierzi timpul, declară ea pe un ton tremurător.

— Pentru că n-am nimic de pierdut. Replica o intrigă.

— Munca ta presupune și ea multe călătorii?

— Într-un sens, da.

Răspunsurile lui erau mai mult de umplutură, atenția lui fiind îndreptată asupra rotunjimilor ispititoare pe care le descopereau mâinile lui.

Puțin enervată de această atitudine voit enigmatică, Vicky își aminti că îi dăduse un ultimatum. Timpul pe care i-l fixase era de mult depășit și mândria ei începuse să fie zgândărită de manierele lui de cuceritor. Dar cum ar fi putut să-i reziste? Era imposibil, nici o femeie n-ar fi fost în stare de asta.

— Nu ești atât de rece cum dai impresia, observă el dintr-o dată cu o lumină de intensă satisfacție

însuflețindu-i ochii cenușii. Și nu ignori nici efectul pe care-l produci asupra mea.

Nu, nu-l ignora deloc. Totuși era vorba de o dorință pur fizică și niciodată n-ar fi cedat unui bărbat doar pentru asta. Încercă să se îndepărteze, dar el o strânse și mai tare, aplecându-se spre ea, cu gura caldă și umedă lipită de gâtul ei.

— Te doresc, Vicky, dar… și tu mă dorești, simt asta, murmură el, mângâindu-i pielea cu buzele.

— Nu!

Ea îl împinse cu bruschețe și reuși de data asta să se elibereze.

— Ba da!

Și îi surâse, un surâs tandru, cu o tentă de complezență, dar nu încercă s-o ia din nou în brațe. Ceea ce o făcuse să-și recâștige siguranța.

— Cred că ai face mai bine să pleci, declară ea doar pe jumătate sinceră.

Urmă o lungă tăcere, timp în care el o studie cu atenție.

— Bine, plec, spuse el în fine. Dar să nu te înșeli asupra intențiilor mele, voi reveni Vicky, și, în acea zi nu vei reuși să te debarasezi de mine așa de ușor. Poate, de altfel, că nici nu vei avea această intenție.

Îi înăbuși protestele indignate cu un sărut fugar și ea trebui să facă apel la toată puterea ei de stăpânire ca să nu se agațe de el și să-i ceară să rămână.

Apoi el se eclipsă și, după plecarea lui, Vicky descoperi o stare până atunci complet necunoscută, o senzație de singurătate și vid.

Mai multe ore după, se căznea încă să se convingă că era ridicol, că, din contra, ar fi trebuit să se felicite că ieșise nevătămată clin această ciocnire. Nevătămata? Nu chiar. Era conștientă că nu va mai fi aceeași de acum înainte, că nu se va mai putea lăuda cu faimoasa ei independență. El afirmase că va reveni,

dar o va face oare? Se părea că amândoi erau niște neobosiți călători. Drumurile lor se încrucișaseră și acum el își reluase calea într-o direcție pe care ea nu o cunoștea. Tot ceea ce știa era că dorea nespus să-l revadă.

Doamne! Acum își dădea seama că nu-i cunoștea nici măcar numele de familie. Dintr-odată i se făcu frică… Dacă el nu se va ține de cuvânt? Avea în mod categoric o mulțime de relații feminine, toate dispuse să… Fusese poate prea încăpățânată. Probabil că el nu va mai apare niciodată.

O săptămână se scurse cu o încetineală exasperantă. Vicky acceptă toate invitațiile primite, dar Craig rămase invizibil. Puțin câte puțin, sfârși prin a se convinge singură că nu va mai auzi niciodată vorbindu-se de el și, după ce regretă ziua când destinul îi pusese față în față, decise să-l uite, indiferent cât ar costa-o asta.

* * *

Și apoi, într-o seară, el reapăru. Vicky nu-l văzuse sosind, dar simți că era acolo după felul în care femeile își coborâseră tonul conversației și după subtila tensiune care plutea în atmosferă. Apoi îi auzi vocea, cu acel ușor accent de peste Atlantic.

Cu degetele crispate în jurul cupei de șampanie, Vicky își interzise să se întoarcă. Nimic din atitudinea ei, nici măcar o bătaie a genelor, nu l-ar fi lăsat să bănuiască că i-a simțit prezența. Dacă se va apropia, lucru de care se îndoia în prezent, s-ar arăta evazivă și distantă, ca și cum i-ar fi greu să-l recunoască.

— Ia te uită, Don Juan al nostru și-a făcut din nou apariția.

Era aceeași micuță roșcată de la serata Laurei.

— Ce s-a întâmplat în acea seară?

— Oh…

Vicky se prefăcu că-și adună amintirile.

— …bine. Nimic extraordinar.

— Nimic extraordinar… chiar așa? i-o întorsese cealaltă. Atunci, presupun că de aceea se îndreaptă spre tine cu acest aer ambjguu.

Vicky simți că o trece un fior.

— Vicky.

Vocea lui o învălui ca o mângâiere. Se întoarse, sub puterea unei forțe mai tari ca ea.

— Craig! exclamă ea, în ciuda tuturor hotărârilor luate.

Astăzi era singur. Sau cel puțin – ea aruncă o privire rapidă în spatele lui – nu sosise acompaniat de cineva. Asta însemna că venise pentru ea, că o căuta? În acest caz, de ce se lăsase la voia întâmplării? Doar știa unde locuiește. Fie că prezența lui era o simplă coincidență, fie că nu, el o monopolizase deja, după tactica lui obișnuită, și o antrenase departe de lume, într-un colț al încăperii. Ea se așezase, pentru că pur și simplu n-o mai țineau picioarele. Imperturbabil el se așeză lângă ea pe sofa și ea își regretă imediat momentul de slăbiciune. Se găseau prea izolați aici, pe această canapea în mod conștient mascată de oamenii care se grupau și se regrupau în focul conversațiilor.

Când se aplecase să se așeze lângă ea, țesătura pantalonilor lui – tot niște blugi,

înregistrase ea – se întinsese pe mușchii coapselor sale și, tulburată de această imagine, ea se grăbi să-l privească în ochi. Dar nu rezolvă nimic cu asta.

Privirea lui o mângâia așa cum mâinile ar fi făcut-o, studiind toaleta pe care o purta în acea seară, o rochie verde cu un decolteu cuminte dar care se mula în mod primejdios pe trup, punându-i în evidență lungimea picioarelor.

— Ți-am lipsit?

Îndrăzneala lui n-ar fi trebuit s-o surprindă, dar fu totuși incapabilă să-și mascheze reacția.

— Categoric nu! replică ea cu prea multă vigoare ca să-l poată înșela.

Nici nu se lăsase dus de nas, putu ea să constate după felul cum își țuguie el buzele.

— N-am putut să revin mai repede.

— Nu ți-am făcut nici un reproș! Râsul ei suna fals, vocea îi era prea ascuțită, iar gesturile sacadate.

— Nu încerca să joci teatru cu mine, Vicky!

Și îi luă mâna care se agita în chip de contrazicere.

— Hai să plecăm de aici.

— Dar… n-am intenția să plec atât de devreme. Ce-o să zică…

— Puțin o să le pese, și ție de asemenea. Îți place să-ți imaginezi că ești la fel ca ele, dar nu-i adevărat. Nu aici este locul tău. Am văzut asta imediat. Cum am mai văzut și un alt lucru.

— Ce? șopti ea, incapabilă să-și stăpânească curiozitatea.

— Că ești făcută pentru mine, bineînțeles!

Nu-i lăsă timp să-l contrazică.

— Contrar celor ce ți s-au povestit fără îndoială despre mine, nu obișnuiesc să seduc toate femeile frumoase pe care le întâlnesc. Pe foarte puține, în realitate. Dar tu, așa după cum ți-am mai spus-o, ești foarte diferită. Hai să plecăm Vicky, aici nu suntem în elementul nostru. Nici unul, nici celălalt.

— Atunci, de ce ai venit?

Pusese întrebarea ca să-și mascheze micul strigăt de surpriză care-i scăpase când el d cuprinsese de talie și o forțase să se ridice. Acum o conducea, traversând încăperea și, la fel ca și data trecută, se dovedi incapabilă să-i opună cea mai mică rezistență.

— Am sosit la Londra chiar în această seară. Am sunat la tine, dar n-a răspuns nimeni. Atunci am

trecut pe aici în speranța să te găsesc. Pentru mine, aceste re-

uniuni mondene nu sunt decât niște fleacuri strecurate printre principalele mele preocupări.

— Și care sunt ele?

O trăgea spre ușă. Era aproape repetarea a ceea ce se petrecuse opt zile mai înainte numai că, în acea seară, avusese reticențe în a-l urma. Astăzi era pur și simplu fermecată și fericită de faptul că el își ținuse promisiunea și se afla lângă ea.

— Munca mea în primul rând și în prezent tu, îi murmură el la ureche, strângând-o și mai tare ca și cum i-ar fi fost teamă că o pierde.

Simțea că i se învârtește capul… bărbatul acesta pusese stăpânire pe ea.

— De ce ai revenit? îl întrebă ea în taxi. Credeam că nu ieși niciodată de două ori cu aceeași femeie.

El o prinse de bărbie și-i îndepărtă o șuviță de păr căzută pe obraz.

— Nu și când cred că este făcută pentru mine. Iar în cazul tău, sunt convins de asta.

Ea își închise o clipă ochii, cuprinsă de o delicioasă slăbiciune.

— Mă… mă întreb dacă nu te înșeli în privința mea.

— Ai dorit vreodată să te căsătorești? o întrebă el încetișor, mângâindu-i obrazul cu răsuflarea lui.

— Nu, dar…

— Nu ești tu femeia de acțiune, pentru care cariera contează mai mult decât orice?

— Da, dar…

— Ai dorit vreodată să ai copii?

— Nu, dar…

O cântărise bine, totuși…

— Ei bine! Suntem făcuți amândoi din același aluat.

Ea înțelegea perfect ceea ce insinuase el, ceea ce exprimase în fond pe șleau. Dorea o, legătură fără nici

un angajament de ambele părți. Mâinile lui coborâseră, fără să-și dea seama, pe pieptul care palpita sub mătasea rochiei. Pentru prima oară în viața ei, lui Vicky îi era frică de un bărbat. Îi era frică dar o și tulbura nespus. După atitudinea lui, era clar că o considera experimentată. Nici nu se gândea că ajunsese la douăzeci și cinci de ani fără să aibă vreo aventură. Dacă Vicky refuza căsătoria, asta nu însemna că era adepta relațiilor pasagere. Și acum nu mai știa ce să facă. Și nici nu mai știa în fond ce vrea. Știa doar că picase în ghearele unui seducător de profesie și că risca totul pe o carte.

— Craig, cred că ar trebui să-ți spun…

— Nu, nu spune nimic.

Cum tocmai intrau în holul blocului, el îi puse un deget pe buze.

— Țin să descopăr singur.

Era foarte grăbit în această seară. Profită chiar de ascensor pentru a o îmbrățișa cu o artă care o lăsă fără răsuflare. Ajunși la etajul ei, îi dădu drumul cu regret.

— Vino. scumpa mea, îi șopti el.

— Craig!

Rămase pironită în fața cabinei ascensorului.

— Nu te invit înăuntru astăzi.

— De ce nu? murmură el.

După expresia lui își dădu seama că nu o ia în serios.

— Pentru că, pentru că…

Era prea tulburată, simțea că nu mai are glas.

— Ți-e frică? o întrebă el cu un aer neîncrezător. Da…?

— Nu, sau mai curând da… Oh, nu mai știu! Ce vrei de la mine, Craig?

— Știi bine ce, îi replică el nerăbdător. Vreau același lucru pe care-l vrei și tu, dar, spre deosebire de tine eu nu caut să ascund asta.

— Tot ceea ce vreau, este să nu te mai văd niciodată.

În acea clipă era chiar adevărul adevărat. Nu putea să-i accepte jocul. Îi plăcea, o atrăgea foarte mult chiar, dar ar fi fost capabil s-o distrugă. Fu un adevărat șoc pentru ea sa descopere că ar fi în stare să se dăruiască trup și suflet acestui bărbat, pentru toată viața. Poate ar deveni chiar posesivă și tiranică. O simplă aventură cu el n-ar satisface-o deloc, i-ar trebui ceva mai durabil, dar pe el nu-l interesa așa ceva. Mai bine să rămână în acest punct, dacă nu vroia să sufere în mod inutil mai târziu.

— Sunt sinceră, Craig, reluă ea cu mai multă forță. Te rog să pleci.

„Înainte să fie prea târziu și să-ți cad în brațe” adăugă în sinea ei.

— Nu accept un refuz, îi declară el liniștit, mai ales de două ori la rând. Mi-ai spus o dată „nu”, data trecută.

Doamne, o să plece, o să dispară pentru totdeauna, o ș-o șteargă definitiv din viața lui. Asta dorea ea? Nu, pentru nimic în lume…

El se rezemase de perete, cu brațele încrucișate și o studia.

— Ei bine, Vicky?

Tonul era implacabil. Îi era imposibil să-i susțină privirea. Cu vârful pantofului, ea schița un model abstract pe mocheta de pe palier.

— Eu… eu nu sunt genul care apreciază aventurile, Craig. Dacă te invit să intri, va fi doar pentru a bea un pahar de vin..

— Nici eu, Vicky, nu colecționez aventuri în sensul pe care l-ai dat acestui cuvânt. Nu doresc să petrec

noaptea cu tine numai că n-am nimic aranjat pentru această seară. Acum o să fiu cinstit cu tine până la capăt. Dacă îmi propui să intru, n-o să mă mulțumesc cu jumătate de măsură: o cafea și câteva sărutări nevinovate. Va fi totul sau nimic.

„Doamne, gândea ea, după părerea lui, până acum am schimbat doar niște sărutări nevinovate”?

— Dacă intru în casă, repetă el, vom face dragoste. Dacă nu… De tine depinde să alegi, încheie el, ridicând din umeri.

Ea își concentră toată atenția asupra buzunarelor de la cămașa lui, ceea ce n-o ajuta deloc. Îi venea foarte greu să se țină de propria ei hotărâre și simțea că e trădată chiar și de înfățișarea ei.

Brusc, el o luă de umeri și o zgâlțâi nițel.

— Ghicesc ceea ce te deranjează, șopti el. Să nu crezi că dacă resping o legătură serioasă, înseamnă că mă întâlnesc cu mai multe femei deodată. Atât timp cât va dura, vei fi singura, Vicky. Chiar dacă e vorba doar de o atracție pur fizică, îți datorez acest respect.

— Respect…?!

Vocea ei căpătase nuanțe isterice. Era la capătul nervilor, și când își ridică capul pentru a-l privi mai bine, își dădu seama, după mușchiul care îi tresărea în preajma bărbiei, că și el era enervat.

— Ascultă-mă, Vicky. Poate nu m-ai înțeles prea bine, eu…

— Oh, înțeleg perfect. Nu uita că am auzit vorbindu-se despre tine!

— De o gașcă de bârfitoare ipocrite care ar da orice să se afle acum în locul tău!

Și urmă, înainte ca ea să-l poată ironiza pentru aroganța lui.

— Scumpele tale prietene s-au distrat prezentându-mă drept un afemeiat, când, în fond, sunt un bărbat normal, cu dorințele lui obișnuite. Chiar

dacă aș avea chef, mi-ar fi imposibil să întrețin o legătură stabilă cu cineva. N-aș avea timpul liber necesar. Din această cauză nu mă voi căsători niciodată. N-ar fi drept să pretind unei femei să se mulțumească cu puținul timp pe care i l-aș putea oferi, o zi acum, o zi altă dată, iar de multe ori absent pentru mai multe luni.

Vicky preferă să nu răspundă. Pentru ea, asta n-ar fi avut importanță, cariera ei fusese întotdeauna pe primul plan, ea ar fi acceptat dacă…! Scutură din cap. Nu putea fi ea cea care gândea așa.

— Atunci de ce m-ai lăsat să te conduc în această seară? se interesă el dintr-o dată.

— Pentru că… am vrut să-ți acord beneficiul îndoielii. M-am gândit că dacă ai revenit, era poate pentru că… și tu simțeai…

Tăcu, înțelegând că deja spusese prea multe.

— Doamne, explodă el.

— Nu sunt deloc cea pe care ți-o închipui, se grăbi ea să lanseze înainte ca el să aibă timp să mai spună ceva – N-aș vrea să-ți știrbesc libertatea, pentru că țin prea mult la a mea. Totuși, nu ne asemănăm. Abia te cunosc. Nu ne-am văzut decât de două ori. În acest caz nu te poți aștepta ca eu…

— Ce naiba mai ai nevoie să știi?

Vocea lui trăda o iritare crescândă și dificil de stăpânit.

— În ceea ce te privește, știu destule, reluă el. Știu că ai niște ochi verzi care m-au vrăjit și un trup pe care ard de nerăbdare să-l descopăr. Și știu mai ales, adăugă el jucându-se neglijent cu una din bretelele rochiei, că ești frumoasă și senzuală, foarte senzuală chiar, atât de frumoasă și senzuală ca să mă faci să regret că nu sunt un alt gen de bărbat. Ce să-i faci însă, nu sunt și gata! Ia-mă, așa cum sunt, sau gonește-mă!

Vicky începea să împărtășească acest sentiment. Nu în ceea ce o privea… n-avea nici cea mai mică intenție să renunțe la principiile ei, dar în privința lui, și ea regreta că el nu e altfel, genul de bărbat care se căsătorește, genul pe care-l ironizase și îl evitase mereu până acum. Totuși, reflectă ea, în acest caz nu ar fi atras-o cu atâta putere. Acest amestec de virilitate și aroganță de neîmblânzit o seducea.

— Bine, atunci ce mai dorești să afli, Vicky?

Întrebarea o smulse din gândurile ei zadarnice.

„Totul, îi răspunse ea în gând. Vreau să-ți cunosc trupul și toate dorințele, vreau să-ți descopăr mirosul pielii și puterea coapselor".

Răspunsul pe care-l dădu, se dovedi însă mult mai puțin îndrăzneț.

— Vreau să te cunosc mai bine, declară ea, să știu cine ești înainte de a…

Înainte de ce? Chiar dacă va ști totul despre el, va accepta ea să se supună regulilor lui de o viață?

Era foarte furios acum, o furie care dovedea cât se simțea de frustrat.

— Și unde locuiesc, și ceea ce fac zilnic, presupun? îi lansă el pe un ton morocănos. Dezolat, dar nu obișnuiesc să dezvălui natura preocupărilor mele și nici nu-mi dau adresa. Am făcut greșeala asta o dată sau de două ori și a trebuit să gonesc niște persoane care m-au urmărit până la mine acasă. Orice ai gândi despre mine, nu-mi place să mă arăt brutal. Vicky, totul ar fi putut fi atât de bine… ce tot vorbesc, ar fi fost de-a dreptul minunat! Dacă ai hotărât însă altfel, cu atât mai rău.

Cu degetele apăsate peste buzele tremurătoare, ea îl văzu întorcându-se și reintrând în ascensor.

— Craig! îl strigă ea.

Dar era prea târziu, ușile se închiseseră deja în urma lui.

* * *

Antigua, Tobago, Barbados, căldura tropicelor, toate astea o așteptau, nu înceta ea să-și repete în cursul zilelor. Erau chiar viața ei. Nu avea nevoie de Craig. Craig? I se părea ciudat că nu-i știa nici măcar numele de familie, dar nu avea oricum nevoie ca el să vină și să-i tulbure existența.

Și și-o repeta încă, încercând să se convingă singură, în timp ce urca în Boeingul de la British Airways, la bordul căruia trebuia să facă prima jumătate a călătoriei ei.

Cu capul sprijinit de speteaza scaunului, își închise ochii, atât cu gândul de a-și evita vecinul, un om de afaceri care îi arunca ocheade pline de interes și abia aștepta prilejul să înceapă conversația, cât și cu intenția de a se concentra asupra luptei care se ducea în ea.

Era pentru prima oară când părăsea Anglia cu inima strânsă. Și de ce? Doar pentru că un așa zis Craig se găsea acolo, pentru că lăsa în urma ei un bărbat despre care nu știa nimic în afara faptului că avea reputația de fustangiu. „Idioată” se califica ea fără menajamente. Ca și cum dacă era la Londra sau în celălalt capăt al lumii ar fi schimbat în vreun fel lucrurile! Craig plecase precis imediat în căutarea unei alte femei ale cărei principii nu se băteau cap în cap cu ale lui, nu trebuia să-și facă nici o iluzie în această privință.

— Scuzați-mă vă rog că vă deranjez, dar nu ați vrea să schimbați locul cu acest domn?… întrebă dintr-odată stewardesa pe omul de afaceri.

Sensibil la farmecul ei, acesta consimți fără nici o obiecție și fără ca Vicky să-și dea osteneala să vadă cine era cauza acestei mutări.

Totuși, când avionul începu să ruleze pe pistă, o cuprinse senzația de excitare pe care o încerca în general la perspectiva decolării și redeschise ochii.

— Ah, deci nu dormeai!

Acest accent puțin cântat îi era chiar foarte familiar.

— Craig! exclamă ea tresărind. Ce naiba faci aici?

Era o pură coincidență că se găsea acum lângă ea? Nu-i prea venea să creadă. El făcu o mutră ironică.

— S-ar părea că te urmăresc. Adevărat?

Încerca cât putea mai bine să se prefacă fiindcă simțea că moare de bucurie. Trebuia deci să tragă concluzia că el nu reușise să-și pună în aplicare amenințarea de a considera ca definitiv cel de al doilea refuz? Cum de reușise s-o găsească, totuși?

— Imposibil, obiectă ea, nu puteai să știi…

— Crezi?

Folosea întotdeauna această expresie puțin batjocoritoare.

— Mi-a trebuit doar puțin îndrăzneală să te urmăresc până la firma ta, să mă interesez de prima ta călătorie și să-mi rezerv un loc la același zbor.

— Cine te-a informat? Precis că nu Nigel.

Nigel era patronul ei.

— O tânără și naivă creatură de la informații.

Vicky își ridică ochii spre cer. Și de câte ori îi spusese acelei fete să se arate mai circumspectă!

— Și fiind tânără și naivă, presupun că a cedat imediat farmecului tău?

— Nu toate femeile sunt atât de inflexibile ca tine.

— Sunt sigură, replică ea cu acreală. Dar de ce ți-ai dat atâta osteneală, Craig? Ideea de a te împăca cu unul dintre rarele, sau poate cu singurul tău eșec, ți s-a părut insuportabilă?

— Este o interpretare ca oricare alta, răspunse el evaziv.

— Presupun că este cea mai probabilă!

Cedând unei bruște schimbări de spirit, ea își aruncă pletele pe spate cu un gest nerăbdător.

— Totuși, reluă ea, îți pierzi degeaba timpul și banii. Nu mi-am schimbat părerea și nici n-am intenția să mi-o schimb, te previn de pe acum.

Atingerea mâinii lui îi trezi câteva amintiri tulburătoare.

— Nu mai fi atât de sigură.

Vocea lui devenise răgușită și senzuală, ca o adevărată mângâiere.

— Te doresc mereu Vicky, mai mult decât am dorit vreodată o femeie și de aceea risc din nou.

— Ar trebui să mă simt flatată, îmi imaginez, răbufni ea, agasată de adânca tulburare care o cuprinsese.

— Flatată? repetă el. Nu, n-aș spune asta. Sunt multe lucruri pe care aș vrea să te fac să le simți, dar nu asta.

— Inutil, Craig, murmură ea. Nu mă schimb de azi pe mâine. Eu sunt cum sunt și tu…

— Mult mai răbdător decât aș fi crezut-o, o întrerupse el. S-ar părea că sunt dispus să aștept, să-ți las timpul de care ai nevoie ca să mă cunoști mai bine.

— Câtă generozitate!

Își căuta refugiul în sarcasm,

— De aceea, continuă el fără s-o ia în seamă, fac această călătorie împreună cu tine.

— Dar nu se poate. Este o călătorie de afaceri, nu sunt în vacanță, nu…

— Doar n-o să-mi spui că lucrezi douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Îți rămân serile și nopțile.

Cum ea îl privea, pe jumătate tentată, Craig îi dădu un ultimatum.

— Ori îmi promiți că-ți vei petrece puțin timp cu mine, în cursul următoarelor zile, îi declară el, ori iau primul avion și de această dată, îți jur că nu vei mai auzi niciodată vorbindu-se de mine. Asta dorești, Vicky? adăugă el aplecându-se spre ea și mângâindu-i ușor obrazul. În ciuda protestelor tale, nu sunt prea convins.

Ar fi trebuit să-i spună să se ducă dracului. Fie că era el prea perspicace, fie ea prea transparentă. Și acum sub focul privirii lui, se simțea roșind, nu de ciudă, ci de emoție. Era incapabilă să-și întoarcă ochii de la el, descoperi ea, și, după expresia lui înțelese că nu era vorba de o amenințare în vânt. Ori accepta târgul, ori nu-l va mai revedea niciodată.

— Ei bine, Vicky?

Antigua se apropia. Deja avionul survola apele turcoaz ale Mării Caraibelor. Dacă nu se hotăra repede în curând va fi prea târziu.

— De acord, șopti ea slab.

III

Asta nu însemna că îl va lăsa să-și atingă scopul, hotărî ea, începând să se îndoiască dacă a procedat bine. Era vorba doar de o simplă perioadă de observație, atât pentru ea cât și pentru el.

Situat pe o colină, hotelul din Antigua domina o plajă de nisip auriu mărginită de cocotieri și de o mare albastră și transparentă, aproape ireală sub strălucirea soarelui.

Pentru prima oară în cariera ei, lui Vicky îi veni greu să se concentreze asupra celor spuse de director în timpul vizitei de prezentare a hotelului. Nu se putea împiedica să se gândească la Craig și la orele pe care îi promisese că le vor petrece împreună. Cum le vor folosi? Simți că tremură. Perspectiva acestui tête-â-tête era pe cât de atrăgătoare pe atât de periculoasă: cât timp ar reuși ea să reziste farmecului și tentativelor lui de a o seduce?

Încercă să-și îndrepte atenția asupra directorului care tocmai o întreba ceva:

— Cunoașteți Antigua, domnișoară Raven?

— Nu, n-am mai fost niciodată aici.

— În acest caz, dacă vreți să fiți obiectivă în pliantele dumneavoastră, trebuie să vizitați mica și fermecătoarea noastră insulă. V-am pus la dispoziție o mașină și, bineînțeles, o cameră. Numai că…

Făcu o pauză și arboră un aer încurcat.

— Ne aflăm în plin sezon, reluă el, și acest domn… nu era prevăzut…

— Da, înțeleg. Sigur, nu îl așteptați și pe el. N-ar fi posibil să-i găsiți o cameră la un alt hotel?

— O să încerc, dar…

Modul în care ridică din umeri… părea, să indice un oarecare scepticism.

* * *

Spinoasa problemă a cazării lui Craig, deși ea știa de pe acum ce soluție i-ar propune el, nu-i ieși deloc din minte tot drumul pe care-l parcurseră cu mașina – insistase să conducă el – până la St. John, capitala insuliței.

Căsuțele din lemn, cu obloanele albastre și cu verandele lor micuțe o fermecară. Își schimbase taiorul cu un pantalon de pânză și un tricou și, dacă n-ar fi avut aceste preocupări profesionale, s-ar fi simțit în vacanță plimbându-se așa de mână cu Craig.

— Ce naiba fac acolo?

Uitându-și pe moment grijile, îi indică un grup de localnici care stăteau pe vine la marginea trotuarului.

— Precis că joacă „Warri”.

Și luând-o de cot o trase spre ei.

— Uite că am avut dreptate. Vezi? E un fel de șah, numai că folosesc cochilii de „warri” în loc de pioni. E un mod local de a-și petrece timpul. Vicky, eu…

Tocmai când se pregătea să continue, fu întrerupt de apariția bruscă a unui puști cu pielea ciocolatie. Ieșit în trombă dintr-o alee, fu incapabil să se oprească și, împiedicându-se de unul dintre jucători, aterizâ chiar în mijlocul partidei. Urmă un concert de strigăte nemulțumite. Bărbații se ridicaseră și unul dintre ei tocmai se pregătea să-i administreze o lecție, când interveni Craig.

— Lăsați, e un fleac, declară el, folosind acel ton persuasiv cu care Vicky începuse să se obișnuiască. Un mic accident. Priviți!

Și aranjă câteva piese, liniștind imediat spiritele, apoi îl trase deoparte pe băiețel, îl examină și-i pansă genunchiul zdrelit cu batista lui.

Vicky avu impresia că strecurase rapid în mâna puștiului și câteva monezi, înainte ca acesta să dispară în mulțime.

— A fost drăguț din partea ta, observă ea. Credeam că nu-ți plac copiii?

El ridică din umeri.

— N-am nimic împotriva lor. Ceea ce nu suport însă este să văd pe cineva bătând un copil. Îmi aduc aminte de când eram mic ca el.

Încercă să și-l imagineze la vârsta aceea, dar nu reuși.

— Și luai câteodată bătaie?

— Adesea!

Porniră din nou la drum și Vicky se gândi că e mai bine să nu mai insiste asupra subiectului.

— Cum se face că știi să joci „warri”? îl întrebă pe când se îndreptau spre catedrala ridicată în secolul XVII, pe care, după cum li se indicase, trebuiau s-o viziteze neapărat.

— Am mai fost de două-trei ori în Caraibe. Dar nu în această insulă.

— Da? Și unde anume?

— N-are importanță, replică el sec. Mai bine spune-mi dacă ai luat o hotărâre în privința noastră.

— În privința noastră? replică ea, prefăcându-se că nu înțelege.

— Te rog, Vicky, știi bine la ce mă refer. Mai ales că nu poți să-ți iei gândul de la asta. Degeaba încerci să-mi eviți privirea sau să te ferești de atingerea mea, nu poți să-mi scapi mereu.

Știa asta, după cum știa că n-ar fi trebuit să accepte ca el să rămână aici. Dar fusese ceva mai puternic decât ea, și apoi n-ar fi suportat ideea de a nu-l mai

revedea niciodată. Totuși, acum, se întreba dacă atitudinea ei față de el era loială, căci, indiferent cât s-ar fi prelungit sejurul lor, nu avea intenția să-i cedeze. Ori el părea să considere acest fapt subînțeles în acordul lor.

Dar comportamentul lui era mai loial față de ea? se indignă ea dintr-o dată. Era cinstit din partea unui bărbat cu o asemenea experiență în dragoste să-și desfășoare tot talentul ca s-o seducă când abia se cunoscuseră? Căci în fond nu-l cunoștea. Erau o mulțime de lucruri pe care nu le știa despre el, nu lucruri pe care refuzase să i le spună. Accentul lui releva origini canadiene, franceze poate, dar din ce fel de familie provenea? Cu ce gen de activități profesionale se ocupa, încât devenea atât de reticent când venea vorba de ele? Să nu fi fost ceva ilegal… Sau să nu facă cumva parte din serviciile secrete. Dar, în primul rând era însurat, nefericit în căsnicie? Asta ar explica poate de ce caută doar legături efemere și nu vrea să-și dea adresa?

Întrerupându-i brusc cursul gândurilor, o împinse într-o alee îngustă dintre două case și o luă în brațe.

— Fără îndoială că trebuie să te ajut ca să te hotărăști, îi șopti el pe un ton răgușit.

N-avea nici de ales și de altfel murea de dorința de a se lăsa sărutată. Tremurând, se lipi de el și-i simți sărutările fierbinți pe tâmple, pe obraji, pe gât. până când… în sfârșit… gurile lor se întâlniră.

Mâinile lui Craig deveniră mai întreprinzătoare ca niciodată și în timp ce ea răspundea cu pasiune îmbrățișării lui, ele îi ridicau tricoul și se aventurară pe pântecul ei. Tremură sub mângâierea lui și se cambră, abandonându-se complet. Totuși, când simți că încearcă să-i deschidă sutienul, își reveni bfusc și încercă să se degajeze.

— Craig! Nu!

El o lipi de perete, apăsând-o puternic cu coapsele.

— Să uităm de catedrală, Vicky, îi șopti el. Să mergem la hotel, te doresc nebunește…

Dar văzând-o că se crispează indignată, el păru că-și revine și îi dădu drumul.

— Bine, de acord, de acord!

Scutură din cap, ca pentru a-și pune în ordine ideile și scoase un lung suspin.

— Doamne, Vicky, mă faci să înnebunesc. Nu știu cât timp- voi putea continua să te doresc așa, fără… fără…

Se roti pe călcâie și o luă pe stradă în sensul de unde veniseră, întorcând spatele catedralei.

— Să mergem la mașină, bombăni el. Poate conducând, o să-mi mai schimb ideile, ceea ce mă îndoiesc totuși.

Coborâră până la English Harbour, apoi plecară spre interiorul insulei. Drumurile nu erau adesea decât niște poteci pline de hârtoape, dar peisajul te răsplătea din plin pentru zdruncinăturile suferite.

— Privește, acelea sunt plantațiile de banane, îi spuse Craig la un moment dat, cu degetul întins spre arborii cu frunze late și lucioase. Ar trebui să asiști la strângerea recoltei. Este foarte impresionant, pe fondul zgomotului făcut cu cleștii de care se servesc ca să taie fructele.

Părea că își regăsise buna dispoziție.

— Pe unde ai mai fost, în afară de Caraibe? îl întrebă ea, pe un ton voit dezinvolt.

O privi cu coada ochiului. Aproape că se aștepta să schimbe vorba, când el își înclină capul, ca și cum ar fi luat o hotărâre.

— Puțin cam peste tot, cred. În Extremul Orient, în America de Sud, în Franța, în Turcia… Ar fi prea lungă lista ca să enumăr totul.

— Ca să faci ce? mai riscă ea încă o dată, curioasă să afle mai multe.

…Și avu dreptul la o altă privire piezișă.

— Aproape de toate. Am fost șofer pe camion, portar de hotel, monitor de ski, pentru a nu enumera decât câteva. Cel mai bine a fost când am lucrat în marina comercială.

— Și acum tot acolo ești?

A dus o viață ciudată, gândi Vicky, pentru un bărbat care părea atât de inteligent și cultivat.

— Nu, răspunse el pe un ton tăios.

— Atunci, cu ce te ocupi în prezent?

— Am vorbit destul despre mine, hotărî el. E rândul tău acum.

— Vrei să afli câte ceva despre mine?

Era surprinsă. Credea că e interesat doar de un singur aspect al persoanei ei. Și nu era poate prea departe de adevăr, căci răspunsul lui nu străluci prin entuziasm.

— A fost una din condițiile tale, nu-i așa? Să aflăm întâi mai multe unul despre celălalt. Cunosc femeia, sau o voi cunoaște în curând, spune-mi atunci ce fel de copil ai fost.

N-o cunoștea deloc, gândi tristă Vicky și i-ar fi plăcut mai mult să nu mai reamintească tot timpul așa zisul lor acord, asupra căruia el își făcea mari iluzii. Chiar își imagina că ea va consimți să i se dăruiască chiar din această primă seară? Dar întrebarea îi reaminti problema cazării lui și se rugă din toată inima ca totul să fie rezolvat până când se vor întoarce la hotel.

— Eu… în sfârșit, sora mea Gail și cu mine, nu ne vedeam prea des părinții când eram mici, îi explică ea. Trei sferturi din timp locuiam la bunicii noștri. Tatăl meu era nevoit să se deplaseze mereu datorită muncii lui și mama îl însoțea aproape mereu. Ei… îi era frică

să nu i se întâmple ceva, dacă nu era ea cu el. Credea că nu riscă nimic, atât timp cât îl are sub ochi.

— Și…?

— Au murit împreună, cred că… așa cum a dorit ea. Eu aveam doisprezece ani și Gail optsprezece.

Iată de ce, reflectă Vicky, își promisese să nu se implice niciodată prea mult într-o legătură cu un bărbat. Nu vroia să cunoască și ea neliniștile care o roseseră pe mama ei, să renunțe la libertatea și liniștea ei.

— Bunicii mei nu le-au supraviețuit mult, urmă ea, și atunci Gail a început să lucreze ca să asigure existența noastră. Rămâneam adesea singură dar asta nu mă deranja. Adoram marea. Aveam șansa să locuim în apropierea ei și petreceam ore întregi plimbându-mă pe plajă. Am rămas pentru totdeauna îndrăgostită de mare și m-am gândit mereu că într-o zi, când voi fi poate prea bătrână ca să călătoresc, îmi voi cumpăra o căsuță pe coastă și voi rămâne zile întregi să privesc valurile.

Își dădu seama că el o asculta cu multă atenție, dar când îi adresă cuvântul, se mulțumi s-o întrebe:

— Deci singurătatea nu te sperie?

— Iubesc oamenii, sublinie ea, dar mă pot foarte bine lipsi de ei. Nu mă plictisesc singură. Și sunt destul de îndemânatică pentru ca să mă descurc. Vreau să spun că știu să schimb o garnitură la un robinet sau să…

— Da, da, e foarte bine, o întrerupse el cu un ton poruncitor. Inutil să te mai lauzi pe tema asta…

Vexată, Vicky nu mai scoase nici un cuvânt până când ajunseră la hotel. Fusese caraghioasă când își imaginase că viața ei îl poate interesa.

În această seară, cinară pe terasa restaurantului. Craig încercă s-o convingă să guste din specialitățile casei, șopârle și pește, toate foarte bine condimentate,

dar ea preferă să se mulțumească cu clasicul pui cu garnitură de orez. De altfel era prea încordată ca să aprecieze indiferent ce fel de mâncare.

Pofta de mâncare îi pieri cu totul când le parveni un mesaj din partea directorului: îi fusese imposibil să găsească o cameră pentru Craig. Regreta, se scuza, era neconsolat, dar…

Craig i-o tăie scurt:

— Nici o problemă, declară el. Informați-l că voi împărți camera cu domnișoara Raven. Suntem vechi prieteni.

Vicky inspiră profund când observă sclipirea ironică din ochii mesagerului.

— Doamne, Craig, ce-o să gândească? explodă ea, când acesta se îndepărtă.

— Dacă te referi la director, se va simți nespus de ușurat. Îți dai seama cât era de îngrijorat că o va supăra pe influenta domnișoară Raven.

— Dar va crede că noi…

— Și poate că nici nu se înșeală, nu-i așa, Vicky?

O spuse cu atâta nonșalanță și umor, încât Vicky, între râs și supărare, fu gata să se înece cu o bucățică de pui, incident care o scuti să răspundă.

Apoi muzica ce se făcu auzită din interior îi reaminti lui Craig că se putea și dansa. Cum își terminaseră masa, încercă s-o convingă că era de datoria ei să testeze ringul de dans.

— L-am văzut și mi s-a părut în perfectă stare, obiectă ea.

Știa prea bine ce-i umbla lui prin minte. Dansul nu era decât un pretext ca să continue flirtul în mod mascat cu ea, ceea ce își permisese din plin în tot timpul mesei. Fără îndoială spera că îmbrățișând-o în timpul dansului, s-o facă să consimtă mai ușor să se retragă într-un loc mai intim.

— Ești poate obosită? o întrebă el cu o voce mieroasă. În acest caz putem…

— Nu, nu, nu sunt deloc obosită!

Pentru a-i dovedi asta, se ridică vioaie și, în elanul ei, fu gata să răstoarne masa.

— Hai să dansăm, dacă insiști atât.

— Nu insist.

O privea fără să încerce să-și ascundă zâmbetul.

— Preferi să urcăm imediat… în camera noastră?

— Deloc, aș fi încântată să dansez cu tine, afirmă ea grăbită. În fond sunt aici în interesul serviciului meu și…

— Lașo, îi șopti el la ureche, conducând-o spre pista de dans. Asta n-o să dureze toată noaptea, Vicky. La un moment dat muzica se va opri și după…?

Cum va fi după, dacă un simplu tango în brațele lui se dovedea o experiență atât de senzuală? Cu o mână o ținea strâns lipită de el, și la fiecare pas, coapsele lui se frecau de ea, revelându-i dorința lui și trezind-o pe a ei. Totuși, se forță ea să-și reamintească, reacțiile lui, de care-și dădea prea bine seama, ar fi aceleași cu oricare altă femeie.

Pe măsură ce cădea noaptea, ritmul muzicii devenea mai languros și Craig nici nu mai încerca măcar să pretindă că dansează. Cu un braț petrecut în jurul taliei ei, o lipi și mai strâns de el, în timp ce. cu mâna liberă începu să ia cunoștință de formele trupului ei.

— Destinde-te, îi șopti el, și lasă-te în voia mea.

Cum s-ar fi putut destinde, se supără în sinea ei, când știa prea bine la ce-i va duce asta?

Ultimul acord vibra în aer și perechile începură să părăsească pista, Craig și Vicky printre ultimii; tânăra încerca cu disperare să găsească un pretext ca să întârzie inevitabila confruntare.

— N-ar fi plăcută o mică plimbare? îi sugeră ea cu un entuziasm prefăcut.

În realitate se simțea atât de obosită, fizic și psihic, încât se temea c-o să cadă din picioare.

— Nu, o contrazise el. Serile sunt foarte reci în aceste insule.

Și o trase spre ascensor. În intimitatea cabinei, Vicky făcu o tentativă disperată.

— Ascultă, Craig, șopti ea, nu pot… Eu… niciodată…

O privi cu un aer aspru și totodată incredul.

— N-ai avut niciodată un amant, asta vrei să spui?

Îl aprobă printr-o mișcare a capului.

— Câți ani ai? Douăzeci și doi, douăzeci și trei?

— Douăzeci și cinci, mărturisi ea.

— Și vrei să mă faci să cred că ești total lipsită de experiență? În timpurile pe care le trăim!

— Vreau să crezi fiindcă e purul adevăr.

Curajul îi revenise și ochii ei aruncau fulgere.

— Știu bine că în zilele noastre asta poate părea neobișnuit reluă ea sec, dar nu sunt obligată să fac ca toată lumea. De altfel, adăugă ea, n-am timp pentru… astfel de lucruri.

— N-ai timp? Dar cât timp crezi tu că-ți trebuie?

Privirea lui se îmblânzise ușor.

— Mă întreb, urmă el cu un aer gânditor, dacă nu din cauza asta ți-ai ales și cariera. Pentru a nu fi nevoită să înfrunți realitatea și propria ta fire.

El întinse mâna și îi atinse ușor buzele.

— Dar e imposibil să te ascunzi de mine, ca și de tine de altfel. Nu mai fi atât de crispată, pentru numele Domnului, se impacientă el văzând-o că tresare cu nervozitate. Încetează să-ți mai înăbuși instinctele, lasă-mă să te fac să descoperi pe lângă ce ai trecut până acum, să te fac să te cunoști singură.

Tocmai ieșeau din ascensor și el o prinse brusc în brațe, dar ea se degajă ușor.

— Trebuie să mă mai gândesc, Craig. Trebuie să fiu singură puțin…

— Ca să te baricadezi în camera ta? Nu, Vicky, nici nu se pune problema. Hotărăște-te imediat. Acum sau niciodată.

— De acord, murmură ea cu o voce sumbră.

Îl dorea și știa că-i va face plăcere să-i cedeze. Totuși, asta nu va dura mult. Odată stins focul pasiunii, se va urî pe ea și îl va urî și pe el.

Deschise ușa camerei și el se grăbi s-o urmeze înăuntru, ca și cum i-ar fi fost frică de-o bruscă rezistență din partea ei. Camerista lăsase ferestrele întredeschise pentru a intra aerul proaspăt al nopții și pregătise patul. La vederea lui, Vicky nu-și putu stăpâni un frison de spaimă. Instinctiv își strânse brațele pe piept.

— Ți-e frig? o întrebă el. Te-am avertizat că serile sunt reci. Vino aici să te încălzesc puțin.

O trase blând spre el, îi desfăcu brațele și, cuprinzându-i fața în mâini, o mângâie cu duioșie.

— Eu… n-am mai întâlnit niciodată un bărbat ca tine, îngăimă ea.

— Cum așa?

Vocea lui era dură și se crispase brusc.

— Așa… insistent. Craig se destinse.

— Asta-i tot?

Când începu s-o sărute, Vicky nu mai încercă să scape dar, în ciuda căldurii pe care i-o promisese, simți cum o cuprinde o răceală de gheață. Toată ziua sperase că va auzi ceva care s-o poată convinge că nu era în ochii lui doar un obiect al dorinței și plăcerii, că el avea o oarecare considerație pentru ea, că era împins de motive mult mai puternice decât simpla atracție fizică. Totuși, el se arăta mereu doar arogant

și hotărât să-și atingă scopul, fiindcă un nou eșec ar fi însemnat un afront adus orgoliului și virilității sale.

Păru să-i simtă reticențele căci, după o exclamație iritată, o strânse și mai tare, sărutând-o cu patimă… Vicky fremăta fără voia ei sub acest adevărat asalt, dar cu moartea în suflet, nu făcu decât să se abandoneze moale acestei guri lacome și pretențioase.

În cele din urmă, neobținând răspunsul pe care îl căuta, el o împinse, cu trăsăturile crispate, cu privirea dură.

— Atunci, tot „nu”? se interesă el.

— Tot „nu”, confirmă ea pe un ton posomorât. E ceva mai tare decât mine, Craig, nu pot. Te doresc, e adevărat, aș fi poate chiar tentată să renunț la principiile mele, dar refuz să figurez doar ca un nume în plus pe lista cuceririlor tale. Dacă vreodată o să mă dăruiesc ție, reține bine… dacă, o să-ți cer mai mult decât ești dispus să oferi acum.

Era o nebunie dar era adevărat. Douăzeci și cinci de ani de independență deplină și acum vroia o legătură totală și reciprocă cu acest bărbat.

O privi uimit.

— Știi ce înseamnă asta? Știi că este echivalent cu un adio, în ceea ce mă privește?

— Știu, șopti ea.

— Doamne, dar te-am prevenit, Vicky! Te-am avertizat de la început. Atunci, fiindcă nu mai e nimic de făcut, la revedere!

Fără a-i mai arunca vreo privire, îi întoarse spatele și plecă trântind ușa.

Se îndreptă zdrobită spre pat și se lăsă să cadă pe el, pradă unui profund sentiment de tristețe, și de ce să n-o recunoască, de frustrare.

În momentul când era gata să adoarmă, se întreba unde își va petrece Craig noaptea și cum va da ochii cu el a doua zi de dimineață.

IV

N-avea de ce să se neliniștească. Când coborî a doua zi, recepționera o informă că Craig luase primul avion. Nu-și dăduse măcar osteneala să-i lase un mesaj.

— Mulțumesc… șopti ea. Eu… plec și eu astăzi. Trebuie să fiu în cursul zilei la Tobago.

Degeaba își tot repeta că fusese vorba doar de o atracție fizică, că n-avea nici o legătură cu dragostea, îndoiala subzista. De ce, în acest caz, nu-i cedase, nu dăduse frâu liber dorințelor ei? Pentru că era imposibil să înceapă o relație în care ea risca să investească mult mai mult decât el, fu obligată să recunoască în cele din urmă.

Mai târziu, Vicky ar fi fost incapabilă să povestească cum se desfășurase restul călătoriei. Ca și cum un robot ar fi înlocuit-o și ar fi negociat și semnat pentru ea contractele din Antigua, Tobago și Barbados. Cu tot succesul obținut nu simți nici o umbră de satisfacție… parcă tratativele nici n-o priveau.

* * *

Reveni în Anglia, la Londra și regăsi cerul la fel de cenușiu și de posomorât ca și moralul ei.

— Bineînțeles, vino și rămâi la noi cât timp ai chef, îi spuse sora ei când îi telefona ca s-o anunțe că a sosit.

Gail fusese totuși surprinsă. De obicei, ea era aceea care insista ca mezina ei să-i acorde puțin din prețiosul ei timp.

— Ceva nu e în regulă? se neliniști ea.

— Nu! Ce să se întâmple?

La telefon era ușor de răspuns. Față în față însă cu Gail, lui Vicky îi fu mult mai greu să rămână evazivă.

— Cum ți-a plăcut în Caraibe? Totul a mers bine?

— Da, Nigel e foarte mulțumit.

— Ceea ce nu pare și cazul tău.

— Oh, da. Eu…

— Problema asocierii tale la afaceri a rămas în picioare?

— Cred.

— Crezi?

Gail ridică neîncrezătoare din sprâncene.

— Vrei să spui că n-ai început să-l pisezi cu asta pe Nigel imediat ce te-ai întors? Mă uimești, comentă ea, văzând-o pe Vicky clătinând din cap. Sper că nu ești bolnavă?

— Poate puțin obosită. Era prea cald. Atât consimți Vicky să-i mărturisească. Ziua, cât timp lucra în birou cu Nigel

la redactarea pliantului, mai mergea. Se simți totuși ușurată când terminară cu Antigua, acea minunată insuliță care-i evoca amintiri atât de triste. Serile însă o speriau. Serile, în care nu mai avea chef să se ducă nicăieri și nopțile fără somn.

* * *

— Nu se mai dau deloc petreceri? se informă Barry, într-una din aceste seri pline de apatie.

De aproape o săptămână Vicky locuia la ei. Nu se plângea de asta, ba dimpotrivă. Era foarte atașat de cumnata lui. Însă, atât el cât și Gail, erau mirați și chiar puțin neliniștiți de neobișnuita lâncezeală în care se complăcea Vicky. Nu-și aminteau s-o fi văzut vreodată pironită zile întregi în fața televizorului.

Vicky care acasă la ea nici nu-și cumpărase televizor, spunând că n-o interesează.

— Ba da, răspunse Vicky. N-am însă nici un chef să ies din casă pe vremea asta. Încep într-adevăr să cred ceea ce se spune despre bucuriile căminului.

Adevărul e că se temea că-l va întâlni pe Craig la unul din aceste cocktail-uri. Nu credea că va fi în stare să-l vadă, însoțit poate de altă femeie iar el s-o privească cu o indiferență politicoasă. Nici n-ar fi putut să îndure curiozitatea, plină de malițiozitate, a celor care asistaseră la primele lor întâlniri.

Era totuși sinceră referindu-se la ceea ce numea ea „bucuriile căminului”. De mai multe ori, în cursul ultimelor zile, se surprinsese invidiindu-i pe Gail și Barry. Nu părea deloc dezagreabil să stai la tine acasă, dacă aveai o companie plăcută. „Hai, recunoaște", își zise în sinea ei, „să rămâi acasă cu bărbatul vieții tale”!

Barry Sampson o privi atent. O găsea puțin ciudată după ultima călătorie. Ea care surâdea mereu, părea acum preocupată. Era trasă la față și părea chiar că slăbise puțin. Se sculă brusc și închise televizorul.

— Bine Vicky, jocul a durat destul, declară el hotărât să meargă drept la țintă. Ce ți s-a întâmplat?

Nu protestă. Într-un sens se simțea chiar ușurată că o întrebase. Îi va fi probabil mult mai ușor să vorbească cu el decât cu Gail. Sora ei i-ar lua precis partea și s-ar indigna de purtarea lui Craig, pe care ar califica-o fără îndoială demnă de tot disprețul și rușinoasă. Ori Vicky n-avea chef să audă o condamnare din oficiu. Ea avea nevoie de o părere obiectivă.

Obișnuit să primească confidențele pacienților săi, Barry o ascultă povestind, fără s-o întrerupă măcar o dată. Când termină, o întrebă direct:

— Ești îndrăgostită de el?

— Nu știu. De asta sunt și atât de derutată. Cred că aș fi, dacă nu mi-aș interzice asta, dacă el ar fi altfel… mai apropiat.

Și roși.

— Afectiv, mă refer. Dar el refuză. Și apoi, adăugă ea privindu-și drept în ochi cumnatul, nu vreau să-mi pese de un bărbat care nu e interesat decât de un singur lucru.

Și așteptă, privind expresia lui Barry, fără prea multă speranță de altfel. Ce putea să spună el mai mult în această problemă, pe care ea o răsucise pe toate fețele zi și noapte? Trebuie să claseze această aventură cu Craig la capitolul experiențe, să-și revină și să-și găsească liniștea în muncă. Astfel că raționamentul nuanțat al lui Barry o surprinse.

— Dacă erai o oarecare, Vicky, te-aș fi sfătuit să-l uiți, declară el. Dar cu tine nu cred că merge așa…

— Da? șopti ea cu o privire oarecum optimistă.

Pierduse ea din vedere ceva important? Sau interpretase greșit spusele lui Barry?

— Nu. Atitudinea ta față de viață este foarte deosebită. Bineînțeles, nu ești un caz unic, dar majoritatea femeilor simt nevoia de a iubi, de a fi iubite, de a se mărita. Indiferent dacă au sau nu o carieră, toate simt nevoia unei siguranțe afective. Ori tu n-ai căutat niciodată asta, nu-i așa?

— Nu, admise ea după o scurtă gândire. Întotdeauna mi-am dorit să fiu independentă și doresc așa și în prezent. De aceea nici nu accept această dorință pe care o resimt, de a-l vedea pe Craig, să fiu cu el, cât timp nu sunt sigură că îmi place cu adevărat. Crezi tu că… în fine, că o femeie își poate permite să aibă aventuri… fără nici un angajament?

El studie o clipă chestiunea.

— Poate, asta depinde de femeie. Dar nu e cazul tău, Vicky. Nu spun asta fiindcă faci parte din familie

sau pentru că dezaprob așa ceva. Deloc, ești liberă să duci viața așa cum crezi tu că e mai bine. Totuși sunteți surori și sunt convins că semănați mai mult decât îți imaginezi. Ai fost vreodată îndrăgostită?

Cum ea negă, clătinând din cap, ei continuă:

— Nu e decât o părere, bineînțeles, dar, după părerea mea, în ziua când vei iubi cu adevărat pe cineva, va fi pentru totdeauna și la bine și la rău.

— Atunci, după tine, ar fi posibil să fiu îndrăgostită de Craig? îl întrebă ea cu un aer incredul.

Nu era ceea ce credea ea despre dragoste, acest amestec de enervare, nesiguranță și agitație care o stăpânea, această dorință și în același timp teamă că-l va revedea.

— Nu ești încă, poate pentru că nu vrei să fii, ținând cont de împrejurări. Pentru că el nu vrea ca tu să fii. Dar dacă lucrurile stăteau altfel…

— Ce trebuie să fac, Barry?

De data asta, era un adevărat strigăt de ajutor. Ochii verzi se încețoșaseră de lacrimi și buzele îi tremurau.

— Pentru început, nu mai trebuie să fugi. Asta nu rezolvă nimic, ba dimpotrivă. Absența îl face și mai seducător, mai de dorit. Aveai dreptate. Înainte de a lua o hotărâre, trebuie să-l cunoști mai bine, pentru că așa ești tu făcută și nu altfel.

— Deci tu mă sfătuiești să cedez, să am o legătură cu el?

Barry își dădu seama că e șocată.

— Nu neapărat. Numai dacă dorești asta sau dacă e singura modalitate să descoperi ceea ce dorești să știi. Dacă nu, rămâi pe poziție și bate-te pentru ceea ce vrei să obții. Să sperăm că acest domn merită osteneala.

— Și dacă nu e cazul? Dacă mă duce cu vorba sau nici măcar nu încearcă să… să…?

— Ei bine, măcar vei fi lămurită, nu-i așa? îi răspunse blând cumnatul ei. Vei ști că totul e inutil. Oricum, să nu uiți că Gail și cu mine vom fi întotdeauna aici… la nevoie.

— Dar e o veșnicie de când nu te-am văzut! Ai o rochie superbă.

Vicky era la Laura. După această lungă absență, se regăsea în atmosfera, febrilă dar și blazată, a seratelor mondene. Nimic nu se schimbase. Făcu o mutră ironică, nu la adresa oamenilor care o înconjurau, ci față de vanitatea care o împinsese să îmbrace această rochie neagră, mulată pe trup, elegantă și simplă, care-i punea de minune în evidență părul blond.

— „Turnul de fildeș” va apărea și el în această seară? se interesă Laura.

Nu stătea în obiceiul gazdei sale, gândi Vicky, cu o undă de cinism, să se arate așa de vorbăreață cu noii veniți. Apoi își dădu seama că nu numai Laura îi aștepta răspunsul.

— N-am nici cea mai mică idee, replică ea cu cea mai mare nonșalanță. Am fost în străinătate, nu mai știu nimic de el.

— Nici noi. Și cineva râse.

— Credeam că ați plecat împreună?

Vicky avu impresia că surâsul strălucitor pe care-l afișa gazda ascundea o mare doză de neîncredere.

— Dacă crezi tot ce se vorbește, i-o întoarse ea cu un râs ușor.

Și înainte ca întrebările inchizitoriale să continue, înaintă și se pierdu în masa compactă și volubilă a celorlalți invitați.

Odată, Gail o întrebase dacă nu i se întâmpla niciodată să se plictisească și ea negase categoric asta. Acum Vicky știa ce înseamnă plictiseală și descoperea că te poți simți singur și în mijlocul unei

mulțimi. Începea chiar să privească oamenii care o înconjurau cu alți ochi. Fără alt țel decât de a se amuza mereu și mereu, vorbeau și râdeau cu o vioiciune forțată pentru a ascunde nu lipsa de inteligență ci vidul din existența lor. În această seară Vicky avu sentimentul că e asemenea lor. Se prefăcu absorbită de conversațiile care în fond n-o interesau deloc, mâncă și bău mai mult ca de obicei și, în consecință, râse fără rost la tot felul de glume proaste. Și în tot acest timp, ochii ei nu încetară să caute peste tot figura celui ce nu se arăta.

La fel fu și în timpul următoarelor săptămâni. Printre cele câteva deplasări pe care le făcu în Scoția, Irlanda și Țara Galilor Vicky frecventă toate seratele din capitală, sperând neobosită să-l găsească pe Craig.

— O să te îmbolnăvești ieșind așa seară de seară, îi declară Gail neliniștită. Și de ce nu mai vii să locuiești la noi?

Căci Vicky se întorsese la ea acasă, îngrozită de ideea că va lipsi, dacă Craig va încerca s-o caute.

În cursul uneia din rarele ocazii când îl înlocuia pe Nigel telefonul de pe birou sună și ea recunoscu imediat vocea, deși foarte slabă și îndepărtată.

— Vicky, tu ești? Doamne, ce zgomot infernal e pe această linie!

— Craig?

Nu fusese în stare să spună mai mult.

— Da, eu sunt.

O clipă de tăcere, apoi el continuă:

— N-aveam intenția să te sun.

— Atunci de ce ai făcut-o? îl întrebă ea după o altă clipă de tăcere, sperând ca depărtarea să-i disimuleze emoția.

— Nu știu. În fine nu… Eram îngrijorat. Trebuia să aflu dacă ai ajuns cu bine.

— Dacă am ajuns cu bine… Din Antigua, presupun?

Râsul ei sună îngrozitor de fals.

— Ești în întârziere atunci. Am mai plecat de vreo șase ori de atunci.

— Nu eram la curent, replică el rece.

Urmă o altă tăcere, atât de lungă, încât ea crezu că se întrerupsese convorbirea.

— Craig?

— Da, sunt tot aici. Acum că te am la capătul firului, sunt complet lipsit de inspirație.

— Întotdeauna e greu să vorbești la telefon, lansă ea. Unde ești?

— Departe. Ceea ce e de altfel foarte bine.

Era ursuz acum.

— Dar unde? insistă ea.

Îi era frică să nu închidă și să nu dispară din nou din existența ei.

— N-are importanță.

— Ba da, are!

Unde era mândria ei? Oricum, părea că n-o auzise. Legătura era din ce în ce mai proastă.

— Vorbește-mi de tine, îi ceru el. Ce faci acum?

— Ca de obicei. Lucrez, merg la petreceri, mă duc pe la sora mea.

— Ai o soră?

— Ți-am mai spus asta dar n-a părut să te intereseze, replică ea tăioasă, odată ce tu nu povestești niciodată nimic despre familia ta.

— Ascultă, Vicky, nu te-am sunat ca să discutăm despre asta. Nu mai pot să rămân mult timp pe fir. Vorbește-mi de tine, repetă el. Există… cineva în viața ta acum… un bărbat?

Să răspundă „nu” ar fi însemnat să-l flateze, iar „da” ar fi fost o minciună.

— Asta nu te privește, replică ea sec.

— Într-adevăr, cred că nu.

Nu fusese replica tăioasă la care se așteptase. Părea aproape… abătut?

— Bine, murmură el și ea simți că se apropie sfârșitul convorbirii.

— Să… Să mai aștept vești de la tine? Nu putea să nu-l întrebe asta.

— Poate da, poate nu. Nu știu nici eu. Vocea lui era din nou tăioasă. Apoi îl auzi vorbind cu cineva:

— Bine, Frank, îți las locul.

— Alo, Craig?

Dar el închisese. Încet, Vicky puse la loc receptorul și, cu capul între mâini, retrăi în întregime conversația lor, încercând să-i găsească un sens mai profund, dar fără să reușească.

Totuși era ceva dacă îi telefonase, gândi ea. Asta dovedea măcar că n-o uitase. Totuși nu însemna că începuse să se intereseze de ea. Acest telefon nu fusese poate decât expresia unor remușcări, pentru că o părăsise ca un bădăran în Antigua. Nu știa el cât era ea de independentă! Dar mai era oare la fel în prezent?

* * *

— Trebuia neapărat să trec pe la tine. Mă îngrijorezi.

Gail Sampson intră în luxosul salon al surorii sale.

— E o veșnicie de când nu ai mai dat pe la noi. Și constat că ai slăbit.

— Oh, te rog Gail, nu începe cu predicile. Mă simt foarte bine.

— L-ai revăzut pe individul ăla îngrozitor?

Barry o pusese deci la curent cu situația.

— Nu, nu încă. Și de altfel nu e deloc îngrozitor. Dar m-a sunat la telefon.

— Unde era? Ce ți-a spus? Ce făcea acolo? Oare…

— N-am nici cea mai mică idee unde se află! Mi-a spus că…

— Poate îți ascunde ceva grav, Vicky, o întrerupse Gail. Absențele lui mi se par mai mult decât ciudate. Nici nu știi dacă nu cumva se află în închisoare… sau naiba știe unde!

Vicky își aminti de strania paloare a lui Craig. O remarcase imediat, de la prima lor întâlnire. Bineînțeles, asta putea să însemne și că era bolnav. Se așeză, palidă, și dintr-odată își duse mâna la piept.

— Gail, închipuie-ți… închipuie-ți că este obligat să se interneze regulat în spital ca să facă un tratament. Poate este atins de o maladie incurabilă. Asta ar explica de ce refuză o legătură stabilă cu cineva. Probabil consideră că nu e drept față de acea persoană.

Sora ei pufni disprețuitor.

— Dacă așa ar sta lucrurile, cred că ar avea alte griji decât să alerge după fuste.

— Nu fi atât de sigură. Dacă… dacă m-aș ști condamnată, cred că aș vrea să profit din plin de timpul care mi-a mai rămas de trăit.

Se ridică și începu să străbată camera, cu trăsăturile crispate.

— Trebuie să-l regăsesc, Gail. Trebuie neapărat. Simt nevoia să mă lămuresc… nu mai pot s-o duc astfel.

Sora ei o privi cu un aer neliniștit. Știa că, atunci când Vicky hotăra ceva, era inutil să încerce s-o facă să se răzgândească.

— Și cum vrei să procedezi? se mulțumi ea s-o întrebe.

— Pentru început, o să continui să ies în lume și să pun întrebări. Poate găsesc pe cineva, undeva, care poate să-mi spună unde este și de unde vine.

— Și presupunând că descoperi lucruri neplăcute în legătură cu el? Oh, Vicky… suspină Gail, am o neagră presimțire.

— Te rog, Gail. Nu pot renunța… nu astfel. Este ridicol poate, dar mă obsedează zi și noapte. Nu pot continua să trăiesc așa. Și dacă aflu lucruri rele…

— Sper că ele te vor vindeca de această nebunie, i-o tăie Gail, cu un ton sever, neobișnuit pentru ea. În mod sincer doresc asta.

* * *

Câteva zile mai târziu, Vicky fu nevoită, cu brutalitate, să-și aducă aminte de spusele lui Gail.

De data asta petrecerea avea loc la Sally, mica roșcată pe care o întâlnise deja de mai multe ori la cocktail-urile Laurei. Vicky se deplasa de la un grup la altul cu un scop precis.

— Craig? Care Craig?

— N-am auzit niciodată vorbindu-se despre el. Dezolate.

— Ah, „Turnul de fildeș” vrei să zici! Îl cheamă Craig?

— Frumosul brunet cu accent franțuzesc? Nu, nu știu nimic despre el.

— Dar Cynthia trebuie să știe, interveni unul dintre bărbați. Ea l-a botezat Rocky. Și tot ea l-a adus pentru prima oară în societatea noastră, acum ceva mai mult de un an.

— Cynthia? spuse Sally. Nu mai vine pe la petreceri. S-a măritat cu un pictor, după câte mi s-a spus, și s-au instalat în Cornwall.

— Doamne! exclamă deodată o femeie. Iată-l în carne și oase. Ai darul de a-l face să apară atunci când dorești?

Poate, își spuse Vicky. Se gândea atât de mult la el, încât dacă ar fi avut puteri telepatice, acesta ar fi fost rezultatul.

Craig o remarcase, era sigură de asta. Totuși, deși ardea de dorința de a se apropia de el, decise să nu facă nici o mișcare. Îl căutase, e adevărat, dar în prezent mândria nu-i permitea să facă ea primul pas.

Deci continuă să flecărească ca și înainte de sosirea lui, chiar cu mai multă vioiciune, cu surâsul pe buze, stând astfel așezată încât el s-o poată admira în toată strălucirea ei.

Îi era imposibil să-l privească, fără ca el să se prindă de asta, totuși un al șaselea simț îi șoptea exact unde se găsește el în mulțimea invitaților. El se apropia, dar Vicky avea impresia că joacă același joc ca și ea, jocul indiferenței, oprindu-se ici și colo pentru a schimba câte un cuvânt cu cineva, cel mai adesea cu femeile, și făcându-se că n-a observat-o.

Se găsea foarte aproape acum, înconjurat de un grup de admiratoare. Manevră deliberată din partea lui? Umerii lor s-ar fi putut atinge din greșeală, iar caldele vibrații ale râsului lui îi răsunau în urechi.

Vicky se forță să-și păstreze sângele rece. Vroia, simțea nevoia să se întoarcă, să-i vorbească, să-i vadă surâsul, să-i audă vocea adresându-se ei… numai ei. Era roasă de gelozie. Tot ceea ce-și dorea era să mai petreacă încă un moment cu el, numai ei doi, indiferent de riscuri. Doar ea se descurca întotdeauna. În schimb, ideea că persoana ei nu-l mai interesa, că n-o mai dorea i se părea intolerabilă.

Se întoarse, mimând surpriza:

— Bună seara, Craig, articulă ea pe un ton care, fără voia ei sună puțin răgușit.

Privirea verde se agăță de privirea lui, dar ochii cenușii o studiară cu răceală.

— Ah, Vicky, ce mai faci? Bine, sper.

Apoi se întoarse și se îndepărtă.

V

— Ei bine, s-ar părea că nu ești în grațiile lui în această seară, îi șopti Sally.

Descumpănită, Vicky înghiți cu greutate. Îi urmări o clipă drumul prin mulțime, strângând din dinți și clipind ca să gonească ceața care-i întunecase privirea. Îl pierduse. Dar e adevărat că nu fusese niciodată al ei, își aminti ea tristă. Și dacă era capabil s-o trateze în acest mod, numai fiindcă refuzase să-i cedeze, înseamnă că nu merita nici o umbră de regret.

Înarmându-se cu tot curajul și voința de care era capabilă, se smulse din contemplarea siluetei zvelte și a cefei puternice acoperită de păr negru și se reîntoarse la conversația începută, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Serata abia începuse. Nu putea și nici nu vroia să plece ca să-i dea satisfacția că a plecat din cauza lui.

La miezul nopții, o durea îngrozitor capul. Niciodată nu dorise atât ca o recepție să ia sfârșit. Dacă măcar ar fi avut în perspectivă o nouă călătorie care s-o smulgă din ghearele necazurilor personale. Dar acum se aflau în plin sezon și toate contractele cu partenerii de afaceri fuseseră încheiate. Se va scurge încă cel puțin o lună până va avea din nou ocazia să scape din Londra.

De obicei nu accepta s-o conducă nimeni acasă. Totuși, în această seară, avea cheful să fie văzută părăsind apartamentul lui Sally la brațul unui bărbat, indiferent care, numai ca să vadă Craig că ostilitatea lui n-o afectase câtuși de puțin.

Nu se lăsă deci deloc rugată când, în momentul plecării generale, un fermecător tânăr îi propuse s-o conducă acasă.

— Mă duc atunci să-mi iau mantoul! îi răspunse ea suficient de tare ca s-o audă Craig.

Când ieșea din dormitor, unde fuseseră puse hainele, simți cum o mână puternică îi cuprinde brațul.

— Eu…

Se întoarse, gata să-i facă observație amabilului ei cavaler dar cuvintele îi muriră pe buze:

— Craig? Ce…?

— Vezi vreun inconvenient dacă te conduc eu acasă? Întrebarea fusese formulată într-un mod atât de neașteptat încât acceptă dând din cap, în timp ce mintea ei se căznea să priceapă și să analizeze această subită răsturnare de situație. Chiar dacă nu înțelegea, se simțea cuprinsă de o mare bucurie. Oricât de neverosimil părea, era în fine singură cu el.

Craig nu spuse nimic până când se urcară în taxi.

— De ce? începu ea?

Dar vocea i se sugrumă de nervozitate și fu incapabilă să mai continue. Oricum el ghicise.

— De ce te-am ignorat și am făcut pe indiferentul? Pentru că mă gândisem că tu ai intenția să procedezi așa. Nu ai catadicsit să te uiți măcar o dată la mine și când ai binevoit să-mi adresezi cuvântul ai făcut-o cu un aer lipsit de interes.

Chiar făcuse această impresie, ea care credea că s-a trădat prin acel simplu „bună seara”?

— Nici nu eram sigur că vrei să-mi vorbești, continuă el.

— De ce? Asta… Simțea încă un nod în gât.

— Asta ar fi fost o copilărie. N-aveam nici un motiv să nu-ți vorbesc.

— Antigua, poate? îi sugeră el. Vicky nu se făcu că n-a priceput aluzia.

— Era dreptul tău să pleci, dacă așa considerai.

— Într-adevăr, nimic nu mă reținea acolo, aprobă el sec. Presupun că nici acum nu ți-ai schimbat părerea?

Vicky ezită. Se simțea încurcată, sfâșiată de îndoieli, datorită cursului neașteptat al evenimentelor. Ce-ar fi fost mai bine să facă? Să-i cedeze, ca să nu mai sufere dacă-l va vedea dispărând, din nou? O dorea încă, altfel nu s-ar fi aflat aici, și ea… murea de dorința de a fi a lui. Dar pe urmă? După ce o va cuceri și vanitatea lui masculină va fi satisfăcută, nu va încerca să se răzbune pentru primul refuz?

Taxiul îi lăsă în fața blocului ei și-l simți încordat, în așteptare. Ceea ce va spune ea acum va fi hotărâtor pentru viitor.

Craig începu să se impacienteze.

— Deci tot „nu” Vicky?

— Eu… nu știu, se bâlbâi ea.

Acest răspuns trebuie să fi părut încurajator, fiindcă el se grăbi să părăsească taxiul, apoi o luă de braț și intrară în hol, apoi în ascensor și în sfârșit în apartament. Vicky era însă la fel de nehotărâtă, o nehotărâre pe care el nu părea s-o considere ca un obstacol serios. Odată ușa închisă în urma lor, el o prinse sălbatic de braț.

— În această seară, Vicky, va fi „da" afirmă el. N-avea aerul că se îndoiește de asta.

Încercă să i se împotrivească când el o trase spre dormitor.

— Nu, Craig, te rog, așteaptă, protestă ea slab. Nu sunt sigură…

— Dar eu sunt sigur, Vicky, sunt chiar foarte sigur. Ești a mea. Știi asta, nu? Ai știut-o de la început. Ți-am lipsit în tot acest timp?

— Da, șopti ea.

Doamne, cum era posibil ca, după doar două scurte și furtunoase întâlniri, el să capete o asemenea importanță încât să-i dea sentimentul că nu poate trăi fără el?

Craig nu-și dădu osteneala să aprindă lumina ci o strânse imediat în brațe, gura lui lipindu-se de a ei cu o asemenea patimă încât uită de toată împotrivirea. Mâinile căutau cu febrilitate în decolteul rochiei drumul spre sâni; când își dădu seama că este goală sub rochia de mătase, se înflăcără și mai mult și, aplecându-se, profită din plin de descoperirea lui.

Cu sânii înfiorați de delicioasele mângâieri, Vicky își pierduse complet capul. Trecându-și degetele prin părul bogat, ea gemu încetișor, de fericire și plăceri nebănuite.

— Oh, Craig, te iubesc, se auzi ea deodată, ca să-și dea apoi imediat seama că a comis o gravă eroare.

El nu-i dădu drumul dar îl simți că se încordează.

— Ce-ai spus? o întrebă, ridicându-și încet capul.

Suspină… la ce bun să nege?

— Ai înțeles foarte bine. Dar tu, tu nu mă iubești, adăugă ea trist în tăcerea care urmă.

— Ba da, te iubesc în felul meu. Altfel decât tine, nu-i așa Vicky?

Ea nu găsi curajul să mintă, să-i spună că dorea același lucru ca și el: o legătură fără complicații, fără angajamente, emoții sau sentimente. Îi era imposibil să mintă. Chiar dacă îl va pierde, chiar dacă va strica totul cu mărturisirea ei, era incapabilă și refuza să nege ceea ce simțea pentru el.

— Nu, răspunse ea liniștit.

— De ce?

Degetele lui se înfipseră în umerii ei, în timp ce o intensă frustrare se putea citi pe chipul lui.

— De ce nu poți să fii așa cum vreau eu?

— Pentru că, replică ea întunecată, n-aș mai fi eu. Or, nu pe mine mă dorești?

— Doamne, dacă ai ști cât de mult, ți-ar fi milă de mine. N-am încetat o clipă să mă gândesc la tine, te interpuneai mereu între mine și…

Se întrerupse brusc înainte de a relua cu o voce răgușită.

— Dar nu renunț, Vicky. Într-un fel sau altul voi reuși să mă fac iubit așa cum îmi doresc.

Cel puțin bine că n-a plecat, gândi ea, în timp ce gura lui o căuta din nou pe a ei, iar mâinile lui calde și mângâietoare, o cuprindeau pătimaș. Nu-și pierduse speranța s-o seducă, mai reflectă ea, mai ales că acum dispunea de un atu suplimentar pe care i-l furnizase chiar ea. Pentru că îl iubea, iar pentru ea, dragostea era sinonimă cu tandrețea și generozitatea, el ghicea că-i va fi greu să nu-i cedeze, să nu-i satisfacă dorința pe care o avea pentru ea. Era adevărat. Ea dorea să primească dar să și ofere și, în euforia acestei descoperiri, uită tot restul.

Încet dar sigur, el o împingea către pat. Își dădea seama că e încordat și-i pândește toate reacțiile. Vicky nu luase încă o hotărâre, dar știa că după ce fusese gata să-l piardă o dată, să-l refuze acum ar fi însemnat să renunțe definitiv la el. Astfel că îl lăsă, cu un fel de calm resemnat, s-o întindă pe cuvertură.

Rochia îi alunecă cu ușurință de pe umeri dezgolind-o până la talie. Apoi i se păru natural să-i descheie chiar ea cămașa și îi simți sub palme pieptul mușchiulos. Atunci îl cuprinse în brațe și-l atrase spre ea. Șoapte răgușite scăpară de pe buzele lui Craig când corpurile lor se întâlniră, iar ea se simți purtată de un val de patimă pe care nu încercă s-o înfrâneze.

Imediat însă el se îndepărtă de ea. Descumpănită, stătu o clipă fără să se miște, încremenită în liniștea apăsătoare care-i învăluia, apoi aprinse veioza și se

aplecă să-l privească. Spre marea ei surpriză, gura lui era crispată într-un rictus amar.

— Iartă-mă, Vicky, dar nu pot. Și râse sarcastic.

— Vorbește-mi de ironia soartei. Iată-mă ajuns unde vroiam și acum asta nu mă mai interesează!

— Craig?

Complet derutată de atitudinea lui, simțea o disperată nevoie de căldura lui.

— Craig, te rog…

— Nu!

Părea teribil de hotărât și evita strălucirea febrilă a ochilor ei,

— De ce? îngăimă ea. De ce acum, când sunt gata să-ți ofer ceea ce dorești?

— Poate tocmai pentru asta.

Ridică din umeri, dar tonul era lipsit de convingere. De ce, de ce, se frământa ea, cu simțurile exacerbate de pasiune și frustrare.

— Încăpățânatule, bombăni ea.

Vicky îl observa nevenindu-i să creadă. Cum putea s-o respingă cu atâta ușurință, cu atâta răceală, când doar cu o clipă înainte o strângea în brațe, cuprins de aceeași patimă ca ea?

Ea îi privi chipul, gura senzuală, părul negru ciufulit de degetele ei și se reținu cu greu să nu se agațe de el și să-l roage să fie a lui, acum, imediat.

El se ridică și-și încheie liniștit cămașa.

— Pe viitor, Vicky, ar fi preferabil să te

mulțumești cu marionetele pe care le întâlnești la scumpele tale serate, îi lansă el printre dinți.

* * *

— Aveai dreptate, Barry. Cel mai bun remediu era să-l revăd și să descopăr cine este cu adevărat.

Vicky trecuse pe la cabinetul cumnatului ei, nu pentru o consultație medicală, îi mărturisise ea, ci

pentru că nu avea chef s-o vadă pe Gail, care s-ar fi neliniștit.

Pe bună dreptate, gândi Barry, al cărui ochi expert descoperise unele simptome la tânăra lui cumnată. Vicky își pierduse liniștea ei obișnuită, devenise o alta de când îl întâlnise pe individul ăsta nenorocit. Totuși Barry considera că sfatul lui fusese bun: mai bine o deziluzie brutală care o va vindeca de obsesia ei, decât să continue să se epuizeze nervos visând la ce-ar fi putut să fie.

— Atunci ce ai de gând să faci, Vicky? se interesă el cu blândețe.

— Oh, nu știu. Să lucrez, să lucrez… fără oprire.

Asta, pentru cineva care trăise întotdeauna numai pentru carieră, nu părea deloc neobișnuit. Dar Barry estima că situația era mult mai gravă decât părea.

— Nigel dorește să deschidă o sucursală în Australia, adăugă Vicky. Mă gândesc să-i cer să mă trimită acolo.

— Nu e o cale prea aspră?

— Poate, dar altfel n-aș reuși să-l uit pe Craig. De altfel nici așa nu știu dacă… Nu e doar în mintea mea, dar și aici, continuă ea lovindu-se peste piept. Și… mi-e tare greu, Barry!

Se ridică brusc din fotoliul pe care stătea și se întoarse pentru a-și ascunde lacrimile care-i veneau foarte ușor în ochi în ultima vreme.

— Vicky.

Barry se sculă la rândul lui și o cuprinse de umeri.

— Vrei să-ți prescriu ceva, îi sugeră el, până când…

— Nu, nu, Barry, îți mulțumesc. Își regăsise sângele rece.

— N-am nevoie de pastile, reluă ea. Eu… am chef să plec undeva. Asta mi-ar schimba ideile. Îi spui tu lui Gail?

— Bineînțeles, dar… poți să-mi spui unde ai de gând să te duci, în cazul că…

— Nici eu nu știu încă. Și făcu o mutră ironică.

— Nu prea îmi stă în obicei să fiu așa nehotărâtă, nu-i așa? Am mai multe săptămâni de concediu la dispoziție. Cred că o să închiriez o mașină și o să plec încotro văd cu ochii.

— Vei fi prudentă?

— Da, nu fi neliniștit, Barry.

* * *

Înainte de a pleca din Londra trebuia să se achite de o obligație. S-ar fi lipsit bucuroasă, dar era imposibil.

Anterior ultimei întâlniri cu Craig, se decisese să ofere la ea un cocktail. Invitațiile fuseseră lansate și n-avea nici un mijloc sau motiv să le anuleze. Ca de obicei nici un nume sau număr de telefon nu fuseseră schimbate și n-avea obrazul să dispară și să-și lase musafirii așteptând în fața unei uși închise.

Dacă preparativele, și erau slavă Domnului destule, îi răpiseră mult timp, ele nu reușiseră totuși să i-l scoată pe Craig din minte.

Și dacă i-ar da prin gând să vină la recepția ei? Îi veni brusc ideea. Nimic nu l-ar împiedica. Nu se cerea vreo invitație la intrare, soseau câteodată și persoane pe care nimeni nu le aștepta. Ar îndrăzni el, ar avea cruzimea să apară la ea?

Acest gând o chinui toată seara. De fiecare dată când se deschidea ușa, îi sărea inima din loc, temându-se că-l va vedea apărând. Totuși, acest fapt nu se întâmplă și când, în sfârșit, serata se apropie de sfârșit, indispoziția ei cedă în mod ciudat locul unei stări de spirit care semăna foarte mult cu dezamăgirea. Chiar și dacă era dureros pentru ea, nu-și putea alunga dorința de a-l revedea.

— Ah, apropo!

Era Laura, pe picior de plecare.

— Sally și cu mine l-am zărit pe „prietenul" tău astăzi.

Și se întoarse spre miniona roșcată, așteptând să confirme și ea.

— Chiar așa. Nu știu ce i-ai făcut, dar se pare că a renunțat la blonde. Era cu o bondoacă și… Să-i spunem, Laura?

— De ce nu? Trebuie să fim solidare între noi. E o chestiune de supraviețuire!

— Erau cu un băiețel, care îi semăna leit și pe care îl țineau de mână între ei doi. Cum fac toți părinții cu copiii lor. Înțelegi ce vreau să spun?

Oh, da, înțelegea prea bine. Își imagina perfect scena și o frază a lui Craig îi reveni brusc în minte: „N-am încetat să mă gândesc la tine" îi mărturisise el „te interpui mereu între mine și…" Aici se întrerupsese. „Între mine, soția și fiul meu" asta fusese pe punctul de a spune? Vicky avu această îngrozitoare certitudine. Observă că cele două o priveau cu atenție.

— Adevărat? replică ea cu o nonșalanță studiată. În acest caz, omul nostru e și mai misterios decât ni se păruse.

* * *

Dezordinea care urmează după o petrecere ca cea din ajun e întotdeauna descurajantă, dar în această dimineață. Vicky avea chef să-și ia poșeta și să plece de acasă fără să-i dea atenție. Dar mașina pe care o închiriase nu era liberă decât din acea seară și, de altfel, firea ei meticuloasă nu-i permitea așa ceva.

Astfel, cu un suspin de resemnare, începu să golească paharele și scrumierele pline; încrețindu-și nasul cu dezgust deschise ferestrele și ușa ca să facă

puțin curat: nefiind fumătoare detesta mirosul stătut de tutun.

Apartamentul își regăsise aspectul lui obișnuit și tocmai se pregătea să atace mormanul impresionant de vase murdare când auzi deodată pași… în holul ei. Simți că încremenește. Chiar dacă portarul era vigilent, nu fusese prea prudentă când lăsase ușa de la intrare atât de mult timp larg deschisă.

Smulgându-și mănușile de cauciuc, fugi să vadă cine a intrat.

— Scuzați-mă, am sunat, dar soneria nu merge și cum era deschis…

Vicky se destinse. Femeia mititică și grăsuță care stătea în picioare în mijlocul salonului ei, n-avea nimic neliniștitor în ea.

— Ce doriți? întrebă ea. Sunteți sigură că nu v-ați înșelat asupra apartamentului?

Această femeie îi era complet necunoscută.

— Sunteți domnișoara Raven? Victoria Raven?

— Da. Deși oamenii mă numesc în general Vicky.

— Da, știu.

Nu se găsea aici fără motiv, gândi Vicky, dar părea că nu se simte deloc în largul ei.

— Puteți să-mi acordați un moment?

Ce-o fi vrând? Să răspundă la vreun sondaj de opinie sau să-i vândă ceva? Vicky își consultă în mod ostentativ ceasul.

— Am o întâlnire la prânz și…

— Este foarte important, o întrerupse vizitatoarea ei. E vorba de o problemă personală.

Vicky o privi cu atenție. O femeie cam la vreo cincizeci de ani, cu părul grizonat, cu vorba domoală, lipsită de dinamismul profesional al vânzătorilor. O problemă personală? Personală pentru cine?

— Foarte bine, decise ea. Totuși mi-e imposibil să vă acord mai mult de o jumătate de oră. Vă ajunge atât?

Și sfârși, puțin cam târziu, prin a închide ușa de la intrare.

— Poate, i se replică în mod enigmatic. Asta va depinde mai mult de dumneavoastră.

Reprimându-și un suspin de nerăbdare, Vicky se așeză în fața inoportunei vizitatoare.

— E tot ce vă pot acorda, declară ea pe un ton hotărât. Trebuie să plec astăzi și…

Se întrerupse, întrebându-se dacă n-a spus prea multe. Această femeie părea inofensivă dar…

— Unde?

Interlocutoarea ei își ridică privirea, cu fruntea brăzdată de riduri îngrijorate.

— Din nou în străinătate? Și pentru cât timp?

Cum Vicky ridicase o sprânceană, incredulă dar și amuzată totodată, se grăbi să reia:

— Scuzați-mă, probabil vi se pare o obrăznicie din partea mea, dar n-am vrut, credeți-mă.

Vicky îi dădu crezare. Era o notă de reală neliniște, o neliniște aproape materială în vocea ei.

— Nu, articulă ea lent, nu plec în străinătate. La drept vorbind, nici eu nu știu încotro. Dar mai bine mi-ați spune cine sunteți și cum se face de sunteți atât de bine informată în privința mea?

— Oh, nu știu mare lucru, doar ce am aflat, mai mult din întâmplare, de la cineva pe care îl iubesc mult.

Vicky aștepta.

— Vroiam să vorbesc de Craig, Craig Stonier, adăugă femeia.

VI

Craig Stonier? Deci ăsta era numele lui. Îi plăcea. Dar ce legătură avea cu această femeie și de ce se interesa ea de el? Era prea în vârstă ca să fie sora lui, și nu destul de în vârstă ca să-i fie mamă… își exprimă nedumeririle.

— Ce legătură aveți cu Craig? Și cum de ați aflat de mine… cine v-a dat adresa mea?

Era poate puțin cam tăioasă dar această femeie abordase o problemă foarte delicată.

— După cum v-am spus, țin foarte mult la Craig, voi mai reveni asupra acestei chestiuni. El mi-a vorbit de dumneavoastră, nu mult e drept, fiindcă e un bărbat foarte rezervat, dar destul ca să-mi dea de gândit. Iar în privința adresei, cunoșteam numele agenției de voiaj la care lucrați și…

„Iar amărâta aia de la informații" gândi Vicky cu ciudă. Va trebui să aibă o discuție serioasă cu ea.

— Domnișoară Raven… sau îmi permiți să-ți spun Vicky? În fond mi-ai putea fi fiică. Ești îndrăgostită de Craig?

Vicky simți că i se taie răsuflarea. Iată o femeie care mergea drept la țintă.

— Nu cred că asta vă privește, replică ea cu vioiciune și de altfel nici nu sunt sigură că am chef să vorbesc despre Craig.

— Scumpa mea copilă, te înțeleg foarte bine. Totuși să nu crezi că-mi face plăcere să mă amestec unde nu-mi fierbe oala. De obicei, nu mă ocup de problemele lui…

Tăcu brusc, cu obrajiiîn flăcări.

— Sunt dezolată, nu asta am vrut să spun.

— Nu vă neliniștiți, i-o întoarse Vicky, eu nu sunt una din „problemele" lui…

— Asta am văzut-o imediat. Ești diferită. Mă gândeam că ești așa și constat că nu m-am înșelat. Și ești îndrăgostită de el, sunt sigură de asta.

— Ascultați, doamnă…?

Vicky remarcase verigheta pe inelarul grăsuț al vizitatoarei sale.

— Garnett, scumpa mea copilă, Ruth Garnett. Soțul meu și Craig lucrează împreună. Mai exact, Freddie este șeful lui Craig, dar nu e genul care dă importanță problemelor de ierarhie și noi… în fine, eu am simțit întotdeauna o responsabilitate față de asistenții lui Freddie și de cei dragi lor. Atunci, când el mi-a explicat… nu mi-a explicat, în fond, a trebuit să insist ca să aflu…

Și când era vorba să insiste, gândi Vicky, pe Ruth Garnett n-o întrecea nimeni. În timp ce ea își continua povestirea, Vicky o observa fără a asculta cu adevărat.

Nu bănuise niciodată ce fel de activitate desfășura Craig. Dar alura și educația lui o lăsaseră să presupună că se bucura de o anume autoritate și nu că era simplul subaltern al unui om în genul cum și-l imagina ea pe Freddie. Fără să dea dovadă de snobism, își putea da seama, după accent și îmbrăcăminte, că Ruth era de condiție modestă. Era corect îmbrăcată dar nici rochia din bumbac imprimat, nici pardesiul nu erau de calitate. Vorbea mereu și Vicky încercă să se concentreze asupra celor spuse.

— …și pentru că ești așa cum speram, te rog să vii să vezi pe cineva care e foarte important pentru Craig. Sau care ar trebui să fie, adăugă ea pe un ton aspru.

— Ci… cine? se bâlbâi Vicky.

— Fiul lui, răspunse liniștită Ruth Garnett.

— Fiul lui? Are un fiu?

Deci era căsătorit. Vicky se ridică și începu să străbată cu nervozitate încăperea, cu pumnii strânși de ciudă.

— Vrei? se interesă doamna Garnett.

— Nu.

Răspunsul parcă țâșnise de pe buzele ei.

— De ce aș veni?

— Pentru că, dacă nu mă înșel și cred că nu mă înșel, tot ceea ce-l privește pe Craig are importanță pentru tine.

Lui Vicky îi venea greu să și respire. Fiecare respirație parcă o durea, fiecare cuvânt o tortura.

— Și de ce, șopti ea cu amărăciune, acest copil, copilul unei alte femei, ar putea avea vreo importanță pentru mine?

— Nu există o altă femeie, o informă Ruth. Dominic nu are mamă.

Vicky o privi pe musafira ei cu un aer sarcastic.

— Ah, nu? a avut totuși probabil una, la început.

— Da, dar n-a fost niciodată soția lui Craig.

— Iată ceva care nu mă surprinde deloc, sublinie Vicky cu un aer ironic. Asta corespunde perfect cu ceea ce știu eu despre el.

— Iartă-mă, scumpa mea, dar nu știi mare iucru. Nu-l condamna înainte de a afla tot adevărul.

— Și cine mi-l va spune?

Vicky simțea că începe s-o enerveze această mică doamnă Garnett.

— Dacă ar fi ținut să fiu la curent, mi-ar fi spus-o chiar el.

— Nu. Craig este un bărbat dur și nu se încrede ușor în cineva. Este mândru și ține foarte mult la independența lui.

— Foarte bine, declară ea. Înseamnă că nu așteaptă nimic de la mine, sau cel puțin, nimic din ce nu-i poate oferi oricare altă femeie. Și nu ar aprecia deloc să afle că-i divulgați secretele. Vrea să rămână un bărbat plin de mistere.

— Poate așa crede, obiectă Ruth Garnett cu un aer enigmatic, dar dacă preferi să nu-ți spun eu nimic despre el, de ce nu încerci să descoperi singură? Începând prin a-l întâlni pe Dominic, de exemplu. Ce ai avea de pierdut? Dacă îl iubești pe Craig, ești desigur curioasă să-i vezi copilul, insistă ea. Îi seamănă leit.

Da, era curioasă și nu numai în privința lui Dominic. Mai ales în privința mamei lui. Dorea să știe dacă Craig o iubise. Și de ce-i dăduse de înțeles că nu dorește sâ aibă copii, când el avea deja unul?

Ruth avea dreptate. Trebuia să afle răspunsul la aceste întrebări, chiar numai și pentru a se lecui de fascinația pe care el o exercita asupra ei. Asta era în fond și teza lui Rarry. Cel mai bun mijloc de a scăpa de această obsesie, pe care ea o credea dragoste, era să-l vadă pe Craig așa cum era el cu adevărat. Presupunând că va reuși.

— Dominic e atât de singur, suspină Ruth în taxiul care le ducea spre hotelul Bayswater unde trăsese împreună cu băiețelul. Locuiește la un internat din Hertfordshire și îl întâlnește arareori pe tatăl lui.

— Nici în timpul vacanțelor?

— Le petrece adesea la școală, răspunse Ruth cu un aer trist. Sunt câțiva copii care nu pleacă acasă nici atunci…

— Dar e îngrozitor! exclamă Vicky. N-ar trebui să aduci copii pe lume, când nu vrei să te ocupi de ei.

— Asta e și părerea mea, dar Craig consideră că se achită de obligații plătindu-i școala.

— Iar în ceea ce privește tandrețea, dragostea?

— Am încercat să abordez problema cu Craig. Singura concesie pe care am obținut-o a fost să-l iau pe Dominic acasă, o dată sau de două ori în timpul vacanței, și de a-l vizita când pot.

— Ce concesie! strigă Vicky fără a încerca să-și ascundă indignarea. De ce o consideră ca o concesie? Când asta nu-l deranjează și nu-l implică deloc! Și de ce trebuie să vă asumați aceste responsabilități în locul lui? Nu aveți nici o legătură de rudenie cu el.

— Nu, dar o fac cu plăcere, îi mărturisi Ruth. Îmi spun că, dacă Craig e nevoit să-l vadă mai des pe băiețel, poate se va atașa de el. Idealul ar fi însă ca el să se căsătorească și soția lui să-l accepte pe Dominic.

— Craig să se însoare! strigă Vicky. E atât de puțin probabil ca… ca…

* * *

Vicky își amintea a doua zi această conversație, conducând pe un drum săpat în munte, care părea suspendat între cer și mare.

După cum prevăzuse Ruth, fusese incapabilă să-i reziste lui Dominic și farmecului celor opt ani ai lui. Când Ruth Garnett o rugase să-i însoțească pe amândoi în Cornwall ca să afle astfel mai multe despre bărbatul de care se credea îndrăgostită, încercase totuși să nu cedeze tentației.

— Nu, n-aș vrea ca Craig să-și închipuie că vreau să pun mâna pe el. M-a prevenit să nu iau lucrurile în serios. Și avea aerul că…

— Aiurea, i-o tăiase Ruth cu siguranța femeii mature care a depășit de mult acest gen de temeri. Oricum, vei putea face pe nevinovata. Chiar dacă n-ar fi așa, îi făcu ea complice cu ochiul.

— Este adevărul! protestase Vicky. Nu m-aș băga în sufletul unui bărbat care nu mă vrea.

— Bineînțeles că nu, scumpa mea copilă. Deci totul e în regulă, nu-i așa?

Acest raționament o lăsase pe Vicky fără replică și se trezi primind sugestia lui Ruth, incapabilă de a renunța la ceea ce părea a fi ultima șansă de a-l revedea pe Craig.

* * *

Când închiriase mașina, reflectă cu ironie Vicky, nu se gândise că se va folosi de ea pentru a face o asemenea călătorie, nici că va avea pasageri în ea. Din timp în timp zărea figura rotunjoară a lui Ruth în oglin-

dă. Expresia ei reflecta satisfacția pe care o încerca fiindcă obținuse – în parte – ceea ce dorise.

Așezat pe scaunul din față, Dominic părea la fel de mulțumit. Simțindu-i privirea, băiețelul se întoarse spre ea. Ochii lui, de un gri cu o nuanță mai caldă decât a tatălui său, scânteiau de plăcere, iar colțurile gurii, identică cu a lui Craig, erau ridicate într-un surâs prietenos.

— Mi-ar place să trăiesc în Cornwall.

— E unul din locurile mele favorite, admise Vicky. Acum când se lansase deja în această aventură și era prea târziu să dea înapoi, încerca un fel de exaltare care mărea frumusețea sălbatică și grandioasă a peisajului, o îmbinare de stânci, plaje și faleze ametitoare. Și-l imagina foarte bine pe Craig în acest cadru. Părea marcat de aceeași cumplită hotărâre care era înscrisă și pe acești, masivi de granit. Totuși, el nu era născut aici. Ruth îi confirmase că era de naționalitate canadiană.

— Dar sunt ani de când n-a mai fost în Canada, precizează ea, deși păstrează mai mult sau mai puțin legătura cu sora lui.

— N-am mai fost niciodată cu mașina.

Dominic intervenise și cum nu prea părea vorbăreț, Vicky îi acordă toată atenția.

— Când merg la mătușa Ruth, iau întotdeauna trenul.

— Îți place să te duci la ea?

O privire rapidă prin oglindă o asigură că aceasta ațipise liniștită.

— Da, îmi place nemaipomenit locuința ei. Aș dori să stau mereu acolo.

— Hai, povestește-mi puțin. îi sugeră Vicky.

Ruth știuse atât de bine s-o convingă, își dădu ea seama amuzată, încât nici măcar nu se gândise să se intereseze asupra destinației lor. Nu știa nimic, cu excepția numelui, o localitate de care nu auzise niciodată.

— Nu există nici un loc în lume mai frumos ca Crentrom, o asigură Dominic Când o să fiu mare și n-o să mai trebuiască să-l ascult pe tata, acolo o să mă instalez. O să mă fac și eu paznic de far.

Piciorul lui Vicky alunecă pe accelerație și timp de o clipă, cât îl privi pe Dominic, mașina făcu un slalom periculos.

— Craig… Tatăl tău e paznic de far? repetă ea cu un aer incredul.

— În sfârșit, nu chiar… Unchiul Fred e șeful. Tatăl meu e doar unul din asistenții lui.

Vicky simți că, în interesul securității lor, e mai bine să se oprească ca să asimileze această stupefiantă noutate. Frână și trase pe marginea drumului.

— Hai, continuă.

Această haltă neașteptată o trezise pe Ruth, care i se alătură lui Dominic pentru a-i da cât mai ample relații asupra surprinzătoarei ocupații a lui Craig.

— Crentrom nu este un simplu orășel de coastă, explică ea. Acolo există un far în plină mare, construit pe ape, la mai mulți kilometri de mal.

— Dar unde trăiți?

Vicky se simțea complet derutată.

— Nu, scumpa mea, noi nu trăim acolo. Locuim pe pământ, în niște cabane special construite pentru noi.

— Craig are și el una?

— Oh, nu. Celibatarii nu au acest drept, În mod normal ar trebui să plece și să revină de câte ori intră în post. Dar cum avem loc, stă împreună cu noi. Nu-mi dădusem seama că știi atât de puține în legătură cu Craig.

Ruth scutură încruntată din cap.

— Mă întreb dacă… Cred că aș fi făcut bine dacă nu mă amestecam în toate astea, reluă ea.

— Ruth, stai puțin.

Cele două femei erau în prezent în termeni foarte amicali.

— Nu mai spune prostii. Meseria lui Craig nu schimbă cu nimic lucrurile.

Ruth păru că se luminează puțin la față, apoi își mușcă buzele.

— Este unul din lucrurile pe care am promis că te voi lăsa să le descoperi singură.

— Ai promis? Cui anume? O bănuială îi trecu prin minte.

— Craig știe că vin la Crentrom? Prinsă pe picior greșit, Ruth se înroși.

— Nu chiar. Eu… i-am spus că-mi voi da toată osteneala să te aduc.

— Și el ce-a răspuns? Vicky aștepta crispată.

— Să fac cum vreau, fiindcă lui puțin îi pasă.

— Cred.

Își dădea seama că nu va fi primită prea călduros. Ba chiar contrariul unei primiri călduroase. Demară gânditoare.

Coborând din mașină, Vicky inspiră cu plăcere un miros de ceață și alge, amestecat cu briza sărată a oceanului.

Izolată de restul lumii și de orice alte locuințe, cabanele – trei sau patru cochete căsuțe albe, erau construite în vârful unei faleze bătute de vânt.

În depărtare, separat de coastă pe mai mulți kilometri de o mare cenușie și furtunoasă, farul din Crentrom se înălța pe o stâncă de granit. În ciuda faptului că se aflau la începutul toamnei, valurile se spărgeau de stâncă cu atâta violență încât spuma sărea la mai mult de treizeci de metri înălțime și turnul dispărea aproape în ploaia de stropi. Doamne, cum o fi arătând iarna? se întrebă Vicky fascinată de spectacol.

Își îndreptă atenția spre Ruth care o grăbea să intre în casă.

— Chiar în plină vară aici simți că te retează vântul, declară ea înainte de a se întoarce spre băiețel. Dominic, îi spuse ea, du-te și vezi dacă-l găsești pe unchiul Fred și anunță-l că am sosit!

O împinse pe Vicky în casă.

— Pun ceainicul pe foc și o să le chem și pe celelalte la ceai.

— Celelalte? se miră Vicky.

— Soțiile celorlalți asistenți, Jenny și Clare. Sunt patru bărbați care lucrează la far în echipe de câte doi, îi explica Ruth: Freddie, Craig, Jim și Alec.

Bucătăria lui Ruth nu părea doar centrul acestei case ci și al întregii comunități asupra căreia ea domnea în mod incontestabil. Cu pereții albi strălucind de curățenie, cu mobilele din pin și cu cuptorul ei imens, era o minunată oază de căldură și liniște.

Jenny Brighton apăru aproape imediat la apelul lui Ruth, dar se scurseră mai bine de zece minute până la

sosirea lui Claire, cea mai tânără dintre ele și, când se arătă în sfârșit în brațe cu un bebeluș și cu un alt copil agățat de fustele ei, părea foarte prost dispusă.

Cam de aceeași vârstă cu Ruth, mică și brună, Jenny Brighton se arătă binevoitoare și mai ales curioasă când auzi că Vicky este prietena lui Craig.

— Este pentru prima oară când invită aici pe cineva, comentă ea.

Peste ceașca de cafea din care tocmai sorbea, Ruth îi aruncă o privire conspirativă lui Vicky, părând să semnifice „Nu trebuie să afle că ideea a fost a mea”.

— Și, dacă se respectă, n-o să mai vină și a doua oară, completă Claire.

Se lăsă să cadă pe un scaun și Vicky se gândi c-ar fi foarte frumușică, fără acea expresie posacă care nu-i dispărea de pe figură.

— Dacă aș fi știut ce știu astăzi, reluă ea cu un ton amar, nu m-aș fi îndrăgostit în mod sigur de Jim.

— Claire nu prea apreciază stilul nostru de viață, interveni Jenny Brighton.

— Mi-e de-a dreptul silă!

— Nu știați care e meseria soțului dumneavoastră când v-ați căsătorit? se interesă Vicky.

— Credeți că m-aș fi măritat cu el? Când l-am cunoscut era funcționar într-un birou. Avea un serviciu bun, cu un program obișnuit și cu serile și week-end-urile rezervate familiei. Apoi a fost concediat și n-a găsit decât asta!

Claire își trânti ceașca pe farfurioară:

— Câteodată am impresia că am să înnebunesc, așa închisă în casă având ca unică priveliște marea și farul acesta blestemat.

— Sunteți mult mai favorizate decât alte tinere perechi, i-o întoarse Ruth. Cel puțin Jim are un serviciu sigur și aveți un acoperiș deasupra capetelor.

— Da, dar la kilometri de lumea civilizată. Fără distracții, fără magazine, doar cu ăștia doi, adăugă ea, arătându-i pe copii, drept unică companie o lună din două.

— Suntem și noi pe aici, sublinie Ruth.

— Pentru Claire, noi nu suntem decât două coțofane bătrâne, declară Jenny Brighton, cu buzele strânse.

Claire se înroși, dar continuă cu încăpățânare:

— Mi-ar place să văd oameni de vârsta mea din când în când. Nu-l înțeleg pe Jim. S-ar zice că nu-l deranjează deloc faptul că stăm despărțiți atâtea săptămâni. Cred că n-o să mai pot suporta prea mult timp.

Trăsăturile fine i se crispară brusc și ochii albaștri i se umplură de lacrimi.

— Hai, mai bea puțin ceai, îi șopti Ruth.

Dar Claire se ridică brusc, vărsând pe fața de masă imaculată.

— La naiba cu ceaiul vostru! explodă ea. Tu și Jenny păreți convinse că el este leac la toate: pentru singurătate, plictiseală, frustrare! Dar poate că nu înțelegeți asta. Poate la vârsta voastră vă pasă mai puțin dacă îi aveți sau nu pe bărbații voștri noaptea în pat. Ei bine, mie îmi pasă!

— Doamne, suspină Jenny după ce Clare plecase val vârtej, târându-și copiii după ea. E din ce în ce mai rău.

— E într-adevăr o problemă, declară Ruth. Dacă o ține tot așa, va avea efecte în curând și asupra muncii lui Jim.

— Nu vi se întâmplă niciodată să încercați aceleași sentimente ca și ea? se interesă Vicky.

— Ba da, bineînțeles, este și firesc. Contrar celor spune de Clare, bărbații noștri ne lipsesc la fel de mult ca și ei. Totuși, îi ascund asta lui Fred. N-ar fi drept față de el, e meseria lui.

— Exact, aprobă Jenny. Când Alec pleacă nu mă țin după el până în port, cum face ea. Pun ceainicul pe foc și încerc să mă obișnuiesc cu ideea.

— Acum, după atâția ani, găsesc chiar că absențele lui Fred ne-au apropiat. Ne-au împiedicat să ne plictisim unul de celălalt, cum se întâmplă în atâtea cupluri.

— Și să vezi ce tandru este Alec, spuse veselă Jenny. Câteva zile înainte să plece, nu mă părăsește nici o clipă.

Ruth aprobă cu putere.

— Chiar la vârsta noastră, e o fericire să adormi în brațele soțului. înțeleg foarte bine ce simte Clare, dar nu-i aprob atitudinea.

Privi pe fereastră și figura i se lumină.

— Iată-l pe Fred, anunță ea. E și Craig cu el.

Valurile care se zdrobeau de stânca farului nu puteau fi mai violente decât bătăile inimii lui Vicky, acum când ora confruntării cu Craig sunase. Se simțea îngrozitor de nervoasă.

Ruth păru că-și dă seama de starea ei de agitație fiindcă se ridică și o luă pe Jenny Brighton:

— Dacă ne-am duce să aruncăm o privire la flori, ca să-ți mai alegi câteva răsaduri? Pe aici nu prea crește nimic, îi spuse lui Vicky peste umăr, și Jenny ține foarte mult la plantele de interior. O să-l rugăm pe Fred să ne ajute, mai adăugă ea.

Stratagema ei era evidentă; vroia să-i lase pe Craig și Vicky singuri pentru câteva clipe.

Chiar înainte să-l vadă, îi auzi pașii urcând aleea cu pietriș, apoi ușa se deschise și el apăru în prag. Ochii cenușii o scrutară fără pic de căldură.

— Bună, spuse ea cu o voce atât de calmă, încât se miră singură.

— Deci ai venit!

Era o constatare rostită parcă cu asprime.

— Da.

Vicky își ridică bărbia cu o inconștientă provocare.

— Totuși nu cred că pentru tine, continuă ea întorcându-i spatele. Îmi luasem concediu, îmi place Cornwall-ul și Ruth mi-a fost imediat simpatică.

— Bineînțeles!

Tonul lui sarcastic o făcu să se întoarcă brusc și aproape se ciocni de el. Nu-l auzise apropiindu-se.

— Este… este adevărul.

Vocea ei era răgușită și simți fără voia ei că o trec fiorii văzându-i ochii fixați pe buzele ei întredeschise.

— Vicky, șopti el în timp ce mâinile lui o apucau de umeri și o trăgeau spre el.

Sărutul lui fu sălbatic și pasionat. Fără măcar să încerce să-i reziste, Vicky se lipi de el și-i înconjură gâtul cu brațele, abandonându-se complet.

Dacă ar fi fost singuri, gândi ea, cine știe până unde i-ar fi dus această îmbrățișare nebunească. Vocile lui Ruth și Fred puseră însă capăt momentului și el o împinse cu un mormăit înfundat.

— Asta să-ți servească de avertisment, bombăni el. Tu ai hotărât să vii aici. Să nu mă faci răspunzător dacă…

— Craig!

Ruth Garnett intră în bucătărie, urmată îndeaproape de bărbatul ei, foarte înalt, subțire și cu părul complet alb.

— Unde este Dominic? Nu v-a găbit?

— Ce? Ah, da, răspunse Craig cu un aer absent și indiferent. L-am lăsat în port, privind farul ca de obicei.

— Nu e vina lui că a moștenit de la tine gustul pentru singurătate și fascinația pentru mare.

Ruth începuse deja să pună masa.

— Sper că nu va întârzia la gustare, continuă ea. Acum duceți-vă amândoi să vă spălați, în timp ce eu și Vicky preparăm ceaiul.

Imediat ce se eclipsaseră cei doi bărbați, se întoarse cu vioiciune spre Vicky.

— Ei? A fost mulțumit să te găsească aici?

În fond care fusese reacția lui? se întrebă Vicky. Păruse iritat dar și pasionat totodată.

— Nu știu, îi mărturisi ea.

— Oricum, o să ai tot timpul să descoperi. Mai are două săptămâni de concediu.

— Oh, dar… nu pot rămâne atâta timp!

— De ce? se interesă Ruth.

Vicky îngăimă ceva despre faptul că nu vrea să abuzeze de ospitalitatea ei și că trebuie să-și reînceapă munca.

— Prostii, o să fiu încântată să te am aici și mi-ai spus că ai cel puțin o lună de concediu.

— Problema e că…

Vocea lui Vicky trăda o profundă neliniște și se opri o clipă din pregătirile sendviciurilor, sarcina pe care i-o dăduse Ruth.

— …cu cât voi sta mai mult aici, cu atât îmi va fi mai greu să plec. Oh, Ruth, ce bine ar fi fost să nu-l fi întâlnit! Niciodată n-am mai fost fericită de atunci. Dacă asta înseamnă să fii îndrăgostit, aș prefera să nu fiu.

— Oh, e imposibil să hotărăști în astfel de lucruri, scumpa mea copilă, replică Ruth cu un ton plin de înțelepciune. Faptul că pleci nu schimbă cu nimic lucrurile. N-ai fi mai fericită, el ar fi mereu acolo în inima ta. Nu, cred că-ți datorezi ție și chiar lui Craig, să-l pui la încercare pe el și sentimentele voastre.

— Un bărbat care nu vrea să iubească?

— Poate da, poate nu. Oricum e ceva între voi, nu?

— Oh, da, cedă Vicky cu un aer amar. O atracție fizică, nimic mai mult… în ceea ce îl privește.

Ruth nu se descurajă totuși.

— Și pentru asta îl iubești mai puțin?

— Nu, dar…

— Atunci n-ar fi păcat să treci pe lângă șansa care ți se oferă? Poate într-o zi va vedea în tine nu o femeie ca toate celelalte ci ființa deosebită care ești și atunci te va iubi. Mai gândește-te, Vicky, înainte să iei o hotărâre.

* * *

Vicky ar fi preferat ca Ruth să n-o așeze la masă în fața lui Craig. La ce se gândea el oare? O să facă în așa fel ca să rămână singuri, la sfârșitul mesei? Aceste obsedante întrebări o împiedicau să facă cum se cuvine onorurile copioasei și delicioasei gustări servite de Ruth.

— Este prima oară când veniți în Cornwall, domnișoară Raven? o întrebă Fred Garnett.

Se întoarse spre el, bucuroasă să scape o clipă de privirea gânditoare a lui Craig.

— În acest loc, da. Am mai fost la Falmouth și la Helston dar aici e cu totul altceva. E mult mai sălbatic.

— Și asta vă place?

— Vicky e orășancă, interveni Craig cu un ton caustic. Un loc atât de primitiv nu poate să-i încânte privirea.

— Acum poate că trăiesc la oraș, se zbârli ea, dar n-a fost întotdeauna așa, Ți-am mai spus că am crescut pe malul mării.

— Unde? Într-o drăguță stațiune balneară, cu plaje curate și adăpostite de furtuni? Nu asta numesc eu mare. Pentru mine marea este vie, capricioasă, trădătoare câteodată, de neîmblânzit. Fred râse ușor.

— Craig vorbește de mare, cum alții ar vorbi de iubitele lor!

— Fred! îi făcu observație Ruth.

Dar el continuă, fără să pară că se sinchisește.

— Este adevărul, scumpa mea. Și eu îmi iubesc meseria dar pentru Craig este o pasiune. Nu se înflăcărează decât când e vorba de far. Ceea ce mă miră, adăugă el adresându-se de data asta lui Craig, este faptul că un hoinar ca tine a rămas de atâta timp ancorat aici.

Craig ridică din umeri.

— Poate m-am hotărât să mă stabilesc în acest port.

— Deci nu mai ai intenția să pleci de aici?

Pentru prima oară în timpul acestei mese Vicky i se adresă direct, inițiativă pe care o regretă când privirea lui pătrunzătoare se opri gânditoare asupra ei.

— Ba da, într-o zi când voi avea propriul meu far.

Ruth Garnett plescăi dezaprobator din limbă.

— E un lucru care mă depășește, când mă gândesc la educația și averea de care dispui. Așa ceva e bun pentru niște oameni ca noi, dar tu…

— Banii! replică el pe un ton indiferent. Trebuie să-i câștigi singur, dacă vrei să dovedești că ești cineva. Îi disprețuiesc pe cei care se mulțumesc să facă praf ceea ce au moștenit. Averea la care faci aluzie a fost a tatălui meu. E depusă la bancă, pentru cazul că voi avea cu adevărat nevoie, când voi fi bătrân, sau lovit de vreo boală gravă. Dar pentru moment nici nu poate fi vorba să mă ating de ea.

— Ești inteligent, ți-ai făcut studiile, ai o diplomă, interveni din nou Fred. Ai putea avea o altă situație decât aceasta.

— Nici o meserie nu este dezonorantă. Pe de altă parte, o simplă activitate intelectuală nu-mi este suficientă, am nevoie să mă consum fizic. Ce-ați vrea

să fiu? Profesor universitar, țintuit pe un scaun titrat? Nu, ar fi o viață prea lipsită de perspective pentru mine. Prin călătoriile mele și tot ce am făcut până acum, știu mult mai multe despre viață decât vor afla vreodată universitarii.

— Și Dominic? se interesă Vicky. Ai vrea să-ți urmeze exemplul?

— Este treaba lui, replică el. Nu-i voi impune nimic, va hotărî singur la momentul potrivit. Va alege singur, așa cum am făcut și eu.

Ruth se ridică pentru a repune ceainicul pe foc și trase perdelele.

— Apropo de Dominic, spuse ea, ar fi timpul să vină la masă. A început să se întunece. Craig, de ce nu te duci să-l cauți împreună cu Vicky? E adorabil, dar pierde noțiunea timpului când stă în port.

Craig părea iritat, înregistră Vicky. Pentru că Ruth încerca într-un mod un pic prea vizibil să-i apropie unul de celălalt, sau pentru că îi reamintise responsabilitățile față de fiul său?

— Îl dădăcești prea mult, Ruth, pronunță el pe un ton aspru. Trebuie să învețe că nu poate conta decât pe el însuși. Astfel nu va fi niciodată dezamăgit.

— Dar nu are decât opt ani, obiectă Ruth.

— Nu e niciodată prea devreme ca să începi.

— Nu, Ruth are dreptate. La vârsta lui nu trebuie să stea atât de târziu afară.

Fred își pusese mâinile pe masă, pregătindu-se să se ridice, dar avea aerul atât de obosit încât Vicky i-o luă înainte.

— Lăsați, mă duc eu, se oferi ea. Nimeni nu trebuie să se deranjeze.

Spusese asta ca să audă Craig ce gândea ea despre puțina atenție și grijă pe care le acorda fiului său. Din nenorocire, această inițiativă se întoarse împotriva ei, căci el se ridică la rândul lui.

— Puțin aer proaspăt nu-mi va face rău, declară el pe un ton nonșalant. De altfel, ar fi mai bine să te însoțesc, fiindcă riști să-ți rupi gâtul pe stâncile astea.

Văzându-i expresia, Vicky se îndoi că era sincer îngrijorat de perspectiva acestei funeste eventualități.

— Atunci… e periculos pentru mine, dar nu și pentru Dominic? i-o întoarse ea sec.

— Ți-am spus că vin cu tine, ce vrei mai mult?

* * *

— Ai fi plecat în căutarea lui dacă nu m-aș fi oferit să mă duc eu? îl întrebă ea după ce părăsiseră cabana.

— Evident. Am încă simțul responsabilităților mele.

Vocea lui era tăioasă și strânsoarea puternică când o prinse de braț.

— N-am nevoie să mă duci de mână, ripostă ea cu vioiciune. Sunt sigură pe picioarele mele.

Nu-și sfârșise vorba că se și împiedică iar Craig abia reuși s-o prindă înainte să se lungească pe jos.

Îl întâlniră pe Dominic în susul drumului, care lega faleza de port. Înainte de a-l putea zări prin întunericul risipit numai în mică măsură de fascicolul luminos al farului, îl auziră apropiindu-se, după pietrișul care se rostogolea sub pașii lui grăbiți.

— Tată? Vicky? Mă căutați?

După voce, îți puteai da seama că se simțea vinovat.

— Sunt dezolat că am întârziat dar…

— De o oră te așteptăm, îl întrerupse tatăl său cu o severitate pe care Vicky o găsi exagerată. N-ai fost politicos față de Ruth.

Dominic își urmă drumul în direcția cabanei, cu umerii lăsați în jos de descurajare din cauza observațiilor lui Craig; acesta se întoarse spre Vicky.

— Vrei să coborâm spre port? Fiindcă ea ezita, el adăugă:

— E foarte greu să vorbești în casa familiei Garnett, mai ales cu Ruth care se crede Cupiclon în persoană.

Descrierea gazdei ei i-ar fi adus precis un surâs pe buze dacă n-ar fi fost șocată de modul în care îl bruftuise pe Dominic.

— De ce ești atât de sever cu băiatul? îl chestionă ea în timp ce-și reluaseră mersul. De ce-i pretinzi un comportament de adult?

Nu-i răspunse imediat și ea se întrebi dacă n-o să-i ignore pur și simplu întrebarea.

— Dă-mi mâna, îi ceru el. O s-o iau înainte ca să te pot prinde dacă aluneci.

Rugându~se în sinea ei să nu aibă nevoie de ajutorul lui, Vicky îl urmă pe cărarea abruptă.

— Iar în privința lui Dominic, e clar că nu-mi aprobi metodele, nu-i așa? îi lansă el deodată. Presupun că Ruth te-a pus la curent.

— Într-adevăr, gândim amândouă la fel, replică ea sec, dar sunt destul de mare ca să-mi formez singură o opinie. Găsesc că atitudinea ta față de el e îngrozitoare.

— Aș fi putut să-l dau unei familii ca să-l adopte! Nu eram obligat să-l păstrez.

Vicky nu-i distingea chipul prin întuneric, dar era conștientă de tonul lui mânios.

— Poate ar fi fost mai bine așa, bombăni ea.

Îl auzi cum își pierde respirația sub efectul surprizei.

— Ai aerul că gândești cu adevărat asta.

— Chiar așa. Ar fi fost preferabil să fie adoptat de niște oameni care l-ar fi dorit în mod sincer, care l-ar fi răsfățat și i-ar fi asigurat o altă existență.

— Da? Și cum apreciezi tu existența fiului meu? o întrebă el pe un ton periculos de calm.

— Probabil că n-a cunoscut o altă afecțiune decât pe cea care i-o arată Ruth și l-ai lipsi și de ea, dacă ți-ar sta în putere.

Încălzită, își continuă tirada.

— Ca un deșert afectiv. Nu are mamă, nu are familie, ci numai un tată care regretă în mod vizibil că l-a adus pe lume.

— Ai terminat?

Nu, nu terminase, dar, din cauza emoției și mâniei, simțea parcă un nod în gât.

— Pentru că, în acest caz, sunt vreo două sau trei lucruri pe care aș dori să ți le spun, Deși nu e treaba ta, nu-mi place să fiu pe nedrept acuzat.

Ajunseseră tocmai sus pe faleză și siluetele lor apăreau și dispăreau succesiv în ritmul în care clipea lumina farului.

— Cum aș putea regreta că a venit pe lume? reluă el. Sigur, nu am un cămin să-i ofer dar fac ceea ce consider eu că e mai bine pentru el. În ciuda celor ce crezi despre asta și a faptului că prezența lui mă deranjează câteodată, nu nutresc un sentiment de animozitate față de el, și nici față de ceilalți copii, de altfel.

— Dar în privința femeilor da, nu-i așa?

— Animozitate față de femei? Nu. Mai curând o oarecare suspiciune.

— Pot deduce de aici că vreo puștoaică cochetă te-a trădat și că de atunci nu ți-ai revenit niciodată? replică ea pe un ton caustic. Nu este o întâmplare foarte originală!

Craig dădea dovadă de un calm atât de neobișnuit încât fu tentată să meargă mai departe.

— Îmi imaginez că e vorba de mama lui Dominic!

— De fapt, răspunse el cu o voce încărcată de amărăciune, e vorba chiar de mama mea.

VII

Vicky îl privea consternată.

— Eu… eu sunt dezolată, îngăimă ea.

— De ce? Vroiai să știi, acum ai aflat.

— N-aveam intenția, am spus și eu așa.

Era imposibil să…

— Ce diferență este între faptul că autoarea deziluziei mele este mama și nu o altă femeie?

— Pentru mine nu, dar pentru tine da. Dacă ai fost traumatizat de când erai copil…

— Traumatizat? o întrerupse cu o voce aspră. De ce crezi că am fost traumatizat? Tatăl meu e cel care a avut de suferit. Eu m-am mulțumit doar să trag învățămintele.

Începu să se plimbe nervos, cu privirea îndreptată spre far.

— Tatăl meu o adora pe mama, reluă el brusc și Vicky trebui să-și iuțească pasul ca să-l audă ce spune. Dar ea nu merita asta. Din fericire, era sigur de un lucru: că eram într-adevăr fiul lui.

— Insinuezi că…

— Că îl înșela? Nu este din păcate o insinuare, ci o realitate. M-am născut după primul lor an de căsătorie, dar sora mea Naomi…

Ridică din umeri.

— Soră pe jumătate doar, după câte presupun. Odată trecute euforia lunii de miere și bucuria că a pus mâna pe un om bogat – și din întâmplare mult mai în vârstă decât ea – mama a căutat, și a găsit, alte distracții.

— Sunt sincer dezolată, repetă Vicky.

— N-ai de ce, răspunse el pe un ton mohorât. Tata a murit. Nu-i mai poate face rău.

— Ea mai trăiește?

— Da.

— Întreții… relații cu ea?

— Nu. Dar am vești despre ea prin intermediul surorii mele. Naomi și ea sunt foarte apropiate una de cealaltă. Din punctul meu de vedere, nu cred că mi-ar fi posibil s-o văd fără să-mi amintesc ce a îndurat tata din cauza ei.

— Și nu poți s-o ierți?

— S-o iert? Ridică din umeri.

— S-o iert poate, dar să uit niciodată.

— Tatăl tău a cerut divorțul?

— Ți-am mai spus, o adora. A sperat mereu că ea se va potoli, că va reveni la el. Dar ea nici măcar… Nici măcar n-a binevoit să apară când tata era pe patul de moarte, când el o cerea numai pe ea, adăugă Craig pe un ton șfichiuitor. Ca să ajungă la timp ar fi trebuit să ia avionul, lucru de care se temea îngrozitor. Să-și rișteea viața pentru a răspunde ultimei dorințe a unui muribund… nu putea face ea așa ceva.

— Câți ani aveai atunci? se interesă Vicky.

— Treisprezece.

— Crezi într-adevăr că erai în măsură să pricepi ce se petrece?

— Aveam destui prieteni bine intenționați ca să-mi explice ce gen de femeie era mama mea. Și apoi, după moartea tatălui meu, mi-am dat singur seama. Ea era tutorele meu și nu-i convenea deloc să poarte responsabilitatea unui adolescent. O jena în rolul ei de tânără văduvă,

— Craig!

Vicky îi atinse brațul și el se opri s-o privească.

— Nu sunt toate femeile la fel. N-ai avut poate noroc. Dacă nu cumva… spuse ea brusc luminată de un gând, n-ai evitat în mod deliberat acest gen de femei, pentru a-ți putea justifica…

— Oh, te rog, scutește-mă de lecții de psihologie, o întrerupse iritat. În cursul călătoriilor mele, am cunoscut femei de toate felurile. Nu contest că există și unele bune. Din nefericire n-am întâlnit niciodată una pentru care să fac cale întoarsă cinci sute de metri ca s-o revăd.

Își dădea oare seama de ce spusese? Făcuse mai mult de cinci sute de metri, și nu numai o dată, ca s-o vadă pe ea, gândi Vicky bucuroasă.

Încercând să-și ascundă sentimentele, ea reluă:

— Și mama lui Dominic, ea… cum era?

— Françoise era… diferită.

Tonul lui nu te îndemna în nici un fel să continui conversația, dar asta n-o descurajă pe Vicky. În sfârșit afla ceva și cu cât auzea mai mult, cu atât era mai curioasă.

— Diferită? repetă ea.

Craig scoase un suspin de exasperare.

— Ești îngrozitor de încăpățânată! La ce ți-o fi folosind să știi toate astea?

— Încerc pur și simplu să înțeleg.

— Ce să înțelegi? Pe mine, poate? Și râse cinic.

— Dacă te-aș putea înțelege eu pe tine. Mi-ai spus chiar clar că n-am ce aștepta de la tine și totuși ai venit după mine până aici. Să nu pretinzi contrariul, rosti el înainte ca ea să poată deschide gura. Indiferent a cui a fost ideea, a ta sau a lui Ruth, te afli aici; De ce, Vicky? Răspunde-mi.

— Eu… nu trebuie să mă justific, protestă ea slab, știind că nu-i un răspuns valabil.

— În acest caz nu-mi cere mie explicații, i-o întoarse el. Oricum, nu te-am adus până aici ca să vorbim de

trecut ci despre noi. Există vreo posibilitate pentru noi, Vicky?

Nu-i aşteptă răspunsul. O luă în braţe şi-i ridică bărbia pentru a-i citi răspunsul în ochi.

Fără îndoială chipul ei lăsa să se înţeleagă mai mult decât credea ea, fiindcă el se aplecă deodată şi-şi lipi buzele de ale ei, într-un sărut tandru şi senzual, degetele lui mângâindu-i părul blond răvăşit de vânt.

— Ei bine, Vicky, şopti el cuprinzându-i faţa în mâini, ce-ai hotărât în privinţa noastră?

— Nu, Craig, răspunse ea pe un ton hotărât, nu vreau. Nu aşa cum doreşti tu.

— Doamne!

O împinse atât de brusc, încât era gata să cadă pe spate.

— Ce ai? Ce aştepţi de la mine? Mă doreşti, da sau nu?

— Da, bineînţeles, dar ţi-am spus, o simplă atracţie fizică nu mi se pare suficientă.

— Văd, aprobă el pe un ton sarcastic. Mereu acelaşi lucru, nu-i aşa? Trebuie să mă cunoşti mai bine şi eu sunt nevoit să mă supun docil investigaţiilor tale. Dar presupune că ce vei afla nu-ţi va place deloc. Ce vei face atunci?

— Nimic.

O trecu un fior. Ce se va întâmpla dacă va descoperi într-adevăr că nu era demn de dragostea pe care i-o purta fără voia ei? Va putea suporta asta?

El îi observase tremurul.

— Ţi-e frig, vino, hotărî el. Să ne întoarcem la cabană. Ruth şi Fred se culcă devreme. Poate aşa vom reuşi să discutăm în linişte.

* * *

După cum. prevăzuse, casa familiei Garnett era scufundată în întuneric. Își preparară câte o ceașcă de ciocolată în bucătărie, apoi se duseră s-o bea în salon.

Încăperea era la fel de primitoare ca și celelalte și, așezându-se într-un fotoliu, Vicky se surprinse pentru a doua oară de când îl întâlnise pe Craig, invidiindu-i pe oamenii căsătoriți care se bucurau de liniștea căminului lor.

— Dorești să-ți vorbesc despre Françoise?

Se miră că abordase chiar el acest subiect.

— Numai dacă ai chef, șopti ea.

— Da, da. De acum înainte nu mai vreau să existe secrete între noi, ca să nu mai poți invoca nici un pretext pentru a-ți scuza nehotărârea. Françoise, continuă el fără să-i mai dea timp să răspundă, era franțuzoaică. Ai ghicit fără îndoială asta după numele ei. Am întâlnit-o la Paris, într-un local de noapte unde spăla vesela.

— Ah!

Vicky scăpase involuntar exclamația, pe care el o prinse din zbor.

— Nu, rosti el pe un ton sec, nu e ceea ce gândești. N-ar fi trebuit să lucreze niciodată într-un asemenea loc, nici ca garderobieră, cum era ea. Dar nu avea de ales. Nu dispunea nici de bani, n-avea nici părinți sau alte rude în măsură s-o ajute.

— Și ți-a fost milă de ea? se hazardă Vicky.

— Da. Și pentru prima oară în viața mea eram îndrăgostit. Aveam pe atunci douăzeci și șase de ani – cu nouă mai puțin ca acum – și, adăugă el cu cinism, câteva slăbiciuni. O credeam perfectă, continuă el cu un ton amar, dar faptele mi-au dovedit contrariul. Dar poate i-am pretins prea multe… iar ea nu avea decât optsprezece ani. Ne-am întors în Anglia și după o lună

era însărcinată, un lucru pe care nu-l luasem în calcul, dată fiind existența mea aventuroasă.

— Dominic?

— Da, Dominic.

Se ridică brusc și începu să străbată camera.

— Nu vroiam să ne instalăm definitiv undeva, nu vroiam ca ceva să ne îngrădească libertatea. Cu copii, e imposibil să vagabondezi după bunul plac.

— Și atunci? nu putu Vicky să se abțină, deoarece el tăcuse.

— I-am cerut să se căsătorească cu mine.

Se opri în fața fotoliului ei și o privi.

— Și ea a refuzat.

După aerul lui, Vicky ghici că mândria lui fusese rănită cu cruzime, că dorise cu sinceritate să se însoare cu Françoise.

— De ce? îndrăzni ea.

— Mi-a spus că nu mă iubește. Că s-a folosit de mine ca să scape de mizerie, în Franța, dar că n-ar suporta ideea de a bate permanent drumurile, cu un copil de gât. Avea nevoie de stabilitate, de siguranță.

— Și ce s-a mai întâmplat?

— Am lăsat-o în Anglia, în mâini bune și cu o sumă mare de bani. Am plecat din nou prin Europa, rătăcind fără nici o țintă. Dar n-am încetat să mă gândesc la ea. Era singură într-o țară străină, a cărei limbă o vorbea prost și mai era și problema copilului. Chiar dacă nu era îndrăgostită de mine, era vorba totuși de copilul meu.

— Și ai revenit în Anglia?

— O săptămână prea târziu.

Nu căută să-și ascundă regretul.

— Bebelușul se născuse prematur, continuă el, iar Françoise era moartă.

Continuă să străbată cu pași mari încăperea.

— Să știi că Dominic îi seamănă mult.

Ce ciudat e că oamenii nu văd decât ceea ce vor ei să vadă, reflectă Vicky. Pentru ea, Dominic era portretul fidel al tatălui său dar pentru Craig, era cel al femeii pe care o iubise.

— L-am dat la o doică, reluă el, rămânând să iau o hotărâre definitivă în privința lui. Aș fi putut să-l dau spre adoptare unei familii dar…

— Ți-a fost imposibil? șopti ea.

Vocea îi trăda emoția pe care o încerca și el se întoarse brusc spre ea.

— Nu, Vicky, îi spuse el cu un ton răgușit, nu te înșela asupra mea, nu sunt bărbatul marilor sentimente.

Mințea, era sigură de asta. Fusese foarte îndrăgostit de Françoise, gândea ea îndurerată și Dominic i-o aducea mereu în minte.

— Dacă l-aș fi abandonat pe Dominic, n-aș fi știut nimic despre viitorii lui părinți. Cum să fiu sigur, în acest caz, că nu va fi la fel de nefericit cum am fost eu, că nu va cunoaște aceleași deziluzii ca și mine? Nu, era imposibil. Iată de ce n-am făcut-o. Pentru a veghea ca el să crească mai bine pregătit pentru viață decât am fost eu.

Era un raționament ciudat dar foarte revelator pentru dragostea pe care i-o purta fiului său. Să-i dezvăluie acum asta ar fi fost totuși o eroare din partea ei. Spera că se va descoperi singur pe măsura trecerii timpului.

Se reașezase în fotoliu, ca și cum evocarea trecutului său îi răpise forțele. Atenția lui se concentra imediat asupra lui Vicky.

— Bine, acum știi totul, declară el. Sau mai trebuie să-ți vorbesc despre cărțile și discurile mele preferate, sau despre locul de unde-mi cumpăr șosetele?

Această glumă, puțin sarcastică, o făcu să râdă.

— Ai pretins odată că șosetele figurează pe ultimul loc în lista priorităților taie, îi reaminti ea.

Pe figura lui se înscrise unul din rarele și fermecătoarele lui surâsuri.

— Hmm. Și fiindcă uneori se întâmplă să nu ajungă cealaltă echipă, trebuie să mi le spăl singur. Și-ți mărturisesc că nu e una din preocupările mele preferate.

— Să nu ajungă echipa? Ce echipă? se miră ea.

— Rămânem în general patru săptămâni în șir la far, în echipe de câte doi. Când timpul e rău, suntem câteodată nevoiți să ne prelungim șederea.

— Cum ajungeți acolo?

— Cu vaporul. N-avem heliport.

— Nu e periculos? El ridică din umeri.

— Și ce nu e periculos? Dacă începi să te temi de toate, nu-ți mai vine să trăiești!

— Încep să fiu de părerea lui Ruth, murmură Vicky cu un aer gânditor. Este totuși o existență curioasă pentru un bărbat ca tine. Cum de-ai ajuns la această meserie?

— Printr-o pură întâmplare, răspunse el cu dezinvoltură. Pe atunci lucram la Southampton. Într-o seară când mi se făcuse dor de mare, mă plimbam prin port și am întâlnit un bătrân. Am intrat în vorbă și mi-a mărturisit că marea era și pasiunea lui. Fusese paznic de far și acum se retrăsese la pensie. Viața asta îi lipsea. Mi-a vorbit mult timp despre asta și cu un asemenea entuziasm încât am fost molipsit.

M-am informat, am făcut cerere și am fost acceptat ca stagiar. În primul an, după ce am învățat meseria, am înlocuit pe cei ce lipseau în diverse locuri. Iar apoi am fost numit aici, acum aproape doi ani.

— Și îți place cu adevărat? se interesă Vicky.

— Da. Este o activitate care te acaparează, dar avem și perioade lungi de libertate, chiar la far. Și

atunci profit ca să mă consacru lucrurilor care mă interesează.

— De exemplu?

— Citesc mult. Cărți de călătorii, bineînțeles, dar și biografii sau sociologie. Dar consacru ore întregi studierii păsărilor și m-am inițiat chiar și în modelism.

— Nu este totuși o existență prea solitară? întrebă ea imprudentă.

— Puțin, deși suntem întotdeauna doi, Fred și cu mine formăm în general o echipă. Mai ales noaptea, când sunt de gardă, mi se întâmplă să mă simt singur. Te afli față în față cu tine însuți și atunci, în mod obligatoriu, lași gândurile să rătăcească.

Se aplecă spre ea și ochii cenușii o stu-diară cu atenție.

— În acele clipe mă gândesc la tine, Vicky, reluă el, vii și te interpui între mine și munca mea.

Se ridică și se apropie de ea.

— Eu... sunt surprinsă că se poate interpune ceva între tine și scumpa ta stâncă, reuși ea să rostească, acum când sunase ora confruntării.

— Oh, când sunt pe pământ, uit de far și petrec. Oricum știu că îl voi găsi acolo la întoarcerea mea. Vicky?

Îi întinse mâna, dar ea se făcu că nu bagă de seamă.

— Presupun că petreci ducându-te la serate, ca cele organizate de Laura, în fiecare noapte cu o altă femeie?

— Nu m-am ferit niciodată. Totuși să nu crezi că îmi petrec noaptea cu fiecare din ele.

Cum îi refuzase mâna, el o prinse de umeri și o forță să se ridice.

— În aceste ultime luni, numai pentru tine am dorit să revin la Londra.

Ar fi vrut să-i evite privirea dar nu se simți în stare.

— Dar de ce să mergi tocmai până la Londra ca să te… distrezi? Genul feminin e pe cale de dispariție în Cornwall?

— Merg să mă distrez la Londra, replică el pe un ton dezaprobator, pentru că în acest fel îl pot vizita și pe Dominic.

Fața lui se apropie în mod periculos de a ei, dar Vicky încercă să facă o diversiune, continuând conversația.

— Eu… m-am întrebat adesea unde te găseai când dispăreai din circulație. Erai întotdeauna atât de palid. Mă gândeam că ești poate bolnav și urmezi tratament în vreun spital.

Îi surâse.

— Când ne-am întâlnit pentru prima oară, tocmai petrecusem șase săptămâni de-a rândul la far. Era atât de urât afară încât nu puteam ieși nici măcar pe galerie ca să luăm puțin aer. Erai neliniștită din cauza mea, Vicky? adăugă el cu o undă de curiozitate.

Își aminti cum întorsese ea atunci problema pe toate fețele, întrebându-se dacă în acest caz ar trebui să-i cedeze…

El scoase un suspin de nerăbdare.

— Nu vreau să-ți faci griji din cauza mea, declară el, cu o singură excepție însă…

— Mă gândeam când o să pui problema, șopti ea pe un ton amar.

— Mai devreme sau mai târziu, era inevitabil, nu-i așa, Vicky?

Ea nu mai spuse nimic. Protestase destul până acum și era conștientă că nu-i va accepta niciodată punctul ei de vedere. Dar tăcerea vorbise în locul ei.

— Am face mai bine să mergem la culcare, o sfătui el cu răceală. Și nu mă mai privi așa, exclamă el, când ea se holbă cu uimire la el. Știi și tu, după cum știu din păcate și eu, că nu-mi vei ceda. E inutil deci să

prelungim acest chin. Du-te și bagă-te în pat Vicky, și când vei fi acolo să începi să te gândești la plecare. Chiar de mâine!

Timp de o clipă, așteptă, nici ea nu știa de ce, dar în fața rigidității expresiei lui, se întoarse și părăsi camera, înăbușindu-și un suspin dureros.

* * *

Camera unde o instalase Ruth se găsea la mansardă. Era singură acolo.

— Ne servim arareori de ea, îi explicase Ruth. Dacă am fi avut copii, ar fi fost altceva, dar se pare că nu ne-a fost dat să-i avem.

Se dezbrăcă în fața ferestrei ca să poată urmări lumina intermitentă a farului. I se părea că-l înțelege mai bine pe Craig în prezent, când se hotărâse să-și dezvăluie trecutul. De ce nu vroia și el s-o înțeleagă pe ea? Era chiar atât de greu?

Când se culcă, ezită să tragă perdelele. Asta ar fi lipsit-o de lumina farului și de prezența lui reconfortantă. Căci o găsea reconfortantă deoarece îi amintea de Craig.

Ce ar simți ea, se întrebă Vicky în timp ce somnul o ocolea, dacă această casă ar fi a ei, dacă ea și Craig ar fi căsătoriți și dacă el ar fi prin apropiere gândindu-se la ea sau cufundat în una din cărțile lui?

De un lucru era sigură, ea n-ar fi nefericită, așa cum părea să fie Claire. Ea ar sta în pat, în patul lui, gândindu-se la el.

I-ar lipsi desigur, îngrozitor de mult câteodată, dar s-ar consola cu certitudinea că, oriunde s-ar afla, era al ei. Două sau trei mile marine nu i-ar putea separa cu adevărat. Și fiecare din întoarcerile lui, fiecare din concediile lui ar fi plăcută și reînnoită lună de miere.

Își dădu seama că plângea. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji, îi udau părul și perna. Era un vis imposibil.

Până la urmă probabil că ațipise, căci se trezi speriată, conștientă de o schimbare, încăperea era în continuare scufundată în întuneric, lumina farului se zărea strălucind. Încercă să se miște dar o greutate apăsa pe cuvertură. Deschise ochii mari și zări o siluetă, cea a lui Craig, așezată pe marginea patului ei.

— Craig, șopti ea. Ce faci aici? S-a întâmplat ceva?

— Nimic neobișnuit, replică el pe un ton dezamăgit. Mi-a venit ideea că era singurul mod în care te-aș fi putut privi adormită… și n-am putut rezista.

— Nu, Craig, te rog… nu, bâlbâi ea cele câteva cuvinte, dar prea târziu.

Chipul lui se apropiase deja de al ei și cuvertura strânsă cu grijă în jurul ei, împiedica orice încercare de fugă.

Și, dintr-odată, nici nu mai avu chef să fugă. Mâinile ei îi întâlniseră pielea goală a pieptului. Nu purta decât niște chiloți, descoperi ea. Nu-l văzuse niciodată decât în blugi și cămașă și, chiar și acum, nu-l putea zări prin întuneric, dar degetele o făceau să-i cunoască mai bine și totodată mai senzual liniile trupului.

Gura lui se lipi cu patimă de a ei și cu un geamăt slab, ea îi înconjură gâtul cu brațele și-l atrase spre ea.

Cu o simplă mișcare, sărutând-o mereu, el aruncă cuvertura la picioarele patului și lăsă în jos bretelele cămășii de noapte pentru a-i putea atinge cu mâinile fierbinți rotunjimile ispititoare ale sânilor.

Fremătând de plăcere, ea îl auzi murmurându-i numele, apoi Craig îi îndepărtă picioarele și mâinile lui se sprijiniră posesiv de șoldurile ei.

— Știam eu că am avut o idee bună, îi șopti la ureche. Mă lași să rămân, Vicky?

Poate dacă n-ar fi zis nimic, ar fi obținut ceea ce dorea. Dar vorbind, rupsese vraja momentului și cuvintele acționară asupra ei ca un duș rece.

— Craig! exclamă ea. Lasă-mă, pleacă!

— Nu.

— În acest caz, o să strig ca să afle toată lumea.

Timp de o clipă, crezu că o va pune la încercare, ca să vadă dacă se ține de cuvânt. O privi cu atenție apoi, fără să mai adauge nimic, se ridică brusc, se îndreptă spre ușă și ieși trântind-o în urma lui.

Vicky se întoarse pe burtă și-și ascunse fața în pernă pentru a-și înăbuși suspinele. Trebuia să-l gonească, trebuia neapărat, dar se simțea la fel de frustrată ca și el. Pe de altă parte, trebuia să ia o hotărâre, dar asta putea aștepta până mâine.

VIII

— N-ai vrea s-o întrebi pe Clare dacă pot locui la ea?

Ruth părea stupefiată și vexată totodată.

— De ce? reuși în sfârșit să rostească.

— Mă gândeam că ar fi mulțumită să aibă o companie, ocoli Vicky adevărul. Și aș putea avea grijă de copii, dacă ar dori să iasă.

— Nimic nu te împiedică să faci asta rămânând aici. Crezi că Jenny și cu mine nu i-am fi propus asta? Dar nu, singura ființă de care Clare are nevoie este Jim. E evident asta. În sfârșit, dacă însă nu te simți bine aici…

— Nu, nici vorbă de asta, protestă cu vioiciune Vicky. Eu… nu vroiam să-ți spun, e jenant pentru mine, dar… Ar fi poate mai bine dacă Craig și cu mine n-am trăi sub același acoperiș.

Urmă o lungă tăcere, timp în care Ruth încerca să priceapă lucrurile. Apoi brusc, mintea i se lumină.

— Înțelegi prin asta că… la mine în casă! explodă ea. Las-pe mine…

— Nu, nu, Ruth, te rog. Nu vreau să creez probleme între voi și Craig. Numai că trebuie să înțelegi, ca și mine de altfel, că e prea mult să-i pretinzi să nu… să nu… când îi sunt la îndemână. Iată de ce mă gândeam să-i sugerez lui Claire să mă găzduiască.

— Foarte bine.

Ruth păstrase în continuare aerul ei ofensat, dar de data asta din cauza comportamentului lui Craig, estimă Vicky.

— Vorbește cu Claire. Totuși, nu prea știu cum o să fii primită.

* * *

Contrar celor prevăzute de Ruth, Claire primi cu entuziasm cererea timidă a lui Vicky, fără să-i înțeleagă însă adevăratele motive.

— Îmi dau seama foarte bine de ce nu mai vrei să rămâi la babornița aia. Craig și cu tine cred că nu aveți un moment de intimitate din cauza ei!

Vicky deschise gura pentru a protesta, dar apoi se răzgândi… Nu era necesar ca toți să fie la curent cu motivele acestei plecări. De altfel, se îndoia că prostuța asta de Claire ar înțelege-o.

— Aici, continuă ea așezându-se pe patul din camera de oaspeți ca s-o privească, poate veni să te vadă de câte ori dorește.

— Oh, nu! strigă Vicky. N-aș dori să crezi…

— Te rog. Este clar că vă cunoașteți bine amândoi. Chiar foarte bine, nu?

— Nu, răspunse tăios Vicky.

— Oricum, nu eu voi fi aceea care să-ți reproșez că te distrezi puțin. Craig e foarte seducător. Numai că nu trebuie să-l iei în serios. Nu e de însurat.

Expresia ei se sdhimbă brusc: nu mai reflecta curiozitatea ci nemulțumirea.

— Nici Jim nu e mai breaz, reluă ea pe un ton acru. Farul ăsta blestemat! Sunt sigură că este preocupat mai mult de el decât de mine și de copii. Și când e acasă, ce crezi că face? Se duce la pescuit cu

Alec. La pescuit! Avu un râs amar.

— Aș prefera chiar să aibă o amantă. Știu că m-am cam trecut după cele două

nașteri, dar cu o femeie m-aș pute a întrece; cum însă să rivalizez cu marea?

— Dar dacă ai încerca?

Vicky se opri un moment din despachetat și o privi.

— Poate dacă te-ai interesa și tu puțin de ceea ce îl pasionează…

— Cum? De far, de pescuit? Înainte da, când ne-am cunoscut și apoi, la începutul căsătoriei noastre, aveam aceleași gusturi. Mergeam la cinema, la teatru, dar acum nimic. Nu mai avem nimic în comun.

— Nu mergeți să vă plimbați împreună cu copiii, când e acasă?

— Copiii, repetă Clare cu un aer disprețuitor. O frumoasă sursă de plictiseală și încurcături, asta da! Nu putem avea nici măcar o noapte liniștită, ori unul ori celălalt vin și se cațără în patul nostru. Nu mai există nici un fel de intimitate. Nu, Vicky, dacă vrei un sfat, păstrează cu Craig relațiile pe care le ai acum. Nu vă căsătoriți și mai ales nu faceți copii.

Vicky nu spuse nimic. Tocmai se gândea că i~ar fi plăcut să facă copii cu Craig, chiar dacă o dată îi spusese că nu-și dorește. Atunci era adevărat, dar acum afirmația își pierduse valabilitatea; și din punctul ăsta de vedere se schimbase.

— Ei bine, fiindcă ești atât de drăguță să mă găzduiești, sper că mă vei lăsa să am eu grijă de ei, îi sugeră ea. N-ai nici o prietenă pe care ai dori s-o vizitezi, acum când Jim nu este aici?

Clare ezită puțin, apoi figura ei se lumină brusc ca și cum se gândise la ceva.

— De ce nu? Oricum nu-ți spun nu, o să vedem.

Craig se înfurie, auzind de plecarea lui Vicky. Abia se instalase de o oră la Claire când își făcu vijelios apariția. Nu se manifestă în nici un fel în fața lui Claire, dar când aceasta nu întârzie să se eclipseze, Vicky se găsi singură în fața lui ca să-i înfrunte mânia.

— De ce ai făcut așa ceva? mârâi el.

— Cred că bănuiești.

— Atunci de ce nu ai plecat acasă, după cum îți sugerasem destul de limpede?

Cine se credea el, ca să-și permită să-i dea ei ordine?

— Pentru că nu sunt încă gata de plecare, îi replică ea, simțind că se înfurie la rândul ei.

— De ce? N-ai ce aștepta aici!

Nu, n-avea ce spera, gândi ea cu tristețe, dar cum să se hotărască să plece când știa că-și lasă inima aici?

— Mi se pare că e treaba mea unde și cât timp stau, se zbârli ea.

— Doamne, ce urmărești... mai ales locuind la Claire! Femeia asta e o adevărată pacoste. Îi face lui Jim o viață infernală. Îi e groază de mare și de meseria lui. Când e la țărm e o adevărată tigroaică. Nu l-ar lăsa să plece nicăieri.

— După părerea mea, este mai ales nefericită. N-ar fi trebuit să se mărite cu un bărbat ca Jim. Nu e destul de matură ca să suporte o asemenea existență.

— Ascultă, puse el capăt subit acestui subiect, n-am venit aici să vorbim de Claire. Cum a primit Ruth plecarea ta? Probabil că a considerat atitudinea ta foarte nepoliticoasă față de ea.

— Ruth știe exact despre ce e vorba.

— Vrei să spui că i-ai povestit că noi... în fine că eu... Doamne!

— Am fost obligată, replică ea liniștită. Dacă nu, s-ar fi simțit vexată și nu aveam deloc intenția s-o jignesc.

* * *

„...și totul merge bine” îi scrise ea lui Gail, o săptămână mai târziu. „Craig pare să se fi învățat cu ideea că nu îi voi ceda și am semnat un fel de pact în sensul ăsta".

Un pact destul de precar, reflectă ea lăsând pentru o clipă jos stiloul. Ziua îl vedea mult. Începuseră – bănuia ea că la sugestia lui Ruth – să-l scoată la plimbare pe Dominic. Seara însă îi evita compania, la fel cum evita în general să rămână singură cu el. Nu era ușor să se țină de această hotărâre. De fiecare dată când se ivea ocazia, făcea în așa fel s-o atingă pe furiș, dar aceste contacte fugare făceau un efect devastator asupra nervilor ei încordați la maximum. Când îi vorbea, avea un asemenea mod de a o privi încât îi putea citi gândurile, pline de invitații ademenitoare. Într-o zi, cu privirea fixată pe buzele ei, îl auzi chiar șoptindu-i „Vreau să te sărut, Vicky".

Trebui să facă apel la toată voința ei ca să reziste tentației de a dispărea cu el și de a-i ceda în fine. „Dar dacă mă culc cu el, Gail, continuă ea în scrisoare, voi ajunge în curând un nume în plus pe lista celor care m-au precedat. Cel puțin, dacă n-am obținut altceva, mă bucur măcar de respectul lui. A sfârșit prin a admite că este impresionat, chiar dacă nu-mi înțelege punctul de vedere.

Am ajuns la disperare, cred că nu se va schimba niciodată. Încă o săptămână și intră în post, pentru o lună. N-o să mai am atunci nici un motiv ca să mai rămân aici. L-am prevenit deja pe Nigel de data întoarcerii mele..."

* * *

A doua zi după ce-i scrisese surorii ei, Craig și Vicky urmau să facă ultima lor plimbare cu Dominic. Ultima, fiindcă băiețelul trebuia să înceapă școala: vacanța lui se terminase.

— De ce nu l-am duce la far? sugeră Vicky.

Craig o privi cu un aer neîncrezător.

— Noi? Cine? Tu și cu mine?

— De ce nu? Sau intrarea în sanctuarul vostru e cumva interzisă femeilor?

Îl privi fix, coborându-și cu viclenie pleoapele. Vroia să-l facă să accepte, atât pentru ea cât și pentru Dominic. Peste puțin timp ea se va întoarce la Londra și Craig la scumpa lui stâncă. Pentru a-și umple orele ei de singurătate, se va putea mai bine gândi la el, închipuindu-și-l la el acasă sau la far. Nu era convinsă că asta o va face să-l uite – era sigură acum că nu există o altă soluție – dar era ceva mai puternic decât ea.

— Ultima dorință a unui condamnat! insistă ea pe un ton voit nepăsător.

— De acord, acceptă el în cele din urmă. Dar să-ți amintești că a fost ideea ta.

* * *

— Aveți noroc, declară Craig douăzeci și patru de ore mai târziu lui Vicky și Dominic. Deși s-ar putea ca în curând să nu mai fiți de aceeași părere.

— Noroc! repetă ea.

— Că timpul e de partea voastră. Să nu-ți imaginezi deloc, adăugă el cu o mină sarcastică, că ajunge să ai chef să vizitezi farul și totul s-a aranjat, urcându-te pe vapor.

Ar fi trebuit să se gândească că marea și buletinul meteo trebuiau să se arate favorabile; totuși tonul lui îi displăcu.

— Ce mare lucru puțină apă agitată? replică ea.

El mormăi rău prevestitor.

— Poate o să-ți pun și eu aceeași întrebare, dar puțin mai târziu.

Imediat ce se aflară la bordul vaporului, gata de plecare, dispoziția lui se ameliora însă vizibil.

Jory, navigatorul, era un copil al acestui loc, îi explică Craig. Pescar în cea mai mare parte a

timpului, cunoștea toate capcanele oceanului dintre coastă și far

Prezentările fiind astfel făcute, Jory puse motorul în funcțiune și șalupa demară cu un zgomot teribil, lăsând în urmă un miros de benzină și ulei.

— Priviți acolo! exclamă Craig arătându-le cu degetul turnul. Are mai mult de o sută de ani și se află acolo semeț, bătut de vânturi și maree!

Fred avea dreptate, gândi Vicky. Craig vorbea de turn ca de o iubită.

— Cei care l-au ridicat erau adevărați meșteri, nu-i așa Jory?

— Asta da, domnule Craig. Și apoi ei iubeau marea și o respectau. Dacă n-o respecți, te trădează și primești doar ce meriți, adăugă el cu o voce disprețuitoare. Uitați-vă ce face cu platformele lor petroliere!

Marea era într-adevăr puternică. În mica lor ambarcațiune legănată de valuri, Vicky îi simțea puterea de neîmblânzit. Nu

era decât indiferență și aroganță, semănându-i lui Craig într-o oarecare măsură.

Pe măsură ce se apropiau, stânca părea că-și schimbă culoarea. Din maron devenise bej, fisurile și găurile atestând agresiunile neobosite ale timpului și mării.

Trebuiau să acosteze între două stânci mari, cu marginile netezite. Pontonul, o platformă de beton de unde pleca o scară, se găsea aproape la nivelul apei.

— Ăsta e întotdeauna un moment dificil, comentă Craig și, dacă vântul suflă dintr-o anumită direcție și marea este agitată, devine chiar ceva foarte periculos.

Doi bărbați, fără îndoială Jim și Alec, stăteau pe margine cu undițele în mâini. Jory încetini motorul, studie cu atenție culoarul strâmt din fața lui și apoi,

încet, dirija prin el șalupa care urca și cobora în ritmul valurilor.

— Atenție, îi strigă Craig lui Vicky, când vasul se va afla din nou la înălțimea pontonului, sari!

Cu frica în suflet, Vicky se execută și cei doi paznici o prinseră de brațe. Se întoarse repede spre Dominic, care părea foarte speriat.

— Hai! îi strigă ea. Nu te teme, e foarte ușor!

El schiță un surâs slab și se lansă, puțin în contratimp. Craig își dădu însă seama și cu o incredibilă prezență de spirit îl prinse de poalele hanoracului și îi făcu vânt în față, evitând ceea ce ar fi putut fi un accident îngrozitor.

Băiețelul nu-și dăduse însă seama de gravitatea faptului, dar Craig da. Avea trăsăturile crispate și Vicky constată că n-a lăsat deloc mâna puștiului în timpul lungului și dificilului urcuș spre turn.

Astăzi, porțile grele din oțel erau deschise, le spuse Craig, dar în cea mai mare parte a timpului rămâneau închise în fața asalturilor perfide ale oceanului.

— Asta îți dă o oarecare idee de forța oceanului când avem furtună!

În interiorul farului – care depășea treizeci de metri înălțime, cincizeci cu stâncă cu tot – totul era de un alb imaculat. O scară metalică lega cele trei nivele.

— Aici, e mai mult decât un cămin, declară Craig, când ajunseră la etajul care adăpostea bucătăria.

Vicky aruncă o privire prin unica fereastră. Erau acum la treizeci de metri înălțime față de nivelul apei. Jos, valurile păreau că sosesc din toate direcțiile pen-

tru a se sparge de stâncă cu o asemenea violență încât avea impresia că simte vibrația vântului.

— Când e timp rău nu vezi nimic din cauza spumei, îi spuse Craig.

Dar Dominic era nerăbdător să viziteze instalația luminoasă.

— Ești în stare să mai urci două etaje? îl întrebă Craig.

— Bineînțeles!

Își simțea picioarele grele, dar n-ar fi recunoscut asta pentru nimic în lume, mai ales în fața lui.

Două șiruri de proiectoare enorme, aliniate câte patru, formau instalația luminoasă a farului. Un buton le aprindea, îi explică Craig lui Dominic, un altul le stingea.

— E vorba de o lumină fixă, continuă el. Distanța și faptul că este vizibilă doar din față produce acest efect de intermitență.

Coborâră înapoi în bucătărie. Aci făcu prezentările de care uitase până acum.

— Jim, Alec, ea este Vicky. Acum locuiește cu Claire, adăugă el adresându-se lui Jim. Are grijă de copiii tăi, când nevastă-ta are chef să se plimbe.

Vicky realiză nota de dezaprobare din vocea lui, dar nu și Jim.

— Da? Foarte drăguț din partea dumneavoastră, făcu el întinzându-i mâna, cu un aer oarecum surprins. E o adevărată minune, întotdeauna a refuzat așa ceva.

— Am auzit mult vorbindu-se de dumneavoastră, interveni Alec. De bine, evident, se grăbi el să adauge fiindcă Vicky scosese un ,,Ah" mirat și întrebător.

Se întreba cam ce auziseră. Claire îi povestise că surprinsese niște conversații despre femei între soțul ei și Craig. De ce se arătase mai rezervat în privința ei? Se plânsese de refuzul ei? Cei doi bărbați o considerau oare o femeie frigidă?

Alec o mai liniști puțin asupra acestui punct, după ce Jim, mai obișnuit cu curiozitatea copiilor, dispăruse cu Dominic și cu tatăl lui pentru o vizită mai aprofundată a turnului.

— Sunt încântat să-l văd pe Craig interesându-se de o persoană atât de liniștită și fermecătoare ca dumneavoastră, îi declară el servindu-i o ceașcă cu ceai. Nu vreau să mă amestec în ceea ce nu mă privește, dar ar fi păcat să-l părăsiți numai din cauza meseriei lui. Știu că sunt multe cărora nu le place, de exemplu Claire.

Asta le spusese Craig? Ca să-și păstreze neștirbită vanitatea masculină?

— Craig nu prea vorbește de munca lui. Nici nu știam cu ce se ocupă până n-am venit aici.

— I-a fost teamă că vă sperie, replică Alec pe un ton atotștiutor.

Vicky spera că e vorba doar de așa ceva.

— E pentru prima oară că rămâne atâta timp în același loc, continuă Alec. Cred că a început să-i placă această existență. Are chiar intenția că scrie o carte pe această temă. Credeți că v-ați putea obișnui? Cu această viață, vreau să spun.

— Nu se pune problema, se hotărî ea să-i răspundă după o scurtă ezitare. Nu e nimic serios între noi.

Îl văzu cât e de surprins, dar conversația rămase în acest punct. Jim, Craig și Dominic tocmai coborau, zgomotul pașilor lor îi preceda pe scară.

— Ești gata de întoarcere? o întrebă Craig.

— Oh, tată, protestă Dominic, deja trebuie să plecăm?

— Mi-e frică, fiule. Mareea nu așteaptă.

— Dar mai pot să vin o dată în vacanța viitoare?

— Dacă timpul o va permite.

Era totuși o concesie, și, în privirea lui cenușie, Vicky surprinse o luminiță indulgentă și amuzată. Poate mai exista vreo speranță să se arate mai omenos cu puștiul…

IX

Vicky se așteptase ca următoarele două zile să treacă în liniște. Graig trebuia să-l conducă la școală pe Dominic, călătorie care-l obliga să înnopteze la Londra. Ce va face seara? se întreba ea, roasă de gelozie. Va lua legătura cu una din numeroasele și fermecătoarele lui prietene?

Ar fi putut să-i însoțească, să le propună să-i ducă cu mașina, în loc să-i lase să plece cu trenul. Ceva îi spusese însă că e mai bine să le dea ocazia să fie singuri. De altfel, dacă s-ar fi dus la Londra, ar fi fost caraghios să se mai întoarcă la Crentrom. Nu-i mai rămăseseră decât trei zile de concediu și n-avea chef să sacrifice ultima zi pe care o putea petrece aici cu Craig.

În cele din urmă, cele două zile se arătaseră mult mai agitate decât și-ar fi putut imagina. În momentul când ieșise din cabana lui Claire pentru a da o fugă până la Ruth ca să-și bea împreună cafeaua de dimineață – Claire, sculată cu fundul în sus fiindcă ajunsese acasă abia spre dimineață, refuzase să vină cu ea – văzu sosind un taxi și pe Nigel coborând din el cu o valiză în mână.

— Nigel! exclamă ea stupefiată. Dar… ce faci aici?

— Aveam o afacere de pus la punct la Penzance. Am dat o fugă până aici ca să plecăm împreună la Londra. Mă gândeam să-ți vorbesc pe drum de… Australia.

La acest cuvânt, Vicky simți că i se strânge inima. Înainte de plecare, îi spusese lui Nigel că ar fi interesată să reprezinte acolo interesele firmei

Travelways. Numai că asta se întâmplase înainte ca Ruth s-o convingă să-și petreacă concediul la Crentrom, înainte să-l revadă pe Craig și să-l cunoască pe Dominic.

Desigur că nu se schimbase mai nimic de atunci. Relațiile ei cu Craig nu avansaseră nici un pic. Totuși nu vroia să plece, să pună mii de kilometri între ea și Craig în cazul că… În ce caz? se dojeni singură. Și revenind la realitate, îl invită pe Nigel în casă la Ruth pentru a face prezentările.

— Bineînțeles, patronul tău poate locui la noi, răspunse cu căldură Ruth când Vicky îi puse cu timiditate întrebarea. Știi bine că am o cameră liberă.

Apoi o rugă pe nelipsita Jenny să-l conducă în salon pe domnul Porson în timp ce ea și Vicky preparau cafelele.

Cei doi abia ieșiseră din bucătărie că Ruth se și repezi la Vicky s-o întrebe.

— Ei? Care mai e situația după vizita la far?

— Totul merge bine, replică fără nici un chef Vicky, atât timp cât nu abordăm acel subiect. N-o să fim niciodată de acord în această privință, tare mi-e frică de asta.

Ruth suspină exasperată.

— E îngrozitor de încăpățânat, Craig ăsta. Mi-ar place să-l pot zgâlțâi nițel. Deci, dacă înțeleg bine, pleci la Londra și lucrurile rămân în acest punct?

Vicky aprobă, ezită puțin și apoi hotărî că ar fi mai bine să-i spună totul.

— E posibil să nu rămân la Londra, șopti ea. Voi pleca în Australia. Nigel vrea să discutăm asta pe îndelete în drum spre Londra.

Ruth își dădu drumul, greoaie, pe un scaun, cu o mină consternată.

— Vrei să spui… definitiv?

— Cel puțin câțiva ani, necesari pentru a pune pe picioare reprezentanța firmei Travelways.

— Craig e la curent cu asta?

— Nu. De altfel cred că nici nu i-ar păsa, n-am dreptate?

— N-ai de unde ști. Dacă i-ai vorbi, poate și-ar da seama…

— Nu! Și te rog să nu-i pomenești nici tu de asta. Îmi promiți, Ruth? Dacă Craig își va schimba părerea, asta trebuie să pornească de la el însuși, nu influențat de altcineva.

După câteva proteste, Ruth sfârși prin a-i promite.

— Fiindcă dispui de o mașină, de ce n-am merge să vizităm regiunea? îi sugeră Nigel în timp ce-și beau cafeaua.

— Să vizitezi regiunea? repetă Vicky cu un aer mirat. Tu? Doar o cunoști la perfecție.

— Mi-ar place să revăd câteva locuri, de exemplu St. Ives sau St. Michael. Ei, ce părere ai?

Ar fi o idee minunată de a-și ocupa următoarele două zile, estimă Vicky, întrebându-se cu neliniște dacă va reuși să scape de Nigel când va reveni Craig. Nu putea renunța la ideea de a petrece singură cu el această ultimă zi.

* * *

St. Ives, paradisul artiștilor, St. Michael's Mount, leagănul poveștilor cu zâne, Land's End și clădirile ei îndreptate toate cu fața spre ocean.

Vicky aștepta din moment în moment ca el să abordeze problema Australiei. Când se decise în fine, la sfârșitul călătoriei lor, o făcu într-un mod care o lăsă trăsnită.

— Bineînțeles, propunerea mea rămâne valabilă, îi declară el, dar… dar dacă tu… te-ai mărita cu mine, în loc de asta? Am forma o excelentă echipă.

Noroc că ajunseseră în preajma cabanelor și se găseau pe o proprietate particulară, căci mașina se opri în mijlocul drumului și Vicky se întoarse spre el cu gura căscată. De atâta timp de când lucra cu Nigel, el nu manifestase niciodată față de ea un alt interes decât cel profesional și era derutant să-l vezi acum înroșindu-se și bâlbâindu-se ca un adolescent.

Să se mărite cu el? Îl plăcea foarte mult, desigur. Era un bărbat fermecător, inteligent, cultivat, ambițios, pe scurt o partidă excelentă. Dar era imposibil. Niciodată n-ar consimți să facă o căsătorie de inte-

res. Chiar și numai pentru a-l putea uita pe Craig. De altfel asta n-ar fi fost deloc corect față de Nigel.

— Vicky?

O privea cu un aer neliniștit.

— Cum de ți-a venit o asemenea idee? îl întrebă ea fără pic de tact.

Nigel păru ofensat.

— Nu înțeleg ce vrei să spui. Tocmai ți-am cerut mâna. N-am dreptul la un răspuns?

— Sunt dezolată.

Și chiar era în mod sincer.

— Nu-mi imaginam deloc că tu… Bineînțeles, sunt flatată, dar…

— Trebuia să fi bănuit, bombăni el. E vina mea. Te cunosc de trei ani și a trebuit să-mi spui că pleci în Australia ca să-mi dau seama ce sentimente îți port…

Nu putu să-i repete decât că era dezolată.

— Și eu la fel.

Nigel avea un aer trist.

— În fine, sper că relațiile noastre profesionale nu vor fi afectate din cauza asta, reluă el.

— Nu, bineînțeles dar… dacă propunerea ta pentru Australia nu mai rămâne în picioare, mă gândesc că ar fi mai bine ca…

— Să nu mai lucrezi cu mine? termină el în locul ei.

— Ba da, dar…

Vicky era cinstea întruchipată. Nu-l putea lăsa pe Nigel să creadă că părăsea Anglia doar din cauza lui.

— Știi că vroiam să plec din cu totul alte motive.

— Un bărbat, murmură el sumbru. Când o femeie spune asta, e întotdeauna vorba de un alt bărbat.

— Nu neapărat, obiectă ea, dar în acest caz ai dreptate.

Puse din nou motorul în funcțiune pentru a parca într-un loc mai convenabil, în fața cabanelor.

— Cine e? o întrebă Nigel coborând din mașină. Îl cunosc?

— Nu, și nu vreau să vorbesc despre asta.

Intră înaintea lui în bucătăria lui Ruth și acolo se opri uimită, văzându-l pe Craig sprijinit de bufet cu mâinile înfundate în buzunare, cu o expresie posomorâtă, care se accentuă la intrarea ei, dar mai ales a lui Nigel.

— Oh, Craig! Ești de mult aici? deschise ea vorba cu o voce pe care o credea plină de dezinvoltură.

— De două ore.

Și privi în mod ostentativ în direcția pendulei care indica ora șapte.

— Noi am mâncat deja, adăugă el. Vicky se întoarse spre Ruth.

— Îmi pare rău, mi se făcuse foame, și am cinat la St. Ives. Sper că ai avut o zi bună.

— Nu prea, replică ea pe un ton sec, dar nu sunteți voi de vină. Craig n-a mâncat aproape deloc. Am impresia că ceva îl supără.

Vicky îl privi.

— Dominic? se interesă ea.

— Trebuie să se învețe cu despărțirile, îi răspunse el cu un aer morocănos.

— Dar nu are decât opt ani! protestă Vicky.

— Craig se gândește să-l mute la altă școală după Crăciun, interveni Ruth cu o inflexiune ciudată în voce.

— Am zis doar că mă gândesc, se zbârli el. N-am hotărât încă nimic. Acum simt nevoia să iau puțin aer, adăugă el îndreptându-se spre ușă și trântind-o în urma lui.

Nigel ridică din sprâncene cu un aer perplex.

— Ce om ciudat! N-am înțeles nimic, despre ce era vorba?

— Ar fi prea lung să-ți povestim, declară cu vioiciune Vicky. Ruth, ce e povestea asta cu Dominic?

— Se pare că despărțirea a fost mai grea ca de obicei.

— Craig a fost dur cu el?

— Oh, nu! Dar cred că a fost la fel de mișcat ca și Dominic. De obicei eu îl duceam înapoi. Dar acum i-a promis că o să-i caute un internat prin împrejurimi.

— Aici în Cornwall?

— Mda. Asta dă de gândit, nu?

Așa se părea. Dacă Craig s-a lăsat îmblânzit de fiul lui, de ce n-ar reuși și alții?

— Dacă te-ai duce după el să-i vorbești? sugeră Ruth.

— Nu. Mi-ar reproșa că mă amestec în ce nu mă privește.

— N-o să mai ai o asemenea ocazie să vorbești cu el, sublinie Ruth. Doar mâine pleci.

Cum și ea murea de dorința de a fugi după el, Vicky se prefăcu că-i acceptă argumentele.

— Da, murmură ea, mă duc să văd dacă îl găsesc.

Acum că se hotărâse, se grăbea s-o ia din loc ca să-l întâlnească. Nigel îi șopti când trecu pe lângă el:

— Craig este, nu-i așa?

Dar își întoarse ochii de la el și se repezi spre ușă.

* * *

Odată ieșită afară, Vicky inspiră profund. Nu vroia ca Craig să-i descopere emoția. Se va arăta calmă și amicală, preocupată doar de Dominic.

Era aproape întuneric, dar pe marginea falezei silueta lui înaltă se detașa net pe fundalul orizontului, însângerat de ultimele raze ale soarelui care apunea. Se apropie de el.

— Vicky?

O auzise sosind dar nu se întoarse spre ea.

— Mă gândeam că n-ai vrut să vorbești în fața lui Nigel…

Ea se referea la Dominic, dar el nu-i dădu voie să termine.

— Poți fi sigură de asta! exclamă el mânios. Deci ăsta e patronul tău? A venit aici pentru afaceri, după câte mi-a spus Ruth. Nu prea păreați totuși să fiți în termeni exclusiv profesionali când ați apărut! Ce se întâmplase? O ceartă între îndrăgostiți?

Această primire sfârși prin a o enerva.

— Ba din contra, replică ea pe un ton mușcător. Tocmai mă ceruse de nevastă.

— Și?

Ezită înainte de a-i răspunde.

— Am refuzat, reuși în sfârșit să rostească.

— Nu din cauza mea, sper?

— Sigur că nu.

— Pentru că dacă ăsta era motivul, aș fi fost obligat să-ți spun că ești o caraghioasă.

— Crezi că nu știu asta? Dar încă o dată îți spun că nu are nici o legătură cu tine. Pe de altă parte n-aș fi venit până aici, dacă nu m-aș fi gândit că asta-i poate servi lui Dominic: se pare că am avut dreptate, nu-i așa?

— Nu fi prea optimistă. Mă gândesc doar să-i schimb școala. Și nici asta nu e încă stabilit.

— Ești un adevărat monstru! exclamă ea, înghițindu-și lacrimile. Ar fi fost mai bine să nu te fi întâlnit niciodată!

— Este exact ceea ce vreau să te fac să înțelegi.

O înșfăcă brusc de umeri.

— Dacă ai rămâne lângă mine, n-ai avea decât de suferit. Și Dumnezeu știe, adăugă el strângând-o la piept, dacă nu cumva doresc să te fac să suferi.

Declarație care nu-l împiedică în nici un fel să-și lipească cu brutalitate buzele de ale ei pentru a o săruta cu patimă. O ținea cu putere, cu o mână apăsând-o pe spate ca s-o forțeze să se lipească de el și, fără voia ei, se simți cuprinsă de un val de dorință care-o determina să se abandoneze fără rezerve acestei îmbrățișări.

— Ești a mea, Vicky, îi șopti el cu o voce răgușită, ținându-și gura lipită de tâmpla ei. Lasă-mă să intru diseară la Claire, când va adormi cu copiii. Să fii în sfârșit a mea.

Atracția pe care o simțea pentru ea, tentația pe care el însuși o reprezenta, erau la fel de temut amândouă. Dacă ar fi vrut să se culce acum cu ea, nu i-ar fi putut rezista. Dar dacă trebuia să aștepte, știa că mintea i se va răcori, și nu putea spune „da" ca apoi să-l refuze. Încercă să uite de dorința fierbinte care-i înnebunise sângele.

— Nu, Craig, șopti ea.

O lăsă și, în lumina amurgului, îi văzu expresia înciudată.

— Foarte bine. Bună seara, Vicky. Îi întoarse spatele, dar ea îl chemă.

— Eu… mâine dimineață… o să te mai văd înainte de plecare?

Se întoarse spre ea.

— Pleci mâine? Credeam că mai stai o zi.

— E drept, dar mă gândesc că e mai bine așa.

— Fără îndoială.

— Atunci… noapte bună, se bâlbâi ea cu lacrimile în ochi.

— Adio, Vicky!

* * *

Și a fost cu adevărat despărțirea lor. Când, în dimineața următoare s-a repezit până la Ruth să-l anunțe pe Nigel că s-a hotărât să plece cu o zi mai devreme, a aflat că Craig plecase dis-de-dimineață, prevenind-o pe Ruth că nu se va întoarce înainte de cină. În mod clar, dorise să evite o ultimă confruntare cu ea.

— Și de ce ești așa grăbită? se interesă Ruth. Chiar vrei să pleci fără să-l revezi pe Craig?

Vicky înghiți cu greutate.

— Noi… ne-am luat rămas bun de aseară.

— Și ați stabilit data când vă veți întâlni la Londra?

— Nu. O să-ți scriu din… Australia.

— Înțeleg.

Figura dolofană a lui Ruth exprima o profundă neliniște.

— Nu fi îngrijorată pentru mine, Ruth, o să-mi revin. Și te rog poartă-i în continuare de grijă lui Dominic. Eu… știam că n-ar fi trebuit să vin aici, dar a fost ceva mai puternic decât mine. N-am vrut să pierd această șansă.

* * *

Întoarsă la Londra, Vicky ar fi dorit să plece imediat în Australia. Dar nu era un lucru atât de simplu și săptămânile treceau; lungi și apăsătoare săptămâni de așteptare.

Plângea în toate nopțile gândindu-se la Craig. N-avea vești de la Crentrom, n-avea vești nici de la el.

Deși îi promisese, Ruth nu dăduse nici un semn de viață.

Și apoi, într-o zi, sosi o scrisoare. Din Cornwall. Scrisul de pe plic nu era al lui

Craig. L-ar fi recunoscut fiindcă îl văzuse la far, în jurnalul de bord. Asta n-o împiedică însă să-l desfacă cu degetele tremurânde, sperând că poate conține vreun mesaj de la el.

„Sunt dezolată că nu ți-am scris mai de mult, își începea Ruth scrisoarea, dar avem multe necazuri aici. Săracul Jim, Clare l-a părăsit. Alec și cu el erau la pescuit, ea m-a rugat să am puțin grijă de copii, ceea ce m-a surprins fiindcă n-o mai făcuse niciodată, și n-a revenit. Jim a căutat-o pe la mama ei și pe la vechii lor prieteni, dar în van. Parcă a dispărut. Eu mă ocup de micuți și am multă bătaie de cap.

Totuși să nu crezi că te-am uitat. Mi-ar place să-ți pot transmite ceva din partea lui Craig, dar n-a pomenit nimic despre tine de când ai plecat, iar acum este la far cu Fred."

Urma o pagină întreagă de comentarii la adresa lui Jenny și bineînțeles a lui Claire, dar mai ales asupra disperării bietului Jim, pagină pe care Vicky o parcurse în grabă.

Ultimul paragraf păru totuși mai interesant și fu un adevărat chin să se hotărască dacă să primească sau nu rugămintea care i se adresa.

„E mai bine de o lună, scria Ruth, de când nu l-am putut vizita pe Dominic. De Craig, ce să mai vorbim. N-ai vrea să te duci pe la el, sau ar fi prea dureros pentru tine?"

* * *

Se duse totuși la Dominic. Nu numai că reprezenta singura ei legătură cu Craig, dar îl îndrăgise pe băiețel.

Îl găsi palid și slăbit. Avea un guturai vechi, îi mărturisi el, dar părea mult mai fericit decât la plecarea din Crentrom.

— Tata mă ia de aici de Crăciun, îi declară el.

Se aflau într-o cofetărie, situată în apropierea internatului, confortabil instalați în fața a două cești de ciocolată caldă și a unei farfurii bine asortate cu prăjituri.

— Ți-a găsit o școală în Cornwall? Vicky era bucuroasă pentru el.

— Nu știu, nu mi-a spus. Mai vii la mătușa Ruth?

— Nu.

Păru dezamăgit.

— Oh! Mă bucuram când erai acolo, și tata la fel.

Vicky ar fi dorit să-l creadă.

— A zis că ești foarte inteligentă pentru o femeie.

Vicky era să se înece cu ciocolata și Dominic se grăbi să adauge.

— Nu prea le apreciază de obicei.

— Și știi de ce? se interesă ea.

— Pentru că n-au aceleași gusturi ca bărbații.

Dominic ezită o clipă.

— Dar pe mama o iubea, nu-i așa? Și pe mama lui?

— Sigur că da.

Slavă Domnului, Craig nu împinsese până acolo sistemul educativ, încât să-i spulbere toate iluziile.

— Îți mulțumesc că ai venit, mătușă Vicky, declară Dominic, la întoarcere în internat. Îmi… doream să te revăd, continuă el cu buzele tremurânde. Eram foarte bucuros când mergeam cu tine și cu tata la plimbare. Mai ales când am fost la far.

— Cu atât mai bine. Dar în curând voi pleca departe, Dominic, foarte departe, în Australia. Și din cauza asta n-o să mai pot veni să te văd.

În mod inexplicabil, figura lui se lumină.

— Și o să-mi scrii? Fac colecție de timbre. La școală nimeni nu primește scrisori din Australia.

— Înțeleg.

Și Vicky râse cu tristețe.

— Bine, o să-ți scriu. Dacă vrei chiar și înaintea plecării mele, dar…

Se întrerupse o clipă. Avea dreptul să ceară așa ceva unui copil de opt ani?

— Aș… aș dori ca scrisorile mele să rămână un secret între noi doi, reluă ea. Să nu povestești nimic de ele nici mătușii Ruth, nici lui tata. De acord?

Vicky avu totuși vești despre Dominic cu mult înainte de începerea corespondenței lor.

Tocmai discuta cu Nigel despre proiectul lor australian, care prindea contururi tot mai precise, ceea ce îi crea un ciudat amestec de ușurare și nemulțumire, când sună telefonul. Nigel răspunse și, după câteva cuvinte, îi pasă receptorul.

— Pentru tine!

Ceva din atitudinea lui o făcu brusc să spere dar era doar Ruth, neobișnuit de agitată și grăbită.

— Sunt dezolată că te-am deranjat la serviciu, Vicky, îi spuse ea cu voce întretăiată. Sper că domnul Porson nu s-a supărat, dar am încercat să te prind acasă și…

— Ruth, te rog, calmează-te. Ce se întâmplă?

— E vorba de Dominic! Oh, Vicky, vrei să-mi faci un serviciu? Craig e de gardă la far și eu sunt până peste cap de ocupată cu copiii lui Jim…

— Dacă-ți pot veni în ajutor, o fac cu plăcere, o întrerupse Vicky. Despre ce e vorba? De încă o vizită la internat?

— Oarecum. A fost bolnav tot trimestrul. Au crezut la început că e vorba de o gripă dar are ceva la plămâni și directorul crede că ar fi bine să nu mai rămână în școală. Nu are unde se duce în afară de

Crentrom. Dar nu pot veni să-l iau și de la școală n-are cine să-l însoțească până aici. Și nici nu e destul de mare ca să călătorească singur. N-ai vrea tu să…

— Oh, Ruth! începu Vicky să protesteze.

Chiar nu-și dădea seama ce-i pretindea? Îi era imposibil să se reîntoarcă la Crentrom și să se amestece, indiferent cum, în problemele lui Craig.

— De ce nu Jenny, sau Alec?

— Jenny zace în pat cu o criză de reumatism, îi răspunse prompt Ruth. Întotdeauna o apucă în această perioadă a anului. Și Alec trebuie să rămână aici în caz că se întâmplă ceva la far.

— Înțeleg.

Deci… chiar că nu mai rămăsese nimeni. Și Dominic care era bolnav.

— Bine, Ruth. O să-i telefonez directorului să-l anunț că o să-l iau pe Dominic în această după-amiază. O să închiriez o mașină; e măi comod decât cu trenul. Vom ajunge deci acolo, mâine pe la sfârșitul zilei. Și încă ceva… Îmi promiți că nu risc să-l întâlnesc pe Craig?

Întrerupând promisiunile și nenumăratele mulțumiri ale lui Ruth, Vicky închise și se întoarse spre Nigel.

— Sper că ai înțeles. Am nevoie de trei-patru zile de concediu. Te deranjează asta?

— Nici o problemă, replică Nigel într-un mod la care nu se aștepta. N~ai reușit să ți-l scoți din minte pe Craig, nu-i așa? Dacă vrei să-mi asculți sfatul, cred că n-ar trebui să pleci la Melbourne înainte să lămurești această poveste. Nu te învinuiesc că te-ai lenevit, dar te cunosc destul de bine ca să simt diferența. Nu mai ești la fel de… entuziastă ca înainte.

— Îmi pare rău. Nu știam că e atât de vizibil. Nu, nu l-am uitat pe Craig.

Și scoase un suspin adânc.

— Și mă întreb dacă voi reuși vreodată: Totuși, doresc acest post, Nigel. Nu plec în Cornwall cu intenția de a-l reîntâlni. N-ai auzit? Nu va fi acolo când voi ajunge eu.

Și Vicky chiar credea ce spunea.

X

Coasta era. acoperită de o ceață deasă când Vicky ajunse în apropierea Crentromului. Peisajul apărea cu atât mai romantic și misterios și chiar dacă misiunea ei era din cele mai prozaice, Vicky nu putea rămâne insensibilă.

Dominic dormea pe bancheta din spate. Fusese mișcată de paloarea și aerul lui suferind, dar și de bucuria cu care o întâmpinase. Dacă într-o zi va avea copii, ceea ce i se părea acum destul de puțin probabil, nu se va despărți niciodată de ei, își promise ea. Era destul de greu și când erau sănătoși, dar când erau bolnavi aveau o deosebită nevoie de tandrețe și sprijin.

Primirea lui Ruth fu exact aceea la care se aștepta și, intrând în bucătăria care îi era atât de familiară, Vicky avu curioasa senzație că se află la ea acasă.

— Cât timp mai poți rămâne? o întrebă deodată Ruth.

Părea obosită. Cei doi copilași ai lui Jim îi dădeau de furcă și sosirea lui Dominic nu era de natură să aranjeze lucrurile.

— Nu știu, răspunse Vicky în doi peri. Craig revine în curând?

— Deci ești hotărâtă să-l eviți? suspină Ruth. Nu. Nu va fi aici înainte de cel puțin două săptămâni.

— Cel puțin?

— E o problemă de vreme. Dacă marea e furtunoasă, vor trebui să mai aștepte.

— În acest caz mai rămân câteva zile.

— Ești mai mult decât binevenită, declară Ruth cu o imensă ușurare.

— Aveți vești de la Claire? se interesă Vicky, scoțându-și mantoul și ajutându-l și pe Dominic să se dezbrace.

— Nici una. Săracul Jim e distrus.

— Crezi cumva că a făcut ceva ireparabil?

— Personal, nu. Mai repede gândesc ca Craig. A fugit cu un bărbat care este în măsură să-i asigure existența pe care și-a dorit-o întotdeauna.

— Oh, Doamne!

O idee neplăcută îi trecu lui Vicky prin minte.

— Nu l-o fi întâlnit cumva când aveam eu grijă de copii? N-ar fi trebuit poate.

— Chiar dacă lucrurile s-au petrecut așa, n-ai ce să-ți reproșezi, afirmă cu hotărâre Ruth. Îi propusesem și noi asta, deci se putea întâmpla oricând.

— Presupun că Craig ar face o mulțime de comentarii pe această temă și ar zice că e din vina mea.

— Oh, nici gând! Ruth părea șocată.

— Craig are poate multe prejudecăți dar nu este nedrept. Probabil însă că plecarea lui Clare i-a întărit ideea că nu e rezonabil să-i ceri unei femei să ducă o asemenea viață.

— Dar tu și Jenny?

— Noi două suntem două femei casnice prin excelență. E adevărat totuși că noi nici nu ne-am dorit vreodată altceva. În timp ce tu ești o femeie de acțiune, cu succese în carieră. Dacă cineva ar încerca să te ancoreze într-un loc, rezultatul ar fi și mai dezastruos decât în cazul lui Claire. Cel puțin asta e teoria lui Craig, adăugă Ruth. Eu nu sunt de aceeași părere.

Vicky făcu ochii mari.

— Doar n-ai discutat despre asta cu el? se miră ea. A ajuns să cântărească eventualitatea unei căsătorii cu mine?

Ruth luă mirarea ei drept supărare.

— Doamne, sper că nu te simți ofensată, șopti ea. Am o oarecare vârstă și oamenii au tendința să se consulte cu mine în problemele lor personale.

— Dar asta nu m-a deranjat deloc.

Și era adevărul. Nu numai că nu se supărase, dar acum avea un subiect de gândire. Craig, care se opusese întotdeauna oricărei forme de legătură durabilă, se gândise deci ce s-ar putea întâmpla dacă ea ar deveni soția lui. Respinsese ideea, bineînțeles, dar îi trecuse totuși prin minte această posibilitate.

Fără voia ei, Vicky începu să spere, chiar dacă bunul ei simț îi șoptea că el nu era bărbatul care să revină asupra unei hotărâri.

Câteva zile mai târziu îi citea lui Dominic, stând pe una din banchetele din bucătărie, când se deschise ușa.

Era Jory. Venea de la far cu scrisori și cu lista de provizii de care aveau nevoie acolo.

— O scrisoare pentru doamna Garneth, spuse el, o alta pentru acest tânăr domn, urmă el adresându-se lui Dominic și una pentru dumneavoastră, domnișoară.

— Pentru mine?

Vicky luă plicul care i se întindea și îl privi. Nu, nu era o greșeală. Îi era destinat iar numele ei fusese scris de mâna lui Craig. Cum o fi aflat că era aici? Evident, nu exista decât un singur răspuns. Ruth! Întoarse scrisoarea pe toate părțile, oscilând între dorința și teama de a-l deschide.

Sosirea lui Ruth care văzuse vaporul și venise în grabă de la Jenny, cu cei doi copii ai lui Clare agățați de poale, o hotărî. Nedorind s-o citească sub ochii ei

binevoitori dar inchizitoriali, băgă repede scrisoarea în buzunarul blugilor.

Dominic, nevinovat, îi dădu însă pe față subterfugiul.

— Nu-ți deschizi scrisoarea, Vicky? se miră el. Eu deja mi-am citit-o pe a mea. Tata îmi scrie cât e de mulțumit că ești aici și mă îngrijești și speră să mă simt mai bine.

I-o întinse și Vicky putu să citească singură această surprinzătoare declarație.

— O să mi-o dai și tu pe a ta după ce-o termini? reluă Dominic.

Luată pe neașteptate, Vicky îl privi fără să găsească răspunsul potrivit. Din fericire, Ruth, ghicindu-i încurcătura, îi sări în ajutor.

— Scrisorile celor mari au un caracter mult mai personal, Dominic, declară ea pe un ton ferm. Și le păstrează doar pentru ei.

Apoi se întoarse spre Vicky.

— De ce nu te urci s-o citești în camera ta? îi sugeră ea. Sunt sigură că arzi de nerăbdare.

Vicky simți că i se face rușine: femeia asta simplă dădea totuși dovadă de tact.

— M-am gândit că e mai bine să fie la curent cu prezența ta aici, adăugă Ruth cu un aer vinovat, când Vicky se pregătea să părăsească camera.

Schiță un surâs ambiguu. Dacă ținea s-o evite în continuare, sigur că era mai bine să știe asta.

Chiar în camera ei, ezită încă să citească scrisoarea. Atât timp cât n-o deschisese, mai trăgea speranță că… Ce-o fi conținând oare? O cerere în căsătorie? Râse singură de prostia ei. Deci pentru asta aștepta, ca să mai poată visa o clipă? Căci, după toate probabilitățile, nu va găsi în ea decât niște mulțumiri reci și politicoase fiindcă i-a adus fiul acasă.

Curiozitatea sfârși prin a învinge și deschise plicul cu degetele tremurătoare.

„Sunt fericit că ai venit, scrisese Craig cu scrisul lui mare și frumos, dar aș fi preferat să n-o fi făcut. Să te știu atât de aproape și să nu te pot atinge e foarte greu pentru mine."

Vicky își închise ochii. Scria așa cum vorbea și i se părea că-i aude vocea răgușită, la ureche.

„De ce a trebuit ca tu să fii așa? continua el. Totuși, dacă ai fi fost altfel, nu te-aș fi vrut." Și el părea dezorientat. „Fără voia mea și în ciuda exemplului oferit de mama mea, am ajuns să-ți înțeleg punctul de vedere asupra anumitor lucruri. Ne învârtim mereu în jurul aceluiași punct: dragostea și dorința fizică. M-ai convins atât de bine, încât nu m-aș culca cu tine înainte să-ți pun o verighetă în deget, nici dacă mi te-ai oferi singură.

Cu răsuflarea tăiată, Vicky întoarse pagina.

„Dar nu-ți propun să te căsătorești cu mine. Simțind ceea ce simt pentru tine, aș fi complet distrus dacă, într-o zi, ai dispărea din viața mea, așa cum a făcut Claire." „Simțind ceea ce simt". Semăna cu o declarație... Dar de ce nu se exprima atunci mai limpede?

„îți amintești de seara când ai fost gata să-mi cedezi? Ca și la Antigua, am dat înapoi. Nu pentru că nu te doream, continua el, sau pentru că nu obținusem dovada pe care o căutam, cum păreai să crezi, dar pentru că îmi era frică. Frică, da, pentru că, dacă îmi ofereai ceea ce eu doream cu atâta disperare, să nu fiu nevoit să-ți dau ceea ce doreai tu: inima mea. Căci, vezi tu, această existență și această pasiune pentru mare sunt profund înrădăcinate în mine, la fel ca și ființa ta. Îți mulțumesc că te-ai ocupat de Dominic și m-ai făcut să înțeleg că are nevoie de tandrețe și

afecțiune, la fel de importante ca și educația spartană pe care i-o dădeam eu.”

Ochii lui Vicky se umpluseră de lacrimi care i se rostogoliră pe obraji la lectura ultimei fraze.

„Îți spun adio, Vicky. Nu încerc să te revăd. Adevărul e că mă gândesc serios să plec în Canada și să-l iau și pe Dominic cu mine.”

Trebui să facă un mare efort să coboare și să afișeze o mină liniștită, ca să-l convingă pe Dominic că „da, și scrisoarea ei fusese foarte drăguță”. Dar nu reuși s-o păcălească pe Ruth.

După cină, când copiii dormeau, aceasta începu s-o bombardeze cu întrebări și, în disperarea ei, Vicky preferă să-i arate scrisoarea.

Ruth o citi de mai multe ori înainte să se pronunțe.

— Știi, scumpo, sunt sigură că e îndrăgostit de tine. Și o recunoaște pe ocolite.

— Poate, murmură Vicky, încercând să nu plângă, dar nu va face nimic decât să dispară. Fuge în Canada.

— Nu, într-adevăr, nu va face nimic, declară și Ruth cu un aer gânditor. Dar a dezvăluit mai multe decât mi-aș fi imaginat vreodată. După părerea mea, totul depinde în prezent de tine.

Vicky o privi cu ochii mari.

— De mine? Cum?

— Hai, scumpo, de ce crezi că se încăpățânează să te evite? Pentru că îi e frică de el, frică să nu-ți ceară să rămâi și să te măriți cu el.

— Mi-ar place să cred dar e imposibil, suspină Vicky cu amărăciune.

— De ce nu încerci să-l revezi? Merită osteneala, nu?

Și Vicky se întreba asta. Merita să se expună unei noi ciocniri, unei noi deziluzii, unei noi dureri? Inima

răspunse în locul ei. Simți că se umple de o speranță nebună și începe să bată ciudat de repede.

— Știi că poți rămâne aici până la venirea lui, reluă Ruth. Sunt sigură că va fi de ajuns să te revadă. Gândește~te.

* * *

Vicky întorcea situația pe toate fețele. O clipă era hotărâtă să urmeze sfatul lui Craig, în cealaltă se simțea complet descurajată, închipuindu-și scena confruntării lor. O s-o acuze că se agață de el. „O adevărată caracatiță" va spune el. Și mai presus de toate, el va fi întotdeauna convins că dragostea nu durează, că modul lui de viață va distruge legătura lor.

Zilele treceau și Vicky tergiversa, neputându-se hotărî, până când destinul se amestecă în sfârșit și aranjă lucrurile.

Într-o dimineață, când coborî să-și bea cafeaua în bucătărie, fu întâmpinată de două fețe grave: a lui Ruth și a lui Jenny. Chiar dacă cele două femei întrețineau relații foarte strânse, era totuși cam devreme pentru o vizită. Totodată, părea neobișnuit faptul că Ruth nu se învârtea, ca de obicei la ora asta, în jurul cuptorului. Stătea așezată la masa ei din pin masiv, cu o expresie și mai preocupată decât a lui Jenny. Vicky ghici imediat că ceva nu era în regulă.

— Ce se întâmplă? se interesă ea. Jenny fu cea care răspunse prima.

— A avut loc un accident la far. Craig ne-a anunțat azi noapte prin radio.

Vicky simți că leșină.

— E rănit?

— Nu știu. Legătura a fost întreruptă înainte să-și termine mesajul.

— Și ce-o să facem acum?

Acest strigăt de spaimă, țâșnit de pe buzele lipsite de sânge ale lui Vicky, păru s-o smulgă pe Ruth din starea de toropeală.

— Tot ce ne stă în putere, răspunse ea pe un ton liniștit. Alec a plecat să-l caute pe Jory ca să vadă dacă pot pleca cu vaporul.

— Dacă pot? Dar trebuie!

Ruth scutură din cap, văzând-o atât de vehementă pe Vicky.

— Nu „trebuie”, asta depinde de mare. Suntem în mâinile ei.

— Atunci… Jim și Alec se duc acolo? reluă Vicky.

— Jim nu. A plecat aseară, în urma unui telefon primit de la soacra lui. Avea vești de la Clare.

— Deci nu va fi decât Alec. Jory nu-și va putea abandona șalupa.

Vicky se întoarse brusc ca să-și ia hanoracul.

— Îi însoțesc, hotărî ea.

— Doamne, dar e ridicol! protestă Jenny. Nu e vorba de o plimbare.

— Ridicol?

Vicky se întoarse spre ea.

— Nu știu cine e rănit și dacă e grav sau nu. Ce-ar putea face Alec singur? Nu-i așa că am dreptate, Ruth?

Ruth le privi pe rând apoi privirea ei fixă chipul palid și crispat al lui Vicky.

— Da, cedă ea. Alec nu mai e așa tânăr, s-ar putea să aibă nevoie de tine, du-te.

Vicky fu gata înainte de venirea lui Alec și Jory. Știa că bătrânul marinar ar fi putut refuza s-o ia dacă n-ar fi vrut, dar spre marea ei ușurare, el acceptă, după ce o privi cu atenție o clipă.

Norii erau deși și parcă se uniseră cu marea; începu să plouă imediat ce ieșiră din port. Se auzea zgomotul valurilor care se loveau de stâncile țărmului.

— E o zi proastă, comentă Jory cu ochii îngrijorați. Dacă aici valurile au un metru, înseamnă că în larg măsoară șase-șapte metri.

— Și vântul își schimbă direcția, adăugă Alec. Trebuie să ne grăbim, altfel nu vom reuși să acostăm.

Jory stătea la cârmă cu picioarele îndepărtate ca să-și păstreze echilibrul, schimbând mereu direcția în așa fel încât să ia valul pieziș; șalupa se ridica și cobora cu repeziciune. Câteodată valurile se succedau prea rapid ca să poată cârmi și îi loveau chiar în față. Vaporașul primea atunci șocul în plin, prora lui se scufunda în acest adevărat zid de apă ridicat în fața lui, iar cei trei pasageri trebuiau să se agațe de ceva ca să nu fie azvârliți peste bord.

Strângând din dinți, cu gluga hanoracului ridicată, Vicky arunca priviri dese în direcția farului. Înaintau cu o încetineală exasperantă, dar, în sfârșit, turnul se afla în fața lor, străjuind alb și impozant imensitatea oceanului.

— Nici nu poate fi vorba azi să sărim pe stâncă, observă Jory. Trebuie să se folosească de cablu.

În momentul când ajunseră, Vicky văzu un fel de pachet agățat de un cablu care începu să coboare de la nivelul superior al turnului. Apoi, spre marea ei consternare, desluși că era vorba de un om, bine strâns în frânghii, având un picior ciudat de rigid.

— Fred!

O singură exclamație. Toți trei îl recunoscuseră deodată. Rănitul întoarse spre ei o figură schimonosită de durere.

— Și brațul drept e rupt! le strigă el încercând să acopere zgomotul valurilor.

— E o problemă, strigă Jory. Trebuie ca cineva să-l țină, altfel va fi azvârlit de colo până colo pe puntea vaporului… ar fi un adevărat chin pentru el.

— Trebuie să pleci cu el, Vicky, se pronunță Alec în timp ce-l dezlegau pe Fred. Voi rămâne cu Craig…

— Nu, îi tăie ea vorba, rămân eu.

— Nu vom reuși să venim mâine să vă luăm, o avertiză Jory.

— N-are importanță, rămân, repetă ea cu un aer atât de încăpățânat, încât ceilalți doi nu mai îndrăzniră să insiste.

O ajutară să-și pună chingile în care fusese coborât Fred și apoi traseră de două ori de cablu ca să se pună din nou în mișcare. Vicky se regăsi în curând suspendată între cer și mare, vântul și ploaia biciuindu-i obrajii.

Această ascensiune i se păru interminabilă, dar, în sfârșit, ajunse la galeria circulară din vârful turnului. Scoțându-și chingile așteptă ca ușa să se deschidă și se grăbi să intre înăuntru.

— Ce naiba cauți aici?

Cu fața trasă, palidă, cu un obraz lovit, Craig o privea fără pic de amabilitate.

— Unde este Jim? reluă el. Dacă aș fi știut că ești tu…

— M-ai fi aruncat în mare, presupun? continuă ea.

Nu se așteptase la o primire prea călduroasă, dar nici nu fusese pregătită pentru o reacție atât de ostilă.

— N-am zis asta…

— Nu, dar se subînțelege. Și acum, ca să știi, Jim a plecat în căutarea lui Claire.

— Trebuia să bănuiesc, sărmanul de el! Îi întoarse spatele și ea îl urmă pe scări

până la bucătărie. Aparatul de radio era demontat pe masă, probabil că tocmai încerca să-l repare când sosiseră ei.

— Și cine a avut ideea grozavă să te trimită până aici? se interesă el aruncându-i o privire cercetătoare.

— Nimeni. Eu singură m-am hotărât, replică ea pe un ton provocator.

Dar se îmblânzi când, la lumina lămpii, îi văzu chipul plin de răni.

— Oh, Craig! exclamă ea cu neliniște. Ce s-a întâmplat?

— Am căzut. Fred a alunecat coborând de pe generator. Eram în fața lui și m-a antrenat în cădere. Eu m-am ales cu astea, adăugă atingându-și fața, dar la vârsta lui, oasele sunt mai fragile. Și nu mai schimba vorba, de rog. De ce ai venit aici?

Nu era o întrebare ușoară. Se simți dintr-odată incapabilă să-i susțină privirea: îl auzi scoțând un suspin de exasperare și o mână fermă o prinse de bărbie și o sili să ridice capul.

— Credeam că am hotărât amândoi să nune mai revedem, declară el. Atunci de ce, Vicky? Ruth te-a împins să vii?

— Nu, ți-am mai spus, a fost ideea mea, se zbârli ea. Am avut chef să vin.

— Încă o dată te întreb, de ce? Doar nu ca să mă ajuți! Nu ești făcută pentru acest mod de existență.

Se smuci din mâinile lui, ochii ei verzi aruncând scântei.

— Și nu încetezi să mi-o repeți! exclamă ea. Când o să termini cu generalitățile? Multe femei n-ar suporta poate o asemenea viață, dar nici bărbații n-o prea aleg. De ce oare? Se gândesc că nu sunt în stare să ducă la bun sfârșit această muncă?

— Ce încerci să-mi spui, Vicky?

— Că nu m-ai întrebat niciodată ce vreau. De la început a fost vorba numai despre ce dorești tu, despre ce gândești tu. Nu mi-ai dat o șansă să…

— Și ce vrei, Vicky?

— Pe tine!

Un strigăt disperat. Îl văzu că-și mișcă buzele și încearcă să se stăpânească inspirând profund.

— Cât de mult mă vrei, Vicky?

Ea ezită. Nu renunțase la principiile ei și totuși…

— Te vreau mai mult ca orice, se auzi ea șoptind, dar nu știu cum să ți-o spun. Atât de mult încât…

— Îmi accepți condițiile! termină el în în locul ei. E prea târziu acum, Vicky. Nu mi-ai citit scrisoarea?

— Ba da.

— Și ce-ai înțeles din ea?

— Că ai intenția să pleci. E tot ce mă interesează, n-am intenția să te pierd.

Își ridică capul și-l privi; toată dragostea pe care i-o purta se putea citi în ochii ei verzi.

— Îți scriam de asemenea, îi mărturisi el cu o voce nu prea sigură, că m-am raliat punctului tău de vedere și că, pentru nimic în lume, n-aș vrea să te schimbi.

Se întoarse cu spatele și păru absorbit de contemplarea oceanului prin unica fereastră a încăperii. O privelește destul de neclară totuși, datorită ploii și spumei aruncate de valurile care se spărgeau de stâncă.

— Am aflat multe despre tine Vicky, reluă el, și asupra femeilor în general. M-ai făcut să înțeleg ceea ce știam fără îndoială, dar refuzam să recunosc. Mi-ai demonstrat că o femeie este capabilă și de dragoste și de loialitate și că dorința fizică nu reprezintă totul. Că un bărbat poate iubi și în alt mod, să aibă nevoie și altfel de o femeie, nu numai pe plan fizic.

— Și… asta simți pentru mine?

— Da.

— Atunci… de ce?

— Pentru că n-o să-ți cer să împărți cu mine viața pe care o duc, viața pe care am de gând s-o duc în continuare.

— Dar eu vreau asta! protestă ea. Craig râse sarcastic și se întoarse pentru a o putea privi drept în ochi.

— Ca și Claire?

— Craig, Craig, te rog. Eu nu sunt Claire. Știu cât ești de atașat de acest mod de viață. Te înțeleg și te iubesc, asta e cel mai important lucru. Vreau să împart această viață cu tine, mi se pare natural, nu?

— Și cariera ta, seratele tale, la asta te-ai gândit? Mi-ai spus odată că nu ești făcută să joci rolul femeii casnice, sau ai uitat asta?

— Nu, dar ți-am spus că n-am întâlnit încă bărbatul care să mă facă să doresc să stau acasă, și asta e cu totul altceva. Dar acum l-am întâlnit. Cariera mea, călătoriile mele, nu mă mai interesează. Ceea ce mă interesează acum este să te fac fericit, fiindcă astfel voi fi și eu fericită.

— Vei fi adesea singură, îi replică el. Începea oare să cedeze?

— Asta nu mă deranjează, îi afirmă ea cu toată sinceritatea pentru că știu că vei reveni, că ești al meu și că… sunt a ta.

Se apropie de el și îi înlănțui gâtul cu brațele.

— Craig? șopti ea.

— Stai! Asta nu e totul.

Îi cuprinse talia și ochii cenușii o priviră cu atenție.

— În scrisoarea mea îți mai explicam că e posibil să mă întorc în Canada. Am un post în vedere acolo. Un far, situat pe o insulă in largul oceanului în apele teritoriale ale Columbiei Britanice. Am toate șansele să-l obțin.

— Da, șopti ea plină de speranță.

— Este un loc complet rupt de lume. Trebuie să comanzi provizii și tot ce ai nevoie cu trei luni înainte. Dacă e furtună vaporul nu poate acosta și există

posibilitatea să rămâi în pană de provizii. Ori asta mi se pare foarte dur pentru o femeie.

Bătăile inimii i se accelerară. Trebuia să înțeleagă că-i cerea să-l urmeze acolo?

— Va fi mult de lucru, continuă el, de la defrișatul pădurii până la construirea unui heliport. În prezent nu există acolo decât farul și casa paznicului. Nimic altceva. E mai rău decât aici, n-ai nici un vecin, nu vezi țipenie de om.

— Dar vei fi tu și Dominic, presupun.

— Da. Va putea urma cursuri prin corespondență. O să fac lecțiile cu el, dacă nu…

— Dacă nu?

— Dacă nu cumva vrei să faci tu asta. Ai mai multă răbdare decât mine și el te îndrăgește deja.

Și un surâs larg i se așternu pe față.

— Este o propunere, Craig?

— Așa se pare. Aștept un singur cuvânt de la tine.

Se strânse la pieptul lui, cu ochii strălucind de fericire.

— Oh, Craig!

— Nu mi-ai răspuns, Vicky.

— Da, Craig, bineînțeles.

— Te vei mulțumi doar cu compania unui bărbat și a unui puști?

— Dacă e vorba de tine și de Dominic, fără probleme. Și tu? Te vei mulțumi numai cu compania mea?

— Scumpo, am trăit un adevărat calvar de când te cunosc. Am nevoie de tine. Mi-ai lipsit, Vicky. Dacă ai ști cât mi-ai lipsit! Te iubesc, nu-mi mai e frică să ți-o spun. Vreau să fii a mea pentru totdeauna și cu o verighetă frumoasă pe inelar.

— O verighetă?

— Te opui încă la ideea căsătoriei?

— Nu, nici la aceea de a avea copii. Îți promit Craig, că vom popula această insulă.

Vicky duce exact viața care-i place: lux, petreceri, călătorii în străinătate. În primul rând o interesează cariera, bărbații sunt pentru ea pe planul doi. "Fără obligații" - iată deviza ei.

Dar întâlnirea cu atrăgătorul și irezistibilul Craig, bărbatul a cărui viață e un adevărat mister pentru toată lumea, o face să privească altfel lucrurile.

"Îmi place nespus compania femeilor frumoase; dacă se ivește ocazia nu-mi displace o aventură și, în acest moment, doresc să am una cu tine.....

Dacă îmi propui să intru n-o să mă mulțumesc cu jumătate de măsură: va fi totul sau nimic."

THE BEST

I.S.B.N. 973-9170-17-X